

R. 40.218

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 89 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 13 de febrer de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 64

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la supressió del punt quinze de l'ordre del dia (p. 4396).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora del Règim Sancionador en Matèria de Joc (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Governació (p. 4396).

Article 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 51. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4397).

Article 2

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 4398).

Torn en contra: I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 4398).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: aprovat per unanimitat (p. 4398).

Votació de l'esmena núm. 2: rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 4398).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4398).*

Article 3**Addició d'una nova lletra**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb l'esmena núm. 15 (p. 4398).

Lletra e)

Esmena del G. Mixt (núm. 4, d'addició)

L'I. Sr. Ródenas (M) n'anuncia la retirada (p. 4398).

Lletra g)

Esmena del G. Mixt (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4398).

Lletra k)

Esmena del G. Mixt (núm. 6, d'addició)

L'I. Sr. Casanovas (M) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 14 (p. 4399).

Lletra m)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 7, de supressió i de modificació)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 4399).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Mixt (núm. 8, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 4399).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4399).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 4399).

Votació de l'esmena núm. 3: rebutjada per 8 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions (p. 4399).

Votació de les esmenes núms. 5 i 8: rebutjades per 9 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 4399).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 4399).

Article 4**Lletra m)**

Esmena del G. Mixt (núm. 10, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4400).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 11, d'addició)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 4400).

Esmena del G. Mixt (núm. 12, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 4400).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Mixt (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Ródenas (M) (p. 4400).

Esmena del G. Mixt (núm. 14, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 6).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 4400).

Votació de l'esmena núm. 10: rebutjada per 1 vot a favor, 87 en contra i 1 abstenció (p. 4400).

Votació de l'esmena núm. 12: aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 4400).

Votació de l'esmena núm. 13: rebutjada per 2 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció (p. 4400).

Votació de l'esmena núm. 15: rebutjada per 7 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions (p. 4401).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 4401).

Article 5*Text del Dictamen*

Votació: aprovat per unanimitat (p. 4401).

Article 6**Apartat 6.2****Lletra a)**

Esmena del G. Mixt (núm. 16, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 4401).

Lletra b)

Esmena del G. Mixt (núm. 17, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)*, juntament amb les esmenes núms. 18, 19, 20 i 21 (p. 4401).

Lletra c)

Esmena del G. Mixt (núm. 18, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Apartat 6.3

Lletra a)

Esmena del G. Mixt (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra b)

Esmena del G. Mixt (núm. 20, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Lletra c)

Esmena del G. Mixt (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 17).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4401).

Votació de les esmenes núms. 16 a 21: *rebutjades per 10 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 4401).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4401).

Article 7

Apartat 7.1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 22, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4401).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4401).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4401).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 4402).

Article 8

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 23, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)*, juntament amb les esmenes núms. 34 a 37 (p. 4402).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4402).

Votació: *rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions* (p. 4402).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4402).

Article 9

Lletra b)

Esmena del G. Mixt (núm. 24, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)*, juntament amb l'esmena núm. 25. Tot seguit retira l'esmena núm. 24 (p. 4402).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Mixt (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4402).

Votació de l'esmena núm. 25: *rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció* (p. 4402).

Text del Dictamen

L'I. Sr. Martí i Ferré (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4402).

Article 10

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 26, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4403).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4403).

Esmena del G. Mixt (núm. 28, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4403).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 29, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4403).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)*. Tot seguit presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 26 i 27 (p. 4403).

L'I. Sr. Ródenas (M) intervé per retirar l'esmena núm. 28 (p. 4403).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional presentada a les esmenes núms. 26 i 27 (p. 4403).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4403).

Article 11

Apartat 1.1

Esmena del G. Mixt (núm. 30, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4403).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 31, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4404).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4404).

Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 2 vots a favor, 76 en contra i 1 abstenció* (p. 4404).

Votació de l'esmena núm. 31: *rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions* (p. 4404).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 4404).

Article 12

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Mixt (núm. 32, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 4404).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4404).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció* (p. 4404).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4405).

Article 13

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 4405).

Article 14

Apartat 14.1

Esmena del G. Mixt (núm. 33, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4405).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4405).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció* (p. 4405).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 81 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 4405).

Article 15

Apartat 15.2

Esmena del G. Mixt (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Apartat 15.3

Esmena del G. Mixt (núm. 35, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació: *rebutjades per 4 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció* (p. 4405).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4405).

Article 16

Apartat 16.1

Esmena del G. Mixt (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Apartat 16.3

Esmena del G. Mixt (núm. 37, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació: *rebutjades per 4 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció* (p. 4405).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 4405).

Article 17

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 4405).

Article 18

Apartat 18.1

Esmena del G. Mixt (núm. 38, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)*, *juntament amb l'esmena núm. 40* (p. 4405).

Addició d'un nou apartat*Esmena del G. Mixt* (núm. 39, d'addició)Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4405).**Apartat 18.2***Esmena del G. Mixt* (núm. 40, d'addició)*Debatuda abans* (esmena núm. 38).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)*. Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 39 (p. 4405).*L'I. Sr. Ródenas (M)* intervé per retirar les esmenes núms. 38 i 40 (p. 4406).*La I. Sra. Secretària Tercera* dóna lectura a l'esmena transaccional presentada a l'esmena núm. 39 (p. 4406).*L'I. Sr. Casanovas (M)* intervé per retirar l'esmena núm. 39 (p. 4406).Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4406).**Text del Dictamen**Votació de l'article 9: *aprovat per unanimitat* (p. 4406).Votació de l'article 18: *aprovat per unanimitat* (p. 4406).**Article 19****Text del Dictamen**Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 4406).**Article 20****Apartat 20.3***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 41, de modificació i de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 46. Tot seguit retira l'esmena núm. 48 (p. 4406).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 42, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)*. Alhora retira l'esmena núm. 45 (p. 4406).*Esmena del G. Mixt* (núm. 43, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (M)*, juntament amb les esmenes núms. 44 i 47 (p. 4406).**Apartat 20.4***Esmena del G. Mixt* (núm. 44, de supressió)*Debatuda abans* (esmena núm. 43).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 45, de supressió)*Retirada abans* (esmena núm. 42).*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 46, de supressió)*Debatuda abans* (esmena núm. 41).**Apartat 20.5***Esmena del G. Mixt* (núm. 47, de supressió)*Debatuda abans* (esmena núm. 43).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4406).Votació de l'esmena núm. 41: *rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 4407).Votació de l'esmena núm. 42: *rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 4407).Votació de les esmenes núms. 43, 44 i 47: *rebutjades per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 4407).Votació de l'esmena núm. 46: *rebutjada per 3 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions* (p. 4407).**Text del Dictamen**Votació: *aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 4407).**Disposició Addicional Primera****Disposició Addicional Segona***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 48, de supressió)*Retirada abans* (esmena núm. 41).**Text del Dictamen**Votació: *aprovades per unanimitat* (p. 4407).**Addició de disposicions addicionals***Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 49 i 50, d'addició)Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 4407).Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 4407).Votació: *rebutjades per 6 vots a favor, 46 en contra i 26 abstencions* (p. 4408).**Disposició Derogatòria i Disposicions Finals Primera i Segona****Text del Dictamen**Votació: *aprovades per unanimitat* (p. 4408).**Títol de la Llei***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 51, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Títols i Exposició de Motius

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat (p. 4408).*

Explicació de vot: *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 4408) i I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 4408).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Diada de la Llengua Catalana (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4409).*

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació del Codi Penal pel que fa a Delictes contra el Medi Ambient i l'Ordenació del Territori (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4410).*

Designació dels Diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria (Punt quart de l'ordre del dia.)

Votació: *són elegits l'I. Sr. Padrós, per 46 vots; l'I. Sr. Nualart, per 18 vots, i l'I. Sr. Coll i Bertran, per 11 vots (p. 4411).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 4411).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4413).*

Rèplica: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 4415).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4416).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a l'Administració pública de la Generalitat (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4417).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 7/1983, del 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Soto (S) (p. 4418).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4420).*

Rèpliques: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4422) i I. Sr. Soto (S) (p. 4423).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 4423).*

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Preguntes (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 9/III del Parlament de Catalunya en el projecte de desviament de la variant N-II, a Girona (vall de Sant Daniel)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4424).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4425).*

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4425).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4425).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la informació relativa a l'estat de les carreteres els dies 6, 7, 8 i 9 de desembre de 1990, emesa pel Servei d'Informació dependent de la Direcció General de Carreteres

Formulació: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4425).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4426).*

Rèplica: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4426).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4426).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'actuació dels funcionaris del Departament de Benestar Social

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4426).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4427).*

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4427).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4427).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les condicions de compra de l'empresa Mines d'Olot, SA

Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4427).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4428).*

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 4428).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4428).*

Pregunta al Consell Executiu sobre unes finques adquirides per l'INCASOL al Pla d'Urgell

Formulació: *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 4428).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4429).*

Preguntes al Consell Executiu sobre l'article tercer de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i sobre una circular del Departament de Benestar Social

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 4429).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 4430).*

Rèplica: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 4430).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4431).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la supressió del punt vuitè de l'ordre del dia. Tot seguit, proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt catorzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4431).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de transports en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 4431).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4433).*

Rèplica: *I. Sr. Martí i Conill (S) (p. 4434).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4435).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat jurídica dels presos a Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 4436).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4438).*

Rèplica: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 4440).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4440).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Utgés (S) (p. 4441).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4442).*

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S) (p. 4444).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4444).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el tractament de la violència a l'esport (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Bauzá (P) (p. 4445).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4447).*

Rèplica: *I. Sr. Bauzá (P) (p. 4448).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4448).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dotzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4449).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de natalitat i orientació familiar (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 4449).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4451).*

Rèplica: *I. Sr. Font (S) (p. 4452).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 4453).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política de Serveis Comunitaris (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4454).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 4455).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 4456), I. Sra. Montserrat (P) (p. 4457) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 4457).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Oliart (S) (p. 4458).*

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció (p. 4458).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 64

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Pau i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora del Règim Sancionador en Matèria de Joc.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Diada de la Llengua Catalana.

3. Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació del Codi Penal, pel que fa a Delictes contra el Medi Ambient i l'Ordenació del Territori.

4. Designació dels Diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a l'Administració Pública de la Generalitat.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 7/1983, del 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat jurídica dels presos a Catalunya.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el tractament de la violència en l'esport.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de natalitat i orientació familiar.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana de Transport.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les normatives que possibiliten l'aplicació de les subvencions previstes als Pressupostos de la Generalitat.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Serveis Comunitaris.

17. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Senyories, crec que en encetar aquest nou període de sessions aquesta Cambra no pot aparèixer indiferent als fets bèl·lics que s'estan produint en el món. Aquesta Presidència creu inter-

pretar els sentiments de totes les il·lustres senyores diputades i de tots els il·lustres senyors diputats, així com de la gran majoria dels ciutadans de Catalunya, en expressar l'esperança en un proper silenci de les armes que obri la possibilitat d'una pau justa i estable entre tots els éssers humans.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau dirigir una salutació al nou Diputat del Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'Il·lustre senyor Víctor Vila i Giró, que substitueix l'Il·lustre senyor Josep Maria Servitje i Roca, el qual va presentar renúncia al càrrec. Li desitgem molts èxits en la seva funció.

D'acord amb l'article 133, punt 5 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes, que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels que les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa es prega que se m'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que aquestes preguntes seran substanciades avui dia 13, a dos quarts de cinc de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

Alhora, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió del punt número 15, que és la interpellació sobre les normatives que possibiliten l'aplicació de les subvencions previstes en els Pressupostos de la Generalitat, la qual interpellació ha estat retirada pels senyors diputats que l'havien presentat.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Administració i Organització de la Generalitat sobre el Projecte de Llei Reguladora del Règim Sancionador en Matèria de Joc i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

Projecte de Llei Reguladora del Règim Sancionador en Matèria de Joc

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la despenalització de les activitats de joc a partir de la promulgació del Reial Decret 16/77, del 25 de febrer, va marcar l'inici d'un període en el qual s'ha produït un desenvolupament molt important d'aquest sector; un desenvolupament que ha afectat la societat en general, però molt concretament i de forma directa les persones i les empreses que s'han dedicat, amb caràcter professional, a activitats relacionades amb el món del joc i de les apostes.

Efectivament, durant aquest període ha tingut lloc una professionalització més gran de les empreses dedicades al joc i una progressió tecnològica de grans proporcions, però també un assentament del sector, una clarificació en la seva configuració i l'estabilització de l'oferta.

En l'àmbit de la Comunitat Autònoma de Catalunya, la Llei 15/84, del 20 de març, sobre el Joc, ha estat una eina fonamental perquè l'Administració hagi pogut exercir i mantenir el con-

trol necessari sobre aquest procés expansiu i, especialment, ha-gi pogut evitar la participació d'elements no convenients, l'ex-cessiva proliferació d'establiments dedicats exclusivament al joc i la impunitat dels infractors de les normes.

A més, partint de la Llei 15/84, complint-ne les previsions i desenvolupant-la, s'han dictat altres normes d'importància, es-pecialment el Decret 324/85, del 28 de novembre, que estableix la planificació del joc, i el Decret 325/85, de la mateixa data, pel qual s'aprova el primer catàleg de jocs i apostes autoritzats de Catalunya.

El transcurs d'aquests quasi set anys des de la seva entrada en vigor ha significat que la Llei 15/84 s'hagi vist parcialment superada per les especials circumstàncies de l'evolució del sec-tor, la qual cosa fa necessària la seva adequació a la realitat que pretén regular.

L'abast que ha de tenir aquesta adequació fa que no siguin suficients les previsions que la mateixa Llei conté quant a l'ac-tualització de les sancions per adaptar-les a la conjuntura eco-nòmica. Les actuals característiques del sector requereixen la introducció d'algunes previsions i innovacions en aspectes tèc-nics de la normativa que els regula, que superen les possibilitats de canvi permeses per via reglamentària. Per aquesta raó, s'ha redactat un projecte de caràcter fonamentalment tècnic, que de-roga únicament dos articles de la Llei anterior i que introdueix el tractament de diferents qüestions no recollides en el text an-terior, i que l'experiència ha demostrat que és indispensable re-gular, i que s'enfoquen especialment a l'evitació de les pràc-tiques de joc illegal.

Així, són derogats l'article onzè, que classifica, defineix i ti-pifica les infraccions, determina les quanties de les sancions i preveu la seva modificació per via reglamentària; estableix cri-teris de graduació de les sancions, disposa la devolució de be-nefícis il·lícits als perjudicats, regula les mesures cautelars i les sancions accessòries, i configura les competències dels dife-rents òrgans administratius. I l'article dotzè, que estableix el rè-gim de recursos procedents contra les resolucions que es dictin.

Aquestes matèries són tractades en dotze articles del nou text d'una manera més concreta i més completa, definint més els tipus i ampliant-ne el nombre per tal d'incorporar-ne de nous que s'adaptin a allò que la pràctica ha demostrat que con-vé tenir present, especialment enfocats al control i la sanció d'activitats de joc illegal, establint-ne més clarament la possibi-litat d'imposar alternativament o conjuntament sancions pecu-niàries i sancions de suspensions o tancaments temporals i de renovacions o tancaments definitius; variant...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: ...variant el règim d'atribució de competències en matèria sancionadora per poten-ciar les dels delegats territorials del Govern per la seva situació més propera a les realitats particulars dels administrats; deter-minant i aclarint els criteris de graduació de les sancions a im-posar; preveient la possibilitat de revocar autoritzacions per causes sobrevingudes que no constitueixin infracció; concretant el règim de responsabilitat subsidiària i delimitant l'abast de les sancions accessòries i de les mesures cautelars que es poden adoptar per tal de garantir els resultats de l'acció inspectora i del control de l'Administració.

Quant al contingut de l'anterior article 12, el règim de recur-sos, amb una redacció millorada, es regula en l'article 17 del

nou text; com a qüestions no tractades en l'anterior text, i intro-duïdes en el present, cal destacar: la regulació de la figura de la prescripció, fins ara no continguda en la normativa específica catalana, apropant-se als terminis establerts en altres normes re-cents i especialment als previstos en la Llei 10/90, del 15 de juny, sobre Policia d'Espectacle; les activitats recreatives i els establiments públics, com a norma estretament connectada amb la matèria del joc; la introducció de normes sobre el procedi-ment sancionador, preveient-ne un abreujat aplicable a les fal-tes greus i lleus, per tal d'agilitar-ne la tramitació sense minvar les garanties dels administrats, tal com fa l'esmentada Llei d'Espectacles, i també altres normes específiques, com és el cas de la Llei 34/87, del 26 de desembre, de l'Estat.

El tractament, en compliment del que disposa l'article 31.3 de la Constitució Espanyola del 78, del tema de la constitució de fiances per les empreses o persones dedicades a activitats de joc, i el règim d'afectació d'aquestes fiances; la tipificació es-pecífica de les infraccions comeses per jugadors o visitants dels locals on es practiqui el joc, que responen a la necessitat d'esta-blir una possibilitat de control del comportament dels assistents —jugadors o no—, que contribueixi que les entitats o empreses gestores dels jocs disposin de mitjans per controlar el manteni-ment de l'ordre en les seves dependències. I, finalment, en l'apartat relatiu a la inspecció de les activitats de joc, la previsió que les inspeccions es duguin a terme per personal especialitzat i pertanyent a entitats concessionàries de l'Administració, que és motivada per l'abans esmentat progrés tecnològic que ha tin-gut lloc en el sector del joc, i que no significa en absolut un desplaçament ni una substitució de l'eficaç control i vigilància duts a terme fins ara per efectius dels Mossos d'Esquadra - Po-lícia Autònoma, adscrits al Servei d'Inspecció del Joc, sinó que constituirà una important ajuda per augmentar el grau de precisió i d'exactitud d'aquesta funció d'inspecció.

En conclusió, la nova Llei no suposa en absolut una desqua-lificació de l'anterior, sinó que és una adaptació del seu esperit a les circumstàncies actuals, al progrés tecnològic i a l'estabilit-zació del sector; constitueix una norma eminentment tècnica, basada en l'experiència i adreçada a garantir el funcionament dels mitjans de control de què disposa l'Administració, i pretén i assolirà un major grau d'adequació a la realitat vigent, una major justícia en les sancions que s'imposin i, per tant, una mil-lor eficàcia.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. No havent-hi, com sembla, cap diputat a qui la Comissió hagi encomanat de presentar el Projecte, el Dictamen, passarem al debat del Projecte de Llei.

Hi ha reserves diverses esmenes. La primera és a l'article primer, presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaria conjuntament aquesta esmena número 1 amb la número 51.

Ambdues esmenes tenen simplement un caràcter de precisió semàntica: efectivament, la regulació a Catalunya de totes les activitats relatives a casinos, jocs i apostes —inclòs, naturalment, el règim sancionador— fou establerta per la Llei del Joc del 1984. La pretensió de la Llei que ara comencem a debatre no és, doncs, regular el règim sancionador en matèria de joc...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. LATORRE: ...sinó la seva modificació. Dit això, i tractant-se com es tracta en aquestes esmenes simplement, com he dit al principi, d'una precisió semàntica, nosaltres les retirarem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades. Passem a l'article segon; hi ha diverses esmenes... La número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'article 2 d'aquest Projecte de Llei, en el seu punt 2, regula que un mateix fet comès per un mateix subjecte, no pot ésser considerat com a constitutiu d'infraccions administratives diferents.

Entenem que, si en aquest Projecte de Llei, no s'indica quin serà el fet que s'ha de regular en el moment de sancionar, es podria produir que sempre es sancionés el fet més lleu, i això tenint en compte que, subsidiàriament a aquesta Llei, hi ha el Codi Penal i, aleshores, en el Codi Penal hi ha el principi *in dubio pro reo*, i, per tant, en la consideració dels fets, es podria considerar sempre la falta més lleu.

És, en tot cas, en la substitució del Codi Penal, quan ha estat ja penat, que en diverses condemnes s'aplica la més greu, però si no queda clar en aquesta Llei quina serà, en el cas que hi hagi diverses infraccions, la que s'aplicarà, es podria entendre que sempre seria la més lleu.

Per tant, nosaltres entenem que, si hi ha diverses infraccions, s'hauria de considerar la infracció més greu, i, per tant, que quedés clar i taxativament en aquest Projecte de Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, coincidint amb el que diu l'Il·lustre Diputat senyor Nualart, realment..., o sigui, en aquest article segon es tipifiquen les classes i es diu quines classes d'infraccions. Molt bé; a partir d'aquí, sap perfectament l'Il·lustre senyor Diputat que és d'aplicació al règim sancionador administratiu el que disposa el Codi Penal.

I quan fa referència al principi *in dubio pro reo*, és en el cas de dubte que hi hagi o no hi hagi delicte, i en el cas concret d'aquest, és si hi ha o no hi ha sanció. Però en el moment en què l'Administració digui que ja ha tipificat l'actuació d'una determinada entitat o persona, automàticament s'aplicaran les penes de molt greu o greu. Aleshores, l'Il·lustre Diputat diu: «Quan hi hagi el dubte entre molt greu i greu, que s'apliqui la molt greu». És que és obvi. Aleshores, com a substitutiu que és del règim sancionador administratiu, el Codi Penal, l'Administració és obligada a aplicar la pena més greu.

És per això, senyores i senyors diputats, que no admetem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí.

L'Agrupació parlamentària del CDS... No, s'ha acabat el debat de l'article segon; passem a les votacions.

En primer lloc votarem l'article 1, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa, a l'article segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem al debat de l'article número 3, esmena número 3, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena d'addició d'una nova lletra, c'), a aquest article 3. Ja la Llei del Joc, del 84, establia, en el seu article onzè, punt 2.1., lletra l), que «la reincidència en tres faltes greus d'un mateix caràcter en un període de sis mesos seria constitutiva d'una infracció molt greu.» Creiem que el concepte era i és d'aplicació, per la qual cosa entenem que no ha de desaparèixer de la Llei. Amb aquesta mateixa argumentació, donem per defensada la nostra esmena número 15, d'addició d'una nova lletra a l'article 4 de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Retirada la 15, no? O defensada? (Pausa.) La dóna per defensada, molt bé. Torn en contra? (Pausa.) El farà a totes les de l'article tercer. Molt bé.

La següent esmena és del Grup Mixt, la número 4; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Per anunciar la retirada d'aquesta esmena número 4.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. La número 5 també és del Grup Mixt, i la 6, també.

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, aquesta sí que la defensaré, amb el seu permís.

El Sr. PRESIDENT: Doncs el senyor Ródenas té la paraula per defensar l'esmena.

El Sr. RÓDENAS: Aquesta esmena d'addició a la lletra g) de l'article 3, on es fa una relació de les infraccions molt greus, nosaltres creiem que, amb l'addició, pretenem evitar, diguéssim, perjudicis als explotadors dels llocs on es fan els jocs, en les diverses formes que es pugui fer, perquè, si no, podríem donar entrada a unes objeccions genèriques que, en tot cas, no podrien tenir en compte una realitat com podria ser l'aparença d'una minoria d'edat que, de vegades, no es pot definir, o, fins i tot, que l'explotador d'un negoci concret de joc realment no tingués una llista o unes previsions concretes que es poguessin fer en relació amb la gent que visita els locals. Per tant creiem —com en general, encara que el Conseller ha dit que sí que realment hi ha unes garanties per als administrats, nosaltres creiem que no, i així s'ha manifestat al llarg de totes les esmenes—, creiem que s'ha de respectar i, sobretot, com deia abans el senyor Nualart, el benefici, en cas de dubte, és molt important.

D'aquesta forma podria ser sancionada molta gent sense tenir coneixement ni idea del que passa realment en el seu local, quan no té l'obligació de saber-ho.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. La número 6? (Pausa.) El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena tenia una finalitat que, en el redactat amb el qual ha quedat ara l'article, sobretot en el que diu la lletra z), creiem que ja queda assumida en aquest aspecte, i, per tant, anunciem la seva retirada, així com també ja aprofito l'avenç per retirar l'esmena número 34, a l'article 4, per les mateixes raons.

El Sr. PRESIDENT: No, la 34 no pot ser de l'article 4.

El Sr. CASANOVAS: Bé, doncs, la 14... Perdoni, és que aquí tinc una numeració que...

El Sr. PRESIDENT: La 14 pot ser.

El Sr. CASANOVAS: És del Grup Mixt? Sí, la 14, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És la inclusió d'una nova lletra.

El Sr. CASANOVAS: Sí, sí, doncs, per les mateixes raons que he dit ara, també donem per retirada la 14.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada. Esmena número 7, a l'article tercer, de l'Agrupació parlamentària del CDS. El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena de supressió i modificació de la lletra m) d'aquest article 3. El contingut d'aquesta esmena ha estat recollit en el Dictamen de la Comissió, per la qual cosa la retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyor Latorre. Queda només una esmena, que és la número 8, del Grup Mixt. El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President, moltes gràcies. Aquesta esmena és per considerar que les reincidències són sempre un agreujant, i amb aquesta esmena el que es voldria és evitar, al màxim possible, que la picaresca pogués vorejar la legalitat per caure, «com a molt», en faltes lleus o greus i mai en faltes més greus; allargant això dient que l'acumulació de faltes greus comeses dins d'un període de dos anys es considerarà una falta molt greu, nosaltres creiem que això és posar una prevenció que es repeteixin massa sovint les faltes greus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pot fer el torn en contra... La 9 ha estat retirada; d'Esquerra Republicana, ha arribat un escrit fa pocs moments i ha quedat retirada.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Per fer un torn en contra de les esmenes presentades pels diferents grups a l'article tercer, pel que fa a les esmenes números 3 i 15, del CDS, que ha defensat conjuntament, així com les esmenes d'Esquerra de Catalunya, l'esmena 8, i també faré referència a l'esmena 14, perquè totes dues fan esment a l'aspecte de la reincidència.

Abans, quan hem fet el torn en contra a l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, hem constatat que al dret penal, tots els seus principis, són d'aplicació al dret administratiu sancionador, d'acord amb la constant jurisprudència que tenim avui. Aleshores, hem de tenir en compte que la Llei Orgànica de 1983, 8/1983, de Reforma Urgent i Parcial del Codi Penal, ha modificat el tractament de la reincidència, en el sentit de suprimir la figura de la multireincidència, a l'article 61, la regla sisena, que permetia l'aplicació de la pena superior en grau a la prevista pel delictes comès. Els motius d'aquesta re-

forma, segons s'exposa en el preàmbul de l'esmentada Llei Orgànica, vénen referits a la difícil compatibilitat amb el principi de legalitat que suposa que un mateix fet generi conseqüències punitives en més d'una ocasió, i la possibilitat que es mantingui una regla que permeti imposar una pena superior al límit previst per a un delictes concret. Per tant, si no és permès d'aplicar en el camp penal una pena d'un grau superior al previst per a un determinat delictes, el mateix principi s'ha d'aplicar al dret administratiu sancionador, i no imposar per a faltes lleus sancions pròpies de faltes greus, ni per a faltes greus sancions pròpies de faltes molt greus.

No és que no estiguéssim d'acord amb el que ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas, que la picaresca de vegades vulnera l'esperit de la Llei; el que passa és que el legislador, i, en aquest cas, la Cambra, el Parlament de Catalunya, representatiu d'una Cambra legislativa, no pot tenir en compte aquest esperit de picaresca com una norma general per a tota la societat catalana. Per tant, nosaltres hauríem d'aplicar, i hem d'aplicar -i, per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes- els principis que inspiren el Codi Penal vigent a la nostra societat.

Pel que fa referència a l'esmena número 5, que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas, hem de dir que en l'article tercer aquesta apreciació tan subjectiva que amb la seva esmena posa a mans dels mateixos explotadors o propietaris faria realment molt difícil l'aplicació d'aquesta Llei i, d'una manera molt concreta, l'article tercer, que fa referència a les infraccions molt greus. Per tant, nosaltres creiem que seria fins i tot, de vegades, injust i discriminatori admetre aquesta esmena i, després, consegüentment, aplicar-la al moment que seria adient, d'una falta molt greu.

És per això que nosaltres ens hi oposem i la votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Passem a les votacions d'aquest article.

Esmena número 5, del Grup Mixt. Es pot votar conjuntament amb la 8? 5 i 8? Doncs es vota..., ah!, en primer lloc hi ha la 3, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Se sotmet a votació aquesta, la 3, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 5 i 8, del Grup Mixt, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem al debat de l'article 4. Esmena número 10, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, dir una cosa: que a la publicació del *Butlletí* consta la lletra k) i ha de ser lletra m); és una errada en la publicació.

Bé, aquesta esmena és de supressió d'aquesta esmentada lletra m) de l'article 4, com a infracció greu, perquè jo de debò que no entenc si realment tenim coneixement, en aquest cas, el Grup de la majoria i el Govern de la Generalitat, com viu la gent al carrer i als salons recreatius, a les sales de joc, i tot això. Fer una previsió tan genèrica com a infracció greu de servir begudes alcohòliques en salons recreatius, a mi em sembla una bogeria, perquè no s'ajusta, en cap cas, a la realitat que tenim: tothom va al bingo —suposo que les seves senyories han anat alguna vegada al bingo, n'hi haurà uns quants— i la gent beu, perquè té relació, o certa relació, el joc amb beure una mica. En tot cas, hi ha una esmena —la meua és de supressió d'això—, però n'hi ha una altra, que és del CDS, que està molt millor plantejada, ja que aquesta previsió només regiria per als menors d'edat, però el que no es pot fer és fer una previsió d'aquest tipus sense, fins i tot, la possibilitat de determinar els graus d'alcohol de les diferents begudes. Per això estimo que realment hauria de considerar el ponent de Convergència almenys una transaccional en aquest sentit, perquè, si no, realment tindrem problemes amb els jugadors.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Esmena número 11, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre...?

El Sr. LATORRE: Sí, deia, senyor President, que retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Esmenes 12 i 13, del Grup Mixt.

El Sr. CASANOVAS: 12, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 12. El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. En aquesta esmena es tracta simplement de considerar com un tot, no en Departaments diferents, els llocs on es produeix aquesta activitat, els llocs públics on es produeix aquesta activitat. O sigui, la nostra finalitat va a incloure totes les dependències d'un sol local que tinguin servei al públic, no donar-ho en compartiments diferenciats, cosa que fa que, molt sovint, es comuniquin d'un lloc a l'altre sense cap mena d'impediment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I la 13? El senyor Ródenas té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. Jo, realment, no voldria trencar aquest clima de consens que sembla que hi ha respecte a això, però és que hi ha coses que jo no me les puc creure. Aquí nosaltres, en general, diem que es tracta d'una llei que tracta de controlar massa el que són qüestions ja no estrictament administratives sinó personals. Però, per exemple, nosaltres aquí hem donat una esmena d'addició en el sentit de fer un altre tipus de control, o sigui no impulsar o fomentar la pràctica del joc. És evident, segons les escoles conductistes

d'Skinner i el reforçament positiu de Pavlov, coses d'aquestes, que realment els senyals de so i de llum que no siguin absolutament necessaris en el decurs del joc inciten la gent a aquesta activitat, sobretot això en màquines de tipus recreatiu. Llavors, aquestes qüestions, no les tenim en compte, però tenim en compte altres qüestions que ens interessin com a Administració, però suposo jo que per posar una mica de diners al Tresor de la Generalitat. Però, en qualsevol cas, ja dic la meua disconformitat i en la meua explicació perquè mantinc aquestes esmenes, perquè realment no s'ajusten en res al que passa al carrer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Referent a l'esmena número 10 i número 12, o 10, defensada per l'Illustre Diputat senyor Ródenas, i la 12, defensada per l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas... Com pot veure, senyor Ródenas, hi ha opinions per a tot fins i tot dintre del Grup Mixt. Nosaltres, realment, ens inclinem més per l'opinió que ens ha expressat l'Illustre Diputat d'Esquerra Catalana i quan diu «considerar com un tot totes les dependències annexes al servei públic», dintre d'aquesta lletra k), perquè és que la lletra m) ja en Comissió... van quedar suprimides dues lletres en passar a faltes molt greus, i les faltes greus van quedar reduïdes. Aleshores, quan diem que està prohibit..., se sancionarà servir begudes alcohòliques en salons recreatius, acceptaríem, «i en dependències annexes de servei al públic».

Pel que fa referència a l'esmena número 13, és idèntica a una esmena que tenia..., la número 4, que presentava també l'Illustre Diputat senyor Ródenas, a l'article 3. En aquest cas, o sigui, es fa referència al so i la il·luminació de les màquines recreatives, nosaltres entenem que tot el que es pretén incloure en aquesta esmena queda inclòs ja en el moment que l'Administració homologa la màquina i té, per tant, coneixement d'aquella incidència que pugui repercutir en l'usuari per tal d'evitar que l'inciti al joc. Per tant, és en aquest moment, el moment de l'homologació, que l'Administració n'ha de tenir cura, i així ho expressa ja la Llei del Joc de 1984 i fa referència ara, en aquest Projecte de Llei, al moment de sancionar-ho.

És per això que nosaltres no podem acceptar aquesta esmena i sí que anunciem el vot favorable a l'esmena número 12, del Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Procedirem ara a les votacions. En primer lloc, esmena número 10, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 87 en contra i 1 abstenció.

Esmena número 12, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Esmena número 13, del Grup Mixt.

Vots a favor?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. La número 6? (Pausa.) El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena tenia una finalitat que, en el redactat amb el qual ha quedat ara l'article, sobretot en el que diu la lletra z), creiem que ja queda assumida en aquest aspecte, i, per tant, anunciem la seva retirada, així com també ja aprofito l'avinentsa per retirar l'esmena número 34, a l'article 4, per les mateixes raons.

El Sr. PRESIDENT: No, la 34 no pot ser de l'article 4.

El Sr. CASANOVAS: Bé, doncs, la 14... Perdoni, és que aquí tinc una numeració que...

El Sr. PRESIDENT: La 14 pot ser.

El Sr. CASANOVAS: És del Grup Mixt? Sí, la 14, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És la inclusió d'una nova lletra.

El Sr. CASANOVAS: Sí, sí, doncs, per les mateixes raons que he dit ara, també donem per retirada la 14.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada. Esmena número 7, a l'article tercer, de l'Agrupació parlamentària del CDS. El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena de supressió i modificació de la lletra m) d'aquest article 3. El contingut d'aquesta esmena ha estat recollit en el Dictamen de la Comissió, per la qual cosa la retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyor Latorre. Queda només una esmena, que és la número 8, del Grup Mixt. El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President, moltes gràcies. Aquesta esmena és per considerar que les reincidències són sempre un agreujant, i amb aquesta esmena el que es voldria és evitar, al màxim possible, que la picaresca pogués vorejar la legalitat per caure, «com a molt», en faltes lleus o greus i mai en faltes més greus; allargant això dient que l'acumulació de faltes greus comeses dins d'un període de dos anys es considerarà una falta molt greu, nosaltres creiem que això és posar una prevenció que es repeteixin massa sovint les faltes greus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pot fer el torn en contra... La 9 ha estat retirada; d'Esquerra Republicana, ha arribat un escrit fa pocs moments i ha quedat retirada.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Per fer un torn en contra de les esmenes presentades pels diferents grups a l'article tercer, pel que fa a les esmenes números 3 i 15, del CDS, que ha defensat conjuntament, així com les esmenes d'Esquerra de Catalunya, l'esmena 8, i també faré referència a l'esmena 14, perquè totes dues fan esment a l'aspecte de la reincidència.

Abans, quan hem fet el torn en contra a l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, hem constatat que al dret penal, tots els seus principis, són d'aplicació al dret administratiu sancionador, d'acord amb la constant jurisprudència que tenim avui. Aleshores, hem de tenir en compte que la Llei Orgànica de 1983, 8/1983, de Reforma Urgent i Parcial del Codi Penal, ha modificat el tractament de la reincidència, en el sentit de suprimir la figura de la multireincidència, a l'article 61, la regla sisena, que permetia l'aplicació de la pena superior en grau a la prevista pel delictes comès. Els motius d'aquesta re-

forma, segons s'exposa en el preàmbul de l'esmentada Llei Orgànica, vénen referits a la difícil compatibilitat amb el principi de legalitat que suposa que un mateix fet generi conseqüències punitives en més d'una ocasió, i la possibilitat que es mantingui una regla que permeti imposar una pena superior al límit previst per a un delictes concret. Per tant, si no és permès d'aplicar en el camp penal una pena d'un grau superior al previst per a un determinat delictes, el mateix principi s'ha d'aplicar al dret administratiu sancionador, i no imposar per a faltes lleus sancions pròpies de faltes greus, ni per a faltes greus sancions pròpies de faltes molt greus.

No és que no estiguéssim d'acord amb el que ha dit l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, que la picaresca de vegades vulnera l'esperit de la Llei; el que passa és que el legislador, i, en aquest cas, la Cambra, el Parlament de Catalunya, representatiu d'una Cambra legislativa, no pot tenir en compte aquest esperit de picaresca com una norma general per a tota la societat catalana. Per tant, nosaltres hauríem d'aplicar, i hem d'aplicar -i, per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes- els principis que inspiren el Codi Penal vigent a la nostra societat.

Pel que fa referència a l'esmena número 5, que ha defensat l'Illustre Diputat senyor Ródenas, hem de dir que en l'article tercer aquesta apreciació tan subjectiva que amb la seva esmena posa a mans dels mateixos explotadors o propietaris faria realment molt difícil l'aplicació d'aquesta Llei i, d'una manera molt concreta, l'article tercer, que fa referència a les infraccions molt greus. Per tant, nosaltres creiem que seria fins i tot, de vegades, injust i discriminatori admetre aquesta esmena i, després, consegüentment, aplicar-la al moment que seria adient, d'una falta molt greu.

És per això que nosaltres ens hi oposem i la votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Passem a les votacions d'aquest article.

Esmena número 5, del Grup Mixt. Es pot votar conjuntament amb la 8? 5 i 8? Doncs es vota..., ah!, en primer lloc hi ha la 3, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Se sotmet a votació aquesta, la 3, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 5 i 8, del Grup Mixt, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 9 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem al debat de l'article 4. Esmena número 10, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, dir una cosa: que a la publicació del *Butlletí* consta la lletra k) i ha de ser lletra m); és una errada en la publicació.

Bé, aquesta esmena és de supressió d'aquesta esmentada lletra m) de l'article 4, com a infracció greu, perquè jo de debò que no entenc si realment tenim coneixement, en aquest cas, el Grup de la majoria i el Govern de la Generalitat, com viu la gent al carrer i als salons recreatius, a les sales de joc, i tot això. Fer una previsió tan genèrica com a infracció greu de servir begudes alcohòliques en salons recreatius, a mi em sembla una bogeria, perquè no s'ajusta, en cap cas, a la realitat que tenim: tothom va al bingo —suposo que les seves senyories han anat alguna vegada al bingo, n'hi haurà uns quants— i la gent beu, perquè té relació, o certa relació, el joc amb beure una mica. En tot cas, hi ha una esmena —la meua és de supressió d'això—, però n'hi ha una altra, que és del CDS, que està molt millor plantejada, ja que aquesta previsió només regiria per als menors d'edat, però el que no es pot fer és fer una previsió d'aquest tipus sense, fins i tot, la possibilitat de determinar els graus d'alcohol de les diferents begudes. Per això estimo que realment hauria de considerar el ponent de Convergència almenys una transaccional en aquest sentit, perquè, si no, realment tindrem problemes amb els jugadors.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Esmena número 11, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Latorre...?

El Sr. LATORRE: Sí, deia, senyor President, que retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Esmenes 12 i 13, del Grup Mixt.

El Sr. CASANOVAS: 12, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 12. El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. En aquesta esmena es tracta simplement de considerar com un tot, no en Departaments diferents, els llocs on es produeix aquesta activitat, els llocs públics on es produeix aquesta activitat. O sigui, la nostra finalitat va a incloure totes les dependències d'un sol local que tinguin servei al públic, no donar-ho en compartiments diferenciats, cosa que fa que, molt sovint, es comuniquin d'un lloc a l'altre sense cap mena d'impediment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I la 13? El senyor Ródenas té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. RÓDENAS: Sí, gràcies, senyor President. Jo, realment, no voldria trencar aquest clima de consens que sembla que hi ha respecte a això, però és que hi ha coses que jo no me les puc creure. Aquí nosaltres, en general, diem que es tracta d'una llei que tracta de controlar massa el que són qüestions ja no estrictament administratives sinó personals. Però, per exemple, nosaltres aquí hem donat una esmena d'addició en el sentit de fer un altre tipus de control, o sigui no impulsar o fomentar la pràctica del joc. És evident, segons les escoles conductistes

d'Skinner i el reforçament positiu de Pavlov, coses d'aquestes, que realment els senyals de so i de llum que no siguin absolutament necessaris en el decurs del joc inciten la gent a aquesta activitat, sobretot això en màquines de tipus recreatiu. Llavors, aquestes qüestions, no les tenim en compte, però tenim en compte altres qüestions que ens interessin com a Administració, però suposo jo que per posar una mica de diners al Tresor de la Generalitat. Però, en qualsevol cas, ja dic la meua disconformitat i en la meua explicació perquè mantinc aquestes esmenes, perquè realment no s'ajusten en res al que passa al carrer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Referent a l'esmena número 10 i número 12, o 10, defensada per l'Illustre Diputat senyor Ródenas, i la 12, defensada per l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas... Com pot veure, senyor Ródenas, hi ha opinions per a tot fins i tot dintre del Grup Mixt. Nosaltres, realment, ens inclinem més per l'opinió que ens ha expressat l'Illustre Diputat d'Esquerra Catalana i quan diu «considerar com un tot totes les dependències annexes al servei públic», dintre d'aquesta lletra k), perquè és que la lletra m) ja en Comissió... van quedar suprimides dues lletres en passar a faltes molt greus, i les faltes greus van quedar reduïdes. Aleshores, quan diem que està prohibit..., se sancionarà servir begudes alcohòliques en salons recreatius, acceptaríem, «i en dependències annexes de servei al públic».

Pel que fa referència a l'esmena número 13, és idèntica a una esmena que tenia..., la número 4, que presentava també l'Illustre Diputat senyor Ródenas, a l'article 3. En aquest cas, o sigui, es fa referència al so i la il·luminació de les màquines recreatives, nosaltres entenem que tot el que es pretén incloure en aquesta esmena queda inclòs ja en el moment que l'Administració homologa la màquina i té, per tant, coneixement d'aquella incidència que pugui repercutir en l'usuari per tal d'evitar que l'inciti al joc. Per tant, és en aquest moment, el moment de l'homologació, que l'Administració n'ha de tenir cura, i així ho expressa ja la Llei del Joc de 1984 i fa referència ara, en aquest Projecte de Llei, al moment de sancionar-ho.

És per això que nosaltres no podem acceptar aquesta esmena i sí que anunciem el vot favorable a l'esmena número 12, del Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Procedirem ara a les votacions. En primer lloc, esmena número 10, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 87 en contra i 1 abstenció.

Esmena número 12, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Esmena número 13, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació l'esmena número 15, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet a votació ara l'article quart, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article cinquè, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara al debat de l'article 6.

Esmena número 16, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula... *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, simplement, la nostra esmena té com a finalitat fer l'escalat d'infraccions proporcional. Considerem que hi ha una distància enorme entre com es penalitza una infracció greu i com es penalitza una infracció molt greu, i la nostra diferència o el canvi d'aquesta quantitat en pessetes és, simplement, fer una mica més racional aquesta escala.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Les esmenes 17, 18, 19, 20 i 21 a aquest article també són del Grup Mixt. La seva directa paternitat correspon a...? *(Pausa.)* També al senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Farà una defensa conjunta?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Les detallaré però les faré conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CASANOVAS: En el cas de l'esmena número 17, nosaltres proposem endurir aquesta infracció passant de dotze a divuit mesos la suspensió d'utilització. Creiem que ha de ser una mica una sanció més exemplar del que es contempla en la Llei. Pel que fa a l'esmena número 18, és exactament el mateix fet; la 19 és també en el sentit que havíem dit abans en defensar l'esmena número 16, fer més racional l'escala de les sancions, i l'esmena número 20 també som més durs amb la sanció de supressió d'autorització per a les infraccions lleus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Moltes gràcies, senyor President. A l'article sisè estem parlant de sancions administratives, no estem davant una reforma del Codi Penal, no estem parlant de delictes sinó de sancions administratives. Aleshores, sempre que es fa una valoració d'aquestes sancions administratives és subjectiu, és subjectiu pel que fa al Projecte de Llei, és subjectiu

per cada un dels grups de la Cambra, doncs, de l'aplicació en més o en menys d'aquestes sancions.

Aleshores, és bo acudir una mica al dret comparat i veure què és el que succeeix al voltant nostre en matèria de sancions administratives. El primer text que podem mirar és el nostre, el de l'any 1984, la Llei del Joc; cal tenir també present la Llei del 87, estatal, sancionadora del joc, i també potser podríem tenir present la Llei de Policia d'Espectacles on es regula la seguretat de les persones, molt més important que la sanció administrativa. I veiem com en tot aquest dret comparat les sancions són inferiors al que es demana en aquestes esmenes.

Nosaltres creiem que en el Projecte de Llei, tal com queda l'article sisè, superior a les sancions que s'havien imposat ja a la Llei del Joc de 1984, respon a les necessitats de la societat catalana d'avui, creiem que és una prevenció adient i que evitarà que s'hagin de fer aquestes possibles sancions degut que ja són suficients.

És per això que nosaltres no admetrem aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Senyor Casanovas, es poden votar conjuntament aquestes esmenes a l'article sisè?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, se sotmeten a votació conjunta les esmenes números 16, 17, 18, 19, 20 i 21.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article 6, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'article 7, que només té una esmena, la número 22, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Senyor Latorre, té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena 22 és una esmena de modificació del punt primer, d'aquest article 7, que quedaria redactat, segons la nostra proposta, de la manera següent: «Correspon al Conseller de Governació d'imposar les sancions per faltes molt greus, llevat que la multa superi la quantitat de 30 milions de pessetes, la imposició de la qual correspondrà al Consell Executiu».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Senyor President, solament per anunciar el nostre vot favorable, encara que jo crec que els serveis de la Cambra, els serveis lingüístics de la Cambra haurien d'acomodar aquest text al text ja que tenim aprovat en Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Passem a votació aquesta esmena, número 22.

Vots a favor?

Senyor Martí, estem votant l'esmena que vostè ha acceptat. (Rialles.)

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara se sotmet a votació l'article set, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 7 ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article 8 només hi ha una esmena del Grup Mixt, la número 23. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament, amb aquesta esmena número 23, la 35, 36, 37 i també 34 per una altra qüestió que ara explicaré.

Aquesta esmena d'addició d'un nou apartat pel que fa a la gradació de les sancions, pretén tractar d'eradicar del costum administratiu, espanyol en general i català en particular, que la majoria de les opcions no acaben de ser motivades, entenent per la motivació el que és un relat fàctic d'actuacions concretes i l'aplicació d'uns fonaments tècnics en dret i no només fer un escrit que ja està imprès —normalment ciclostilat, segons la Conselleria corresponent en funció del seu pressupost— i que es dona ja per assentat. O sigui, aquesta qüestió de la motivació ens sembla cabdal per a nosaltres.

L'altra qüestió que es planteja amb aquesta esmena és el dret del ciutadà en general, sigui explotador, sigui només ciutadà que no exploti cap qüestió relacionada amb el joc, al principi d'audiència. Per a nosaltres qualsevol incoació d'expedient, encara que sigui per la via administrativa, s'ha de donar amb audiència o en vista de l'interessat des del primer moment. I això són els dos principis que regulen les esmenes 35, 36, 37 i 34 abans citades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Solament i molt breument, perquè totes les esmenes, com ha dit molt bé l'Illustre Diputat, fan esment al procediment administratiu que s'ha d'utilitzar. Nosaltres creiem que aquest procediment està... —i la seva normativa està totalment regulada—, que és suficient i que tots els drets dels ciutadans queden respectats dintre d'aquest procediment i que, per tant, no hi ha lloc a aquestes esmenes, que l'únic que fan és complicar el procediment; és a dir que hauria de ser i ha de ser al més ràpid possible i que això endarreriria en gran manera tot el que pretén aquesta Llei.

Creiem que en matèria de joc el procediment sancionador ha de ser al més ràpid possible, de manera que s'adeqüi la sanció al fet sense que transcorri el temps..., que transcorri en el mínim de temps possible i en aquest sentit el procediment administratiu així ho regula.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Se sotmet a votació l'esmena número 23, del Grup Mixt, a l'article 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'article 8 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'article 9, que té dues esmenes del Grup Mixt, la 24 i la 25. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. La primera d'elles, la 24, la retiro en aquest moment i defensaré només la 25.

Aquesta és una esmena d'addició a l'article 9 —una nova lletra d)—; l'article 9 parla de la revocació de les autoritzacions per fer la utilització de l'explotació de joc. Hi ha una sèrie de condicions o requisits mínims que s'han de tenir en compte i en el cas que no es poguessin complir, doncs, realment poder donar lloc a aquesta revocació. El que passa és que jo crec que no entenem que a vegades per fer un local adient per a determinades pràctiques de joc realment els empresaris corresponents han de fer grans inversions d'adaptacions, d'instal·lacions elèctriques, sobretot, i en general posar una mica una cara més maca al local per poder tenir un millor rendiment.

Nosaltres creiem que amb un avís i donar la possibilitat d'una «subsanació», un termini, que no diem que sigui massa prorrogat, sinó d'un mes només, almenys podria donar lloc que aquest empresari pogués, doncs, no ho sé... acabar determinades obres, perquè a vegades hi han possibilitats que la llicència d'obres, les instal·lacions no siguin dependents d'aquesta explotació que d'una forma provisional li han donat en un moment donat. Llavors s'hauria de valorar aquesta possibilitat de prorrogar per esmenar els defectes esmentats als requisits de l'article 9.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra: el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Moltes gràcies, senyor President. L'article 9 fa referència a la revocació d'autoritzacions. Aleshores si acceptéssim aquesta esmena, senyor Ródenas, invalidaríem la intenció del precepte. La mateixa naturalesa de les causes de revocació... no és procedent concedir més terminis per esmenar-les. Crec que el termini és suficient i, per tant, l'única cosa que faríem és evitar aquesta revocació d'autoritzacions.

Per tant, nosaltres ens oposem a aquesta esmena tot i entenent la seva bona voluntat d'afavorir l'usuari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Votarem conjuntament aquestes dues esmenes a l'article, la 24 i la 25... No!, n'hi ha una sola perquè la 24 està retirada; de manera que votem la 25.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació ara l'article 9 segons el Dictamen.

Sí, senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Senyor President, li demanaria si poguéssim retardar la votació de l'article 9 juntament amb l'article 18, a causa que hi ha una esmena d'Esquerra Catalana a

l'article 18 que la incorporàrem com un apartat més de l'article 9, en cas que la Cambra optés per aprovar-lo.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; aparquem, doncs, la votació d'aquest article 9 i passem al debat de l'article 10. Esmena número 26, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. L'article 10 del Projecte de Llei determina qui té responsabilitat subsidiària per les sancions imposades per l'Administració. Però el que no estableix la Llei és qui són els qui cometen la infracció. Creiem que és un greu oblit que una llei que pretén regular el règim sancionador no digui qui és el que comet la infracció.

D'altra banda, això el que produeix són una sèrie de recursos administratius, com ha passat ja amb una llei que havia estat aprovada en aquest Parlament, que és la Llei 20 del 85, que regulava la prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar depedència i que realment en no assenyalar qui era l'infractor ha donat curs a molts recursos. Jo al mateix temps, senyor Martí, el que li volia dir és que quan fa referència sempre al Codi Penal, en aquesta mateixa Llei, quan parla de la prescripció, diu la prescripció de sis mesos i d'un any, segons siguin faltes lleus o faltes greus; si afegim aquesta aplicació del Codi Penal, aleshores sempre hauríem d'entendre dos mesos, com s'assenyala a la prescripció de les faltes.

Per tant, entenc que sí —el Codi Penal subsidiari—, però que no directament sobre aquest tipus de llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart.

Esmena número 27, de l'Agrupació parlamentària del CDS: el senyor Latorre té la paraula per defensar-la.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. En una línia molt semblant a la ja defensada per l'Il·lustre Diputat senyor Nualart, nosaltres proposem una nova redacció per a aquest article 10, en el sentit que les empreses o persones titulars de les autoritzacions seran subsidiàriament responsables de les infraccions comeses pel personal de qualsevol qualificació al seu servei o contractat per elles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Hi ha l'esmena número 28, del Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Realment nosaltres quan vam fer aquesta esmena era respecte al text del Govern, el que passa és que ara, a la vista de les esmenes d'Iniciativa i del CDS, encara estem més en contra del text i de les esmenes, perquè defensem una altra possibilitat molt diferent. Nosaltres creiem que hi ha moltes possibilitats, en l'exercici diari de qualsevol persona al servei d'una empresa que es dediqui a qüestions relacionades amb el joc, de cometre realment moltes faltes del caire que siguin i realment els implicats, els empresaris explotadors o determinats càrrecs, poden no tenir coneixement de cap tipus d'aquestes qüestions que es plantegin pels altres empleats en l'empresa. Llavors, creiem que és excessiu això, sense poder demostrar que realment tenien coneixement d'això, doncs, poder «condemnar», entre cometes, les empreses com a tals.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. L'esmena número 29, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, ha

quedat retirada. Per consegüent, pot fer el torn en contra el senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Nosaltres «en ares» del consens màxim que es pugui assolir en aquesta Cambra presentarem una esmena transaccional a les esmenes número 26, d'Iniciativa per Catalunya, i a l'esmena número 27, de l'Agrupació del CDS. No obstant això, hem de dir al senyor Nualart que, realment, nosaltres el que hem dit al llarg d'aquest debat és que el Codi Penal és subsidiari en aplicació quan no ho prevegi aquesta Llei; el que aquesta Llei no pot anar en contra és amb els principis del Codi Penal, com és el cas de la reincidència; seria absurd que des d'aquesta Cambra anéssim en contra d'uns principis que tot el poble, a nivell d'Estat, té vigents i que estan aprovats per les Corts Generals, és a més en aquest sentit que hem dit això.

És per això i perquè no hi hagi dubte que en aquest moment nosaltres presentem una esmena transaccional que recull aquestes dues esmenes. No obstant això hem de dir també, per al torn en contra de l'esmena número 28 al senyor Ródenas, que nosaltres... és allò que, si anem aplicant principis, la ignorància de la Llei no excusa el seu compliment. Per tant, nosaltres creiem en aquest sentit que tothom ha de saber en quina situació es troba, quina és la normativa que li és vigent i que, per tant, les seves accions les ha de mesurar d'acord amb aquesta normativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Prego que la transaccional arribi a la Mesa. (Pausa.) Moltes gràcies.

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, per retirar la meva esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada l'esmena 28. Moltes gràcies. La senyora Secretària procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Esmena transaccional a l'article, que quedaria redactat com segueix. Títol: «Responsables».

«Punt 1. Seran responsables de les infraccions les persones físiques o jurídiques que realitzin les accions o les omissions tipificades com a tals.

»2. També seran responsables els titulars de les autoritzacions administratives si es tracta de subjectes diferents.

»3. Els titulars de les autoritzacions administratives seran subsidiàriament responsables de les infraccions comeses pel personal de qualsevol qualificació al servei o contractat per elles.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa i l'Agrupació del CDS accepten aquesta transaccional, retiren aquestes esmenes? (Pausa.) Perfectament.

Doncs, se sotmet a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat. (Pausa.)

La transaccional esgota tot el contingut de l'article, eh? Per consegüent, no cal votar l'article número 10. I passem al debat de l'article número 11, esmena número 30, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Sí, senyor President. L'article 11 parla de sancions accessòries i l'esmena que fa referència a l'article 11, número 1, nosaltres no entenem, realment, què és el que es penalitza: els locals on es desenvolupa una activitat o els empre-

saris que desenvolupen la seva activitat en relació amb el joc en aquests locals.

Llavors, nosaltres creiem que el joc, pel seu caire personalíssim, necessita una infraestructura diferent a d'altres negocis. Si nosaltres penalitzem el local i prohibim que d'altres, no els mateixos empresaris, que ja estaven sancionats o penalitzats, sinó d'altres empresaris no puguin ni aprofitar aquell local que ja està preparat per a aquesta activitat, ens sembla, com a mínim, una mica fort, i nosaltres posem un marge, només, almenys, que aquesta durada sigui d'un màxim de sis mesos, que no és tant. Per tant, creiem que s'hauria d'acceptar perquè, si no, aquell local quedaria absolutament inhabilitat i invalidat per a l'exercici d'activitats en relació amb el joc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Hi ha una esmena, la 31, del Grup d'Iniciativa, per incloure un nou article. La vol defensar el senyor Casanovas? *(Pausa.)* Ai, el senyor Nualart!

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. La incorporació d'aquest nou article és en el sentit de preservar els drets laborals dels que treballen en empreses relacionades amb el joc, i que, havent estat sancionades aquestes empreses per algunes anomalies, hagin suspès l'activitat. Ja sé que em pot dir, el senyor Martí, igual com m'ha dit abans amb el Codi Penal, que subsidiàriament hi ha l'Estatut del Treballador, però jo li vull indicar que a l'Estatut del Treballador, quan es parla en el seu article 45 de la suspensió dels contractes laborals, no es preveu aquest cas. I, ja dic, en no preveure's aquest cas, és un cas no previst com a suspensió. Però nosaltres entenem que, perquè no existeixi cap problema i quedi ben clar dintre d'aquest Projecte de Llei, hi hagi aquest nou article que reguli expressament l'obligació del pagament als treballadors dels salaris, indemnitzacions i remuneracions de tot tipus. I, a més, per tal d'evitar una insolvència que pogués perjudicar els treballadors, és procedent que els pagaments puguin ésser a càrrec de la fiança prestada per l'infractor, ja que, com sabem, el Fons de Garantia Salarial no cobreix la totalitat dels deutes de les empreses insolvents. És per això que nosaltres hi hem afegit aquest nou article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Realment, senyor Ródenas, vostè ha dit: «aquestes sancions accesoris, a qui van dirigides?» Van dirigides a les persones, van dirigides a aquells que han fet la infracció, però no oblidis, senyor Ródenas, que els locals on són comeses aquestes infraccions tenen, hi ha com una certa addicció per part dels clients a anar-hi i, per tant, han de romandre tancats en el moment que als titulars se'ls aplica la sanció. Per tant, nosaltres ens oposedem a aquesta esmena que vostè proposa.

Pel que fa referència a l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena número 31, realment, el torn en contra, l'ha fet el propi senyor Nualart. Realment, l'Estatut del Treballador és la matèria laboral on, en tot cas, si no es contempla, s'hauria de reformar i s'hauria de preveure aquesta aplicació, però un projecte de llei sancionador del joc no és el lloc adient per fer referència precisament a aquest paràgraf segon, que diu que: «A requeriment dels treballadors afectats, l'organització no podrà fer el pagament d'aquestes quantitats; a cà-

rrec de la fiança prestada per l'infractor, qualsevol rescissió dels contractes de treball com a conseqüència de les sancions previstes en aquesta llei, donarà dret als treballadors afectats i empleats de l'infractor a obtenir, per via d'indemnització, a títol de responsabilitat civil, una indemnització equivalent a quaranta-cinc dies...», etcètera. Entenem que això no és propi d'una llei que tracta la matèria sancionadora de la llei del joc. Per tant, nosaltres ens hi oposedem, malgrat que amb l'esperit hi estem d'acord, i que donem suport a la reforma pertinent dintre de la legislació laboral perquè això sigui contemplat, però no pas en aquest article.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí.

Passem a les votacions.

Esmena número 30, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 76 en contra i 1 abstenció.

Es vota l'esmena número 31, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions.

Es vota a continuació l'article 11, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a l'article 12, que té una sola esmena, la 32, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Aquest article parla del comís dels elements de joc, quan hi hagi infracció, i de la possibilitat de la destrucció de les màquines o elements de joc objecte de la infracció. Nosaltres creiem que hi ha màquines, que hi ha elements de joc que poden tenir un valor important, econòmicament, i des de la nostra posició entenem que podrien ser objecte de subhasta, aquests béns, que en traurem uns guanys per al Tresor de la Generalitat, abans de fer una destrucció indiscriminada. Tot això es regularia, lògicament, a partir d'empreses que puguin fer un reciclatge d'aquestes màquines i que es puguin emprar de nou.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Torn en contra?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Sols per dir que solament determinades empreses poden adquirir materials de joc i que aquests han d'estar perfectament homologats i legalitzats; per tant, ha de ser la pròpia administració la que digui en cada moment quines màquines són i quines no ho són i, per tant, entenem que aquesta esmena que parla de subhastes a tercers i que podria anar a persones autoritzades, això no s'ha de permetre, i, per tant, ens hi oposedem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Se sotmet a votació l'esmena 32, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació l'article 12, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votarem ara l'article 13, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 14 només té una esmena, la número 33, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, com deia el senyor Martí en una altra esmena nostra, evidentment, les infraccions administratives són estimatives i cada grup les considera d'acord amb el seu rigor. Nosaltres creiem que en una Llei com la del joc hem de ser molt primmirats i molt rigorosos amb la imposició de sancions, perquè és un sector on molt sovint juga la picaresca, i diem «picaresca» per no dir paraules més fortes. La nostra esmena va en aquest sentit; o sigui, en lloc..., endurint els terminis en els quals s'han d'aplicar les sancions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Per remetre'm al que he dit en el torn en contra de les esmenes a l'article sisè. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Per remetre'm als arguments que he donat en el torn en contra de les esmenes a l'article sisè.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

Es pot procedir, doncs, a la votació d'aquesta esmena 33, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 14, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Ara passem a les votacions de l'article 15, perquè les esmenes que hi havia, que estan vives, han estat ja defensades, la 34 i la 35. Es poden votar conjuntament, aquestes esmenes? (Pausa.) Doncs, conjuntament, esmenes 34 i 35.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 15, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 15 ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Procedim ara a la votació de les esmenes a l'article 16, ja defensades: esmenes 36 i 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

Es vota el text del Dictamen de l'article 16.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 17, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a l'article 18. Hi ha tres esmenes, del Grup Mixt: 38, 39 i 40; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Jo defensaré les meves, que són la 38 i la 40, d'aquest article —la 39 és del company Marçal Casanovas.

Nosaltres creiem que la constitució de fiances no hauria de ser un *numerus clausus*, i, tal com està en la redacció del Projecte, realment no podria incloure la possibilitat de fer assegurances de caució; això significaria donar pas a la introducció, en aquest món de la caució, de la fiança, de les companyies d'assegurances de Catalunya, donada la tradició asseguradora d'aquest país.

Per tant, creiem, que, en un cas, en positiu, a l'esmena número 38, i, òbviament, seria el mateix, en sentit negatiu, a l'esmena número 40.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. El senyor Marçal Casanovas, per defensar l'esmena 39.

El Sr. CASANOVAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. Molt breument: la nostra esmena va en el sentit de garantir el compliment o l'execució de la resta de l'article 10; per tant, ens sembla que és obvi, i no val la pena de continuar defensant això.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Pel que fa referència a les esmenes 38 i 40, que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas, hem de dir que nosaltres entenem que les assegurances de caució estan ja com a fiança i que, per tant, no cal explicitar-les.

I, pel que fa referència a l'esmena d'Esquerra Catalana, nosaltres presentem una esmena transaccional per incloure-la com un apartat més a l'article 9 d'aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Secretària procedirà a donar lectura a aquesta transaccional...

El Sr. RÓDENAS: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RÓDENAS: Retiro les dues esmenes aquestes.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades, però queda la transaccional, que és a la 39, que és la que es tramitarà a continuació, i la senyora Secretària donarà lectura a aquesta.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Text que es proposa com a esmena transaccional a l'article 9 del Projecte de Llei: «En relació amb l'esmena a l'article 18, número 39, presentada pel Grup parlamentari Mixt, es proposa afegir, al final de l'article 9, un nou apartat d), amb aquesta redacció: "La no-constitució de les fiances a què fa referència l'article 18 d'aquesta Llei en els terminis establerts."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Casanovas...

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President; hi estem d'acord i retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, se sotmet a votació aquesta esmena transaccional, que passarà a ser un nou apartat de l'article novè.

Vots a favor d'aquesta esmena transaccional?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat —aquesta esmena transaccional. I ara es procedeix a la votació de l'article 9, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 9 ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara es procedeix a la votació de l'article 18, segons el Dictamen, que no té esmenes. Article 18, que no té esmenes en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per unanimitat.

Es procedeix ara a la votació de l'article 19, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 19 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 20, que és el darrer de l'articulat.

En primer lloc, hi ha l'esmena 41, de l'Agrupació del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaríem conjuntament aquesta esmena 41...

El Sr. PRESIDENT: ...i la 46?

El Sr. LATORRE: ...i la 46; sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: La primera d'ambdues esmenes és de modificació i de supressió de l'apartat 3 d'aquest article 20.

L'article 10 de la Llei del Joc del 84 va atribuir al Departament de Governació el control dels aspectes administratius i tècnics del joc i de les empreses i els locals que s'hi dediquen, i va establir que, amb aquesta finalitat, s'hauria de crear i d'organitzar un servei especial d'inspectors de joc, que s'haurien d'integrar a la policia de la Generalitat en el moment oportú.

No acabem d'entendre —i per això formulem l'esmena— la pretensió del Consell Executiu de delegar part d'aqueixes funcions a unes entitats concessionàries de les quals, d'altra banda, desconeixem les seves condicions i característiques, que, segons pretén la Llei, serien regulades mitjançant decret del Govern.

L'esmena 46 pretén la supressió de l'apartat 4 d'aquest article 20 perquè és absolutament innecessari.

I ja per acabar, senyor President, anunciar la retirada de l'esmena 48, de supressió de la Disposició Addicional Segona.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup d'Iniciativa té l'esmena 42 i la 45; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Mantindríem la 45 i retirariem la 46, l'esmena 46.

La 45, la nostra esmena, és una esmena de supressió, ja que el paràgraf fa referència que les entitats concessionàries assumeixin la inspecció i el control tècnic de les instal·lacions, els elements i el material del joc, ja que entenem que aquesta tasca no pot ser exercida per altres entitats que no siguin l'Administració mateixa. Encara que el senyor Conseller, quan ha fet l'exposició de la Llei ha dit que, per qüestions tècniques, era necessari el fet de fer aquestes concessions, entenem que això no és suficient perquè la inspecció no es faci directament per part de l'Administració. Entenem que una qüestió com és la inspecció d'una sèrie de possibles infraccions, ha de ser dependent directament de l'Administració.

Creiem que tots trobaríem il·lògic que la inspecció fiscal o la inspecció del treball es fes a través d'empreses concessionàries.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Nualart, illumini una mica la Presidència, perquè no ho ha entès bé: la que ha retirat és la 45, o és la que ha defensat?

El Sr. NUALART: He defensat la 42, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Ha defensat la 42? Bé, doncs, llavors la 45 és la que ha quedat retirada. Moltes gràcies.

El Grup Mixt té dues esmenes, 43 i 44...

El Sr. RÓDENAS: Sí, senyor President, i, a més, també la 47.

El Sr. PRESIDENT: La 47, a l'apartat cinquè, sí...

El Sr. RÓDENAS: Són tres esmenes de supressió, en el mateix sentit que han definit els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, i que, per no ser reiteratiu, faig meus els seus arguments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Torn en contra? *(Pausa.)* Senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Jo crec que tots els grups que han fet esmenes a l'article 20 coincideixen a dir que la inspecció de les activitats del joc ha de correspondre a la Conselleria de Governació; per tant, als inspectors de la mateixa Conselleria. I nosaltres hi estem totalment d'acord. Ara bé, existeix un motiu molt clar, i jo espero poderlos-en convèncer perquè, ja que tenim la mateixa visió del problema, també hem de tenir la totalitat d'aquesta visió, i és que hi ha un problema de competència tècnica.

Per exemple, en el cas de l'homologació dels xips de les màquines, qui ho ha de fer? La inspecció? O realment s'ha de fer a través d'un conveni amb el Laboratori General d'Assaigs? Hem de fer-ho a través del Laboratori General d'Assaigs, que és qui homologa realment les màquines. Per tant, el canvi de moneders, tot allò que fa referència als comptadors, als xips..., tot això correspon a una empresa concessionària, que és de la

Generalitat —com ho és el Laboratori General d'Assaigs—, però és una concessió. No depèn de la Inspecció.

El mateix podríem dir pel que fa referència a l'anivellament de ruletes, que és una qüestió tècnica de gran precisió, i que això no pot correspondre als inspectors de joc, perquè no tenen aquesta capacitat per poder-ho fer, sinó que han de ser empreses molt especialitzades, i, per tant, concessionàries de l'Administració, i que cal que l'Administració tingui cura de veure quines són aquestes empreses. Però faríem inviable tot aquest procés sancionador si no tinguéssim la competència tècnica adient per tal d'establir els elements correctors.

És per això que s'inclou aquest apartat tercer a l'article 20. Jo faria una comparació, en un tema potser no tan punyent, però que sí que, per competència tècnica, passa a l'Administració de la Generalitat, que és la concessió que es fa en la inspecció tècnica de vehicles: també es fa per qüestions de competència, no pas perquè no vulgui fer-ho la Generalitat, podríem dir-ho, com un símil a nivell de societat.

Ara bé, pel que fa referència a la inspecció del joc, creiem que és molt més eficaç aquesta inspecció si es fa d'acord amb elements tècnics com els que acabo d'esmentar, juntament, i que els inspectors puguin seguir-los.

És per això, senyor President, que nosaltres ens oposem a aquestes esmenes, malgrat coincidir plenament amb l'esperit amb què les porten a terme.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Passem a les votacions. En primer lloc, l'esmena 41, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'esmena 42, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes 43, 44 i 47, del Grup Mixt, conjuntament, si no hi ha inconvenient... (Pausa.) Doncs es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 8 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Restava només votar l'esmena 46, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions.

Ara es procedeix a la votació de l'article 20, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les dues Disposicions Addicionals, Primera i Segona, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquestes Disposicions Addicionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a debat les esmenes 49 i 50, del Grup d'Iniciativa, que pretenen la inclusió de noves Disposicions Addicionals: té la paraula el senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President; agruparia les dues esmenes últimes, la 49 i la 50.

L'exposició de motius del present Projecte de Llei raona la procedència de l'aprovació d'aquesta Llei per haver-se evidenciat la necessitat de revisar l'actual legislació catalana per tal d'omplir llacunes en matèria de joc. Si bé el present Projecte regula exclusivament el règim sancionador en matèria de joc, el Grup d'Iniciativa per Catalunya creu que seria bo que també es modifiquessin aquells articles de la Llei 15/84, els quals, en el transcurs d'aquests anys, s'ha pogut veure la necessitat de completar-los. És el cas dels articles 4 i 5 de la Llei 15/84.

L'article 4.1 parla que s'ha de diversificar i no fomentar l'hàbit del joc i que s'han d'impedir, dins la seva gestió, activitats monopolistes, però la mateixa Llei no indica el procediment per tal d'impedir aquesta activitat.

És per això que la nostra esmena d'addició va dirigida en el sentit que es pugui evitar l'existència de les activitats monopolístiques, ja que encara que s'ha fet, dintre de les sancions, el fet que hi hagi la possibilitat que empreses monopolístiques siguin sancionades, entenem que això no és suficient i que cal que, d'alguna forma, quedi redactat dintre la Llei la possibilitat que el Consell Executiu pugui planificar el joc i les apostes i, per tant, impedir abans, de manera preventiva, que hi hagi empreses monopolístiques.

I la modificació de l'article 5 de la Llei 5/84 va dirigida a reforçar les garanties que han de tenir les empreses que explotin activitats de jocs i apostes, i per això inclouen un punt 3 en aquest article en el qual es demana que les empreses garanteixin la solvència econòmica i la seva professionalitat, i, a més, sigui possible, en qualsevol moment, la seva identificació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Realment el que pretenen aquestes esmenes és introduir, dintre d'aquest Projecte de Llei, la modificació de dos articles de la Llei de 1984 —la Llei del Joc, de 1984. Ja en Comissió vam comentar amb el senyor Nualart que nosaltres enteníem que no era el moment adient d'introduir aquestes modificacions quant als articles; quant al seu esperit, realment, ja s'ha fet en el si del mateix Projecte de Llei. Com ell ha reconegut molt bé en la seva intervenció, en l'article tercer en afegir una lletra z), a instàncies del propi Grup d'Iniciativa per Catalunya, que fa referència a sancionar totes aquelles activitats monopolístiques, doncs, recull el que, en un principi, deixava de costat l'article quart de la Llei a què ha fet referència, a què ha fet esment. Per tant, en aquest sentit, nosaltres estàvem disposats a arribar on calgués dintre d'aquest Projecte de Llei, sense eludir els articles pertinents de la Llei de 1984. Per què? Perquè entenem que

l'administrat el que ha de tenir molt clar és quins són els preceptes aplicables en tot moment, i, per tant, quan agafi la Llei del 84, doncs, que s'atingui a aquella Llei, però tot el que fa referència al règim sancionador, sàpiga atènyer-se a la Llei que en aquest moment..., aquest Projecte de Llei que en aquest moment debatem i que espero que aprovem dintre d'uns moments.

Per tant, nosaltres hem preferit recollir l'esperit d'aquesta esmena a l'article tercer, i no pas a través d'una disposició addicional, com proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Pel que fa referència a l'esmena número 50, i que seria de modificació de l'article cinquè de l'esmentada Llei de 1984, del Joc, creiem que aquest tercer punt que afegeix, que és el de «Garantir la solvència econòmica», nosaltres estem totalment d'acord amb això, però creiem que això es pot fer no solament dintre d'aquest Projecte de Llei, sinó que creiem que hi ha d'haver un compromís, i en aquest sentit cal manifestar la nostra voluntat davant la Cambra i la resta de grups parlamentaris que això es contempli en el Reglament que ha de desenvolupar aquest Projecte de Llei, en el moment que sigui aprovat.

Per tant, recolliríem aquest sentiment del Grup d'Iniciativa per Catalunya, quant a la garantia de la solvència econòmica de l'explotador de l'activitat, però en el si del Reglament; és un compromís que agafem públicament davant aquesta Cambra perquè així sigui recollit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Es procedeix a votar aquestes dues esmenes, que pretenen introduir noves Disposicions Addicionals, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Senyor Vidal-Quadras, està votant?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 46 en contra i 26 abstencions.

A continuació sotmetrem a votació la Disposició Derogatòria i les Disposicions Finals Primera i Segona, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació el títol i els subtítols de la Llei i l'Exposició de Motius, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

El Títol, subtítols i l'Exposició de Motius han quedat aprovats per unanimitat.

Cal dir que hi havia l'esmena 51 al Títol de la Llei, de l'Agrupació parlamentària del CDS, però que havia decaigut en ser rebutjada l'esmena primera.

Ara els grups parlamentaris poden participar per explicar el vot. (Pausa.) No hi ha explicació de vot... Sí, el senyor Lluís García, pel Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Vostès hauran pogut observar al llarg de la discussió, del debat, d'aquest Projecte de Llei que estem aprovant, que la posició del Grup Socialista ha estat sempre conduïda sobre l'orientació de votar favorablement tots els articles d'aquesta Llei. Això ha estat així perquè en el treball que hem fet en Ponència o a la Comissió hem aconseguit un acord molt ampli de posicions amb el Grup de la majoria. El Grup Socialista va presentar, va ser el Grup que va presentar més esmenes en aquesta Llei, i del tràmit

de Ponència i Comissió hem de dir que hem sortit plenament satisfets d'aquest treball conjunt d'aproximació de posicions amb el Grup de la majoria.

És per això que hem votat a favor de tots els articles d'aquesta Llei; també ho hem fet d'algunes esmenes d'Iniciativa per Catalunya, que ens semblaven, des de la nostra posició, que podien haver estat incorporades de forma positiva al text de la Llei, però aquesta posició no venia a significar una posició contrària o contraposada als textos que hem aprovat.

Hem de dir que és una llei avançada des del punt de vista del que pretén; el que pretén, efectivament, és regular la potestat sancionadora de l'Administració en una matèria, la matèria de joc, que és una matèria molt delicada —casinos, jocs, apostes— i les seves conductes mereixen una llei que, des de la nostra posició, ha de ser contemplada com a molt important; una llei que vingui a recollir, a sancionar i a evitar les conductes delictives que, durant el període de vigència de la norma anterior, la Direcció General del Joc de la Generalitat de Catalunya ha anat adonant-se dels buits legals, de la picaresca —que deia un diputat d'aquesta Cambra— que les empreses i les persones concessionàries d'aquest tipus de negocis cometien en vulnerar les normes legals vigents en el nostre país.

Pensem que és una bona llei; és una llei que ve a completar el marc normatiu vigent a Catalunya, és una llei que segueix la trajectòria de la resta d'administracions, tant estatals com autonòmiques, que tenen competències i han produït normes legals sobre aquesta matèria, i, per tant, nosaltres diem un «sí» a aquesta Llei perquè pensem que és un bon instrument per controlar i per sancionar, per fomentar que la llei, l'imperi de la llei, subsisteixi sobre els infractors.

És per això que hem donat aquest vot absolutament majoritari i favorable a la Llei que acabem d'aprovar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor García. Per a explicació de vot del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President, i molt breument. Senzillament per donar les gràcies a tots els ponents dels grups parlamentaris de la Cambra que amb el seu treball han aconseguit millorar el text presentat, el Projecte de Llei presentat, i que en el debat d'avui, fins i tot, ho han millorat en el si del Ple, amb esmenes transaccionals i en aprovar esmenes d'alguns grups parlamentaris.

D'una manera molt especial hem d'agrair també al Grup majoritari de l'oposició el seu treball positiu pel que fa referència a una matèria tan delicada com és la del joc, la mateixa regulació del joc, i que esperem que, a partir d'aquesta entesa de tots els grups parlamentaris, tots sense excepció, i la bona voluntat que han posat sigui per crear un nou clima de diàleg, sigui crear un nou clima en una matèria per si conflictiva en el si de la societat, però que a través d'una acció legislativa decidida i, a més a més, atemperada a les necessitats de la mateixa societat eviten, precisament, aquesta picaresca, eviten també totes aquestes situacions col·laterals a tot Estat de dret que es pretenen evitar a través d'aquest Projecte de Llei.

És per això, senyor President, que nosaltres, un cop més, agraïm a tots els diputats d'aquesta Cambra la seva col·laboració en aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí.

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és: presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Diada de la Llengua Catalana, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas, juntament amb altres quatre diputats del Grup Mixt.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament a debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Diada de la Llengua Catalana

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, prenc la paraula en representació dels diputats d'Esquerra Catalana adscrits al Grup Mixt, per exposar-los els motius que ens han dut a presentar a la consideració de tots vostès una proposició de llei sobre la creació d'una diada dedicada a la llengua catalana. Per què proposem aquesta diada? Força sovint aquests últims temps se senten veus demostrant inquietud pel futur de la nostra llengua; fins i tot, el President del Govern català en la intervenció en l'últim debat general, des d'aquest mateix lloc d'on els parlo, mostrava la seva preocupació davant el desinterès per la llengua per part de molts ciutadans i feia una crida invitant-los a fer un ús públic i quotidià de la llengua que ens és pròpia.

D'altra banda, són cada vegada més els sociolingüistes que coincideixen a reconèixer que l'ús públic del català continua davallant. De cap manera voldria que aquesta constatació pogués ser interpretada com un blasme a la política lingüística ni del Govern, ni de les corporacions locals. Fóra injust no reconèixer els esforços que s'han fet i es fan en tots els camps de la normalització de l'ús de la llengua. Però és preocupant, com deia, constatar que, malgrat disposar d'una sèrie de textos legals de diferent rang que donen (*remor de veus*)..., que donen la més àmplia protecció a l'ús del català com a llengua oficial, aquesta encara reula i no es posa al nivell que li pertoca en molts àmbits de la vida pública.

Cada dia més, lentament, però cada dia més, el català és ensenyat a les escoles; això fa que s'hagi arribat a un alt grau de comprensió. Malauradament, això no vol dir «ús»; cal reconèixer, però, que encara ens trobem força lluny d'allò que diuen els articles 14, punt 4 i 15 de la Llei de Normalització. Els els recordo, el 14, punt 4, diu: «Tots els infants de Catalunya, qualsevol que sigui llur llengua habitual en iniciar l'ensenyament, han de poder utilitzar normalment i correctament» —normalment i correctament— «el català i el castellà al final dels estudis bàsics». I en l'article 15 llegim: «Hom no pot expedir el Certificat de Grau de l'Ensenyament General Bàsic a cap alumne que, havent començat aquest ensenyament després de publicada la present Llei» —això passava l'any 83—, «no acreditat, en acabar-lo, que té un coneixement suficient del català i del castellà» —un coneixement suficient. Això, veiem que actualment, encara, desgraciadament, hi ha molt camí a córrer. Cal també reconèixer que han augmentat el nombre de diaris en català; si no ho recordo malament, actualment són sis, sobretot els d'àmbit comarcal; però hem de constatar que el tiratge global de tots ells, dels sis diaris, no arriba ni al tiratge d'un sol dels tres diaris principals que s'editen en castellà a Catalunya.

També constatem que si bé, per un costat, són esperançadores les dades que es donen de comprensió, d'aptitud a parlar i, en molt menor grau, de facilitat a escriure, caldria matisar en quin grau es comprèn, en quina manera i quan es parla i què s'entén per escriure'l.

Per altre costat, cada dia és més inquietant constatar com, malgrat els esforços, el català reula al carrer. S'entén més i es parla menys i no sols en les grans aglomeracions, sinó també en zones on fins fa ben poc el català era l'única llengua vehicular pública. Tot això i un seguit d'altres consideracions, que no detallo per no allargar-me ultra mesura, ens ha portat a considerar la necessitat d'una diada que, un cop l'any, esperoni la ciutadania a fer un ús més intens del català en les seves relacions públiques.

Evidentment, això no és de cap manera la solució, però sí que és un mitjà més de conscienciació popular. Ens semblava idoni que aquesta diada pogués coincidir amb la diada de Sant Jordi, diada d'exaltació nacional a l'entorn del patró de Catalunya, i també en coincidència amb la diada del llibre, motiu que potenciarà la difusió de publicacions en català.

De tota manera, en converses tingudes amb el Grup majoritari i altres grups de la Cambra, s'han mostrat certes objeccions a la nostra Proposició. Se'ns ha dit que no es veu bé que una diada d'aquesta mena hagi de ser establerta per llei del Parlament i que aquestes reticències podrien fer que la nostra proposta no fos votada majoritàriament, cosa que aniria en contra, precisament, de l'impuls que es vol donar a la llengua.

Davant d'aquestes opinions, els diputats signants de la Proposició optem per retirar-la en benefici d'una Proposició no de Llei que acabem de presentar al registre de la Cambra i que, segons les opinions recollides, pot merèixer l'acceptació majoritària d'aquest Parlament.

La Proposició que els anuncio ja rebaixa l'àmbit de la nostra proposta inicial a un acte acadèmic important, però acadèmic, a favor de la llengua i no a una sensibilització popular en tot l'àmbit català. Però, malgrat sentir-ho, creiem que ens cal ser pragmàtics, ser conscients de la nostra dimensió i que és millor això que res, esperant, això sí, que en ocasió més favorable es pugui instaurar una diada de conscienciació en defensa de la llengua que ens és pròpia.

Per acabar, voldria demanar des d'aquí, si és possible, que la Junta de Portaveus, en la qual es qualifiqui, es tramiti, la nostra Proposició no de Llei, sí que tingui una visió de la importància d'aquesta Proposició no de Llei i que permeti, almenys, ja que sembla que no hauria estat ben acollida —sembla, dic; no ho hem posat a votació— la nostra proposta de llei, almenys que tinguin en consideració la importància d'aquesta Proposició no de Llei i permeti que, en lloc de debatre's en el si d'una comissió, on la projecció pública és molt menor, tingui a bé de creure que aquesta Proposició no de Llei es pot debatre en el Ple d'aquest hemicicle.

Amb això, senyor President, retirem la nostra proposta i li donem moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Queda retirada aquesta iniciativa parlamentària i, per consegüent, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació del Codi Penal pel que fa a

Delictes contra el Medi Ambient i l'Ordenació del Territori, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Es passa directament al debat, d'acord amb l'article 107 del Reglament, i té la paraula, per a un torn a favor, l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

**Presa en consideració de la Proposta de
Resolució per la qual s'acorda de presentar
a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició
de Llei Orgànica de Modificació del Codi Penal
pel que fa a Delictes contra el Medi Ambient i
l'Ordenació del Territori**

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una intervenció per presentar aquesta proposta per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, ja que per motius de força major no ho ha pogut fer el Diputat Illustre senyor Miquel Pueyo, a qui pertocava.

En el nostre temps l'equilibri entre l'ésser humà i el seu entorn es troba, com saben perfectament ses senyories, seriosament amenaçat i es calcula que abans de mig segle, amb 8.000 milions de llogaters d'aquest planeta, caldrà procurar que aquest no esdevingui un infern i que no constitueixi no ja un lloc inhabitable, sinó que sigui finalment el desig d'un món diferent, un objectiu romàntic o purament estètic, sinó una necessitat ineludible per a la nostra supervivència.

La situació tant mundial com dels diferents estats i nacions no permet pas de ser optimistes, i en aquest sentit cal estalviar xifres i els recordatoris habituals perquè comencen ja a ser ben coneguts fins i tot del gran públic. Deixant a banda consideracions de conjunt, sotmetem avui a la seva consideració aquesta proposta de Proposició de Llei Orgànica de Modificació del Codi Penal pel que fa a Delictes contra el Medi Ambient i l'Ordenació del Territori amb la confiança que els il·lustres diputats i diputades l'acceptin com a punt de partida d'una modificació del Codi Penal —en concret, es tracta d'afegir un nou títol— que redueixi l'actual indefinició de la regulació del delictes ecològic en l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol. Aquesta és una situació irregular, reconeguda i destacada ja per diversos juristes. En aquests moments la majoria de les agressions contra el medi ambient queden o bé impunes, o es castiguen amb sancions administratives ridícules que no afecten el patrimoni de les empreses o els particulars infractors. Per una altra banda, ni tan sols aquests recursos administratius són exhaustivament utilitzats al nostre propi país.

Per aquests motius i per d'altres, considerem que la via administrativa hauria d'aplicar-se de manera preferent als casos menys greus i que en els casos més greus s'hauria de recórrer a la via penal ordinària si és que estem realment disposats a intervenir amb contundència i eficàcia per reprimir aquelles conductes insolidàries que, cercant el lucre com a objectiu principal, menyspreen el dret col·lectiu a l'equilibri ambiental, a la salut i al benestar dels ciutadans.

Segons assenyalava un conegut escriptor espanyol, Antonio Gala, si un delictes l'agreugen el nombre dels seus damnificats i la indefensió amb què aquests es troben, és poc discutible que el delictes ecològic és el més gran de tots. Aquesta gravetat i aquesta indefensió, senyores i senyors diputats, requereix una

intervenció molt més efectiva per part de l'Administració i una urgent reforma dels instruments jurídics que tenim avui al nostre abast. En l'actual ordenament jurídic trobem una base més que suficient per tal de tirar endavant la reforma del Codi Penal que proposem: a l'article 45 de la Constitució i en diverses directives comunitàries entre les quals la 85/337, referida als estudis d'impacte ambiental i que determina recursos naturals a protegir com l'aire, l'aigua, el sol, la flora o la fauna.

Es tracta, en definitiva, tant de vetllar per la utilització racional d'aquests recursos com de garantir drets constitucionals bàsics. Així mateix, s'ha d'entendre que el plantejament urbanístic i, en general, l'ordenació del territori estan íntimament connectats amb la protecció d'aquest dret, tal com recull l'exposició de motius de la Llei 23, de 1983, de Política Territorial, quan diu: «L'article 45 determina que els poders públics han de vetllar per la utilització racional de tots els recursos naturals amb l'objectiu de protegir i millorar la qualitat de la vida, i de defensar i restablir el medi».

Que la reforma del Codi Penal, de l'any 83, en què es va introduir l'article 347 bis, resulta insuficient per regular els delictes contra l'ecologia i el medi ambient és un fet evident i reconegut pels mateixos juristes. Així ho indiquen les conclusions de les Jornades sobre Medi Ambient celebrades fa tres anys a Segòvia o, per posar un exemple més proper, la coneguda ponència del senyor Pérez de Gregorio, pronunciada a Barcelona, l'any 89, en el decurs de les jornades sobre delictes ecològic.

Tanmateix, malgrat que no hem deixat mai de creure, que textualitat de la nostra protesta podia ser perfeccionada gràcies a la competència legislativa de la Comissió corresponent, converses amb els altres grups ens han ajudat a comprendre que la previsible imminència de la reforma global del Codi Penal podia fer-los canviar un vot que en unes altres circumstàncies hauria pogut ser favorable. De tota manera, entenem que aquesta reforma, previsible, no pot ni ha de limitar absolutament la capacitat d'impuls polític i legislatiu d'aquest Parlament, de tal manera que, per aquestes consideracions, a partir d'aquest moment retirem la nostra proposta i la substituïm per una altra que en aquests moments ja ha estat presentada i que és patrimoni conjunt de tots els grups i agrupacions de la Cambra, el text central de la qual diu així: «El Parlament de Catalunya considera de tot punt necessari que en el Projecte de Nou Codi Penal que sigui tramès a les Corts de l'Estat, s'incorpori una explícita i efectiva regulació punitiva en matèria de delictes contra el medi ambient, que constitueixi un desenvolupament suficient i precís de les determinacions que estipula l'article 45 de la Constitució».

En honor a la veritat hem de fer constar que un text d'aquestes característiques no hauria estat possible sense hores de treball, particularment amb l'Illustre Diputat senyor Jaume Camps, del qual és coneguda la seva preocupació per tota la matèria ecològica, com hem tingut ocasió de constatar aquests darrers dies. Sense aquesta magnífica col·laboració no hauríem pogut arribar a un text d'aquestes característiques.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira; queda retirada aquesta iniciativa parlamentària.

I podem passar al quart punt de l'ordre del dia, que és designació dels diputats que hauran de defensar davant la mesa del

Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

Designació dels Diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria

La Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple haurà de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que ha de designar. La proposta dels grups parlamentaris traslladada a la Presidència és que aquests siguin en nombre de tres. Si aquesta proposta no suscita cap objecció, pot ser aprovada per assentiment. Hi ha assentiment? *(Pausa.)* Doncs, es procedirà a l'elecció d'aquests tres diputats.

La votació serà secreta, mitjançant paperetes, segons l'article 81 del Reglament, i es recorda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats que solament han d'escriure un sol nom en la papereta corresponent —article 140.3.

Ara procedirà, la senyora Secretària, a anomenar els diputats per ordre alfabètic, perquè dipositin a l'urna llur vot. *(Pausa.)*

La senyora Secretària pot començar la lectura dels noms dels senyors diputats.

(La I. Sra. Secretària Quarta i la I. Sra. Secretària Tercera criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix a fer el recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat ha estat el següent: l'Il·lustre Diputat senyor Padrós, quaranta-sis vots; l'Il·lustre Diputat senyor Nualart, divuit vots; l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran, onze vots; en blanc, disset.

Per consegüent, els tres Diputats, el senyor Padrós, senyor Nualart i senyor Coll són els designats per a la defensa de la Proposició de Llei.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la guerra del golf Pèrsic, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, que s'ha tramitat pel procediment d'urgència. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

Interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vam formular aquesta interpellació en tramitació d'urgència precisament per assegurar que almenys avui, vint-i-vuit dies... o vint-i-vuitè dia de l'anomenada Guerra del Golf, el Parlament de Catalunya, ni que fos d'esquitllada, per la via d'una interpellació, pogués tractar, pogués debatre —i, en moció subsegüent, tots els grups en el proper Ple— el tema de la Guerra del Golf.

Diversos grups parlamentaris havíem mostrat la necessitat, en una reunió oficiosa que va convocar el President de la Cambra, que o bé el Parlament convoqués un Ple urgent que mani-

festés de forma clara una posició inequívoca per la pau, o bé s'intentés una resolució de la Cambra, com a màxima representació del poble català, per fer prevaler un dels més preuats valors de la humanitat: la pau. Res fou possible degut bàsicament a la posició dels portaveus parlamentaris de Convergència i Unió i del Partit Socialista de Catalunya, que, a la pràctica, han tendit un altre cop a mantenir aquesta Cambra lluny d'un dels problemes reals que més han preocupat i entenem que preocupa els ciutadans de Catalunya en aquestes darreres setmanes. Que consti d'entrada la nostra més ferma denúncia per aquesta cessió voluntària de sobirania que altre cop devalua, de fet, el Parlament davant els ulls dels ciutadans de Catalunya. Són vostès mateixos, senyors del Govern, qui limiten la sobirania de Catalunya —potser, millor dit, senyor del Govern, perquè es troba tot en solitari, en representació del Govern, per atendre aquesta interpellació.

Em permetran, a tall de preàmbul, que deixi clar que la present interpellació només pretén, tot exposant la nostra posició política, saber quin capteniment té el seu Govern sobre la guerra i les seves conseqüències a Catalunya. No parlaré, per tant, no parlaré, per tant, de la posició del Govern espanyol, que ha estat a bastament denunciada, però, pel nostre partit des de l'inici del conflicte, com una actitud absurdament bel·licista i de clara supeditació a interessos extraeuropeus i imperials, lluny d'aquella posició de neutralitat positiva que, al nostre entendre, s'hauria d'haver adoptat en el conjunt de l'Estat espanyol. I no crec que sigui un posicionament de neutralitat, precisament: per un cantó, la tramesa de vaixells, o el manteniment dels vaixells al Golf, després que l'embargament, després del dia 17 de gener, ja no tenia sentit, o bé l'ús massiu de totes les bases nord-americanes de l'Estat espanyol per al trànsit d'avions i per al trànsit d'armes, milers i milers de tones de bombes, centenars de vols, les fortaleces volants anomenades de l'avió B-52, que, a més a més, passen diàriament, a la matinada, sobre una part de l'espai aeri del nostre país, al sud de Catalunya, i per damunt de Mallorca cap a bombardejar ciutats i pobles a l'Iraq. No crec que aquesta sigui una posició, precisament —com he dit—, de neutralitat.

Per definir la nostra posició de fons, i per tal que el Govern no caigués en la temptació de malinterpretar-nos presumptes simpaties..., i aquí voldríem sortir al pas de l'intent que hi ha hagut, per part de diferents líders polítics, tant d'aquí com d'Espanya, d'intentar criminalitzar tots els qui ens hem manifestat per la pau, involucrant-nos com si fóssim aliats del senyor Saddam Hussein. Em deixaran que els recordi dues propostes d'Esquerra Republicana de Catalunya en aquesta mateixa Cambra: el dia 25 d'octubre, el 25 d'octubre de 1988 —pràcticament, doncs, a l'inici d'aquesta tercera legislatura—, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana entrava al Parlament una proposició no de llei de condemna de la utilització d'armes químiques sobre les poblacions del Kurdistan, que es convertia, per la unanimitat de tota la Cambra en Comissió, en la Resolució 28/III d'aquesta Cambra; aquesta Resolució deia: «El Parlament de Catalunya manifesta: 1) La seva inquietud i la seva protesta per la utilització, per part de l'Iraq, d'armes químiques sobre les poblacions civils de la zona del Kurdistan, i 2) El reconeixement del dret del poble kurd, avui sota l'administració dels Estats de l'Iraq, Turquia, Iran, Síria i de la URSS, a la seva dignitat i a gaudir dels drets col·lectius que té com a poble.»

El Parlament de Catalunya, per tant, a instàncies del nostre Grup parlamentari, esdevenia una de les úniques cambres parlamentàries de tot el món que condemnava aleshores, l'any 1988, el règim i la tirania del dictador Saddam Hussein. Era possible perquè encara no s'havia adoptat en aquest Parlament una norma supletòria a l'article 134.1 —norma supletòria que entenem absolutament restrictiva— del Reglament d'aquesta Cambra —en parlaré tot seguit.

Catalunya, aleshores, va condemnar el tirà Saddam Hussein quan encara els principals Estats que avui configuren la força pluriestatal, esmentada o dita occidental, contra l'Iraq continuaven venent armes de tot tipus al qui pretén convertir-se en nou califa de Bagdad, i les empreses d'armaments —entre elles, tres empreses de l'Estat espanyol— reduïen els seus estocs mentre acabaven d'engreixar el qui ha estat el Frankenstein que avui es pretén aniquilar.

El segon precedent que volia esmentar: el dia 3 de setembre de 1990 —ho dic perquè, llavors, no hi hagi interpretacions fàcils, com he dit abans, en relació amb els qui en aquests moments estem treballant i ens estem posicionant clarament per la pau—, el dia 3 de setembre de 1990, tot just un mes i un dia més tard de la invasió de Kuwait per part de l'Iraq, la nostra Agrupació parlamentària entrava al Registre una altra proposició no de llei; aquesta no va ser admesa a tràmit, senyors del Govern, perquè la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, va considerar que una proposició no de llei sobre les aspiracions de pau del poble català davant del conflicte del golf Pèrsic —com la titulàvem—, atès que no complia els requisits d'una norma supletòria a què abans he fet esment —a l'article 134.1 del Reglament, de 16 de maig de 1989—, doncs, deia o indicava que no havia de ser atesa.

Voldria llegir només alguns preàmbuls d'aquesta Proposició, perquè es vegi que un mes i un dia més tard de la invasió de Kuwait la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, i preteníem que fos una posició de tot el Parlament de Catalunya, en un moment que encara era possible mantenir una opinió política pròpia, molt abans que esclatés la guerra, era una posició clara de condemna, per un cantó, de l'agressió al dret internacional, amb la invasió de Kuwait, però també de buscar una solució política i pacífica. Dèiem que la invasió de Kuwait per part de l'Iraq era un acte agressiu que violava el dret internacional i que posa en perill les esperances de pau duradora, arreu del món, ara que es vivia un període de desglaç entre els blocs militars, símbol d'una nova època en les relacions entre els pobles. Dèiem que el poble català, al llarg d'aquest segle, havia manifestat en tot moment la seva confiança per resoldre els conflictes per la via del diàleg i la negociació, més que no pas per la via de la força i de la intervenció militar. Recordàvem el resultat del referèndum de l'OTAN, contrari a les servituds que implicava l'OTAN. Recordàvem també el plebiscit massiu per l'Estatut d'Autonomia, del 2 d'agost de 1931, l'Estatut de Núria, que, en el seu preàmbul, era un allegat contra la guerra i contra la participació dels joves catalans en el servei militar i en la seva destinació fora de Catalunya; a part d'exposar, en la Proposició no de llei que no va ser acceptada a tràmit en aquesta Cambra, mercès a aquesta norma supletòria, doncs, una posició que indicava, o almenys pretenia indicar que el Parlament de Catalunya, davant el conflicte del golf Pèrsic, declarés el seu suport incondicional a la via diplomàtica, a la negociació

política i a totes les mesures que, per procediments pacífics, en procurin una resolució positiva. Ai las! Aquesta norma supletòria, que vostès es van inventar, no va deixar que aquesta Proposició no de llei entrés al Parlament.

Tendeixo a recordar a les senyores diputades i als senyors diputats què diu aquesta norma supletòria —és molt breu—, diu que «quan les proposicions no de llei per formular a la Cambra proposades de resolucions es refereixin a qüestions que no són de competència de la Generalitat o d'interès directe dels ciutadans de Catalunya...» La nostra Agrupació, senyors del Govern, senyores diputades i senyors diputats, es pregunta si no ha estat i no és d'interès directe per als ciutadans de Catalunya la guerra del golf Pèrsic. O bé no tenen perspicàcia política, o bé, si la tenen, aleshores són conscients que, cada vegada més, fins i tot per la via de reglaments, converteixen la Cambra legislativa catalana en una supradiputació provincial.

Penso que la resposta a la pregunta que hem formulat és clara: és d'interès per al poble de Catalunya, era d'interès per al poble de Catalunya que el Parlament de Catalunya pogués debatre i posicionar-se, com ho va fer quan l'OTAN, amb un ple extraordinari i monogràfic del tema, pogués debatre el tema de la Guerra del Golf. Vostès no ho van voler el dia 3 de setembre, vostès tampoc ho van voler ara, un cop esclatada la Guerra del Golf. En tot cas, que quedi clara aquesta posició, davant la Cambra i davant dels ciutadans de Catalunya.

Aquestes dues propostes parlamentàries que he esmentat defineixen, com he dit, la posició d'Esquerra Republicana abans de l'esclat de la guerra, quan encara es creia possible aturar-la. La matinada del dia 17 de gener d'enguany esclatava el que algú ja ha anomenat la «Tercera Guerra Mundial», o bé, en tot cas —segur que això és molt més precís—, la «Primera Gran Guerra Nord-Sud», fruit de la intransigència sostinguda per les dues parts confrontades —això, vull deixar-ho molt clar—, una guerra que continua ara amb mig món a l'expectativa de com es mouen els peons, fent jocs de càlcul i d'estratègia, esperant quants soldadets de plom cauen de cada banda, quasi amb la il·lusió —vana il·lusió— que, un cop acabada la pel·lícula, els extrems s'aixequin i tornin a casa. Una guerra on s'amaguen els morts: tothom sospita que deuen ser desenes de milers, algú ha avançat centenars de milers de morts a l'Iraq en aquesta guerra, una guerra que es manipula i es menteix a l'opinió pública, una guerra que, com ha dit el Papa Joan Pau II, com han dit la majoria de conferències episcopals, com han dit totes les altres religions, dignataris de les altres religions del món, no és justa ni justificable, presentada com a inevitable de forma reiterada, i nosaltres creiem que no ha estat inevitable: que no s'ha fet, ni de bon tros, tot el que s'hauria pogut fer en aquest tema.

De tot el que hem dit, se n'extreuen conseqüències directes per a Catalunya, entenem. En voldria remarcar tres: voldríem saber si són conscients, senyors del Govern, que aquesta guerra ha produït un enorme impacte sobre l'opinió pública catalana, que ha vist com el diàleg i la negociació i la pau quedaven subordinats a una data i a uns interessos, que allò que ningú es creia esdevenia trista i horrorosa realitat. I començava una pedagogia diària de la guerra, a través, bàsicament, de l'impacte mediàtic televisiu. Fins i tot apareix una determinada i trista «cultura de la guerra», i fins i tot s'ha caigut en la temptació d'intentar criminalitzar sovint, com he dit abans, els qui estàvem per la pau i érem actius per la pau.

Pensa emprendre —primera d'aquestes preguntes que formulàvem al Govern—, pensa emprendre el Govern, Honorable Conseller, mesures destinades a contrarestar, a través dels mitjans de comunicació institucionals i l'escola, per exemple, la dramàtica pedagogia militarista i bastir un procés de pedagogia per la pau?

La segona qüestió: voldríem saber si són conscients de l'angoixa que han sofert o sofreixen els pares i familiars dels 253 mariners catalans de les fragates Santa María, Numancia, Victoria, Extremadura, i de les corbetes Cazadora, Descubierta, Diana, Infanta Cristina, Infanta Elena i Vencedora —tot un reguitzell de noms, tot un exemple de modernitat, d'europèisme i d'acció per la pau— els noms, dit de passada, de les fragates i de les corbetes. Un 39,97% dels mariners de lleva al Golf són catalans; un 40%, pràcticament, dels mariners de lleva al Golf són catalans. D'alguna manera, fins i tot països intervencionistes com França, per exemple, han tingut, almenys, la delicadesa de substituir els soldats de lleva per soldats voluntaris. Són el 40%, com hem dit, ciutadans catalans.

Les diverses coordinadores de pares han demanat al Govern català una posició respecte a aquest tema. Els preguntem en la interpellació si pensen continuar amb la seva posició o pensen, en aquest tema, canviar de posició en relació amb la presència a la zona del conflicte de ciutadans catalans enrolats per la força a l'exèrcit espanyol, i espero que no em diguin que estan fora de perill i lluny del conflicte; en tot cas, com que no tinc més temps, en la segona intervenció els podria explicar una sèrie de «perles» de com funcionen els vaixells, i de què els passa, als vaixells a la zona; què els ha passat amb els radars, com han hagut de vigilar si passaven avions enemics, com pugen les bombes a dalt, per ser eventualment utilitzades... Un desastre absolut quant a mecànica, d'aquest tema; però, en tot cas, en parlarem després.

I, l'últim tema, perquè se m'ha acabat el temps, és, parlant encara d'aquests joves catalans, jo simplement voldria fer una reflexió —que ja veig que m'hauré de limitar molt— entorn de tots aquells joves que, obligats per l'actual legislació espanyola, obligats a desertar en alguns casos —els qui no volen col·laborar en la guerra—, se'ls encausa i fins i tot se'ls insulta a través dels mitjans de comunicació.

Vostès saben que el nostre partit —però no només el nostre partit, altres partits, i, segons una enquesta publicada recentment en un mitjà de comunicació de Barcelona, el 40% dels ciutadans de Catalunya, troben lícita la deserció, la no-cooperació en la guerra, i si agaféssim els joves de divuit a vint-i-nou anys, aquesta enquesta fa pujar fins al 54,4% de joves catalans que troben lícita la deserció.

La guerra també ha produït un impacte important en l'evolució de l'economia de Catalunya; precisament ahir es feien públiques les primeres xifres que indicaven un creixement de l'atur, que a Catalunya augmentava, el mes de gener, de 5.320 desocupats. Voldria notar que, de l'augment de l'atur a tot l'Estat, el 65% són catalans —d'aquests 5.000 aturats del mes de gener—, malgrat que, globalment, l'atur a Catalunya se situï encara en el quatre i mig per cent, per dessota de la mitjana de tot l'Estat. Però és alarmant, si més no, que el mes de gener l'atur a Catalunya ha crescut molt més que en el conjunt de l'Estat espanyol.

La petita i mitjana empresa agreuja la seva situació, malgrat que el refredament econòmic era anterior al mes d'agost, al 2

d'agost; però crec que podem afirmar que, en tot cas, la Guerra del Golf incrementa les conseqüències negatives per a aquest sector clau de l'economia catalana. 1990 ha estat un any de balanços negatius o de beneficis molt petits per a la petita i mitjana empresa. La incertesa mundial que provoca la guerra accelera un retraïment que es tradueix immediatament en la revocació de molts contractes laborals, la qual cosa explicaria l'augment significatiu de l'atur durant el mes de gener.

Es preveu, d'altra banda, una recessió en el sector del turisme. S'han anunciat, fins i tot, restriccions molt importants en l'empresa Iberia, i en agències de viatges, en contractació, en viatges a l'estranger..., tot el sector de serveis. Hem d'alertar-nos, també, del creixement de la inflació, el mes de gener la més alta dels últims cinc anys, i se senten veus d'empresaris que anuncien que els propers mesos poden haver-hi moltes suspensions de pagaments.

La situació en determinats sectors agrícoles i ramaders també s'ha agreujat ostensiblement.

L'última pregunta, doncs, és: com analitzaria el Govern aquesta situació, quines previsions pot fer per als propers mesos i quines mesures pensa emprendre per pal·liar les conseqüències negatives que ja està tenint la guerra a Catalunya.

Simplement, i al final ja en tornaré a parlar, tant de bo que la Cambra catalana fes seva, d'alguna manera, una voluntat política, avui i en els propers plens, de contribució a la pau i a les llibertats, i un petit impuls —aquest és l'únic intent d'aquesta interpellació, senyores diputades i senyors diputats, senyors del Govern, senyor del Govern—, un petit impuls per aturar aquest... —senyors del Govern; perdoni, acaba d'arribar, abans no l'havia vist... (*remor de veus*); no, i tant que sí: al començament no hi era—, per aturar, com deia, aquesta guerra, almenys el gra de sorra que hi pot aportar el nostre Parlament; almenys la voluntat política, i tindrem ocasió, en la resposta que em doni el Govern, de tocar alguns temes que he hagut de deixar per manca de temps.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, vostè ha començat a parlar de quelcom que es pogués assemblejar a la interpellació, i a una interpellació, quan ja se li havia encès el llum vermell, senyor Colom. Perquè la major part de la seva intervenció ha consistit en una crítica al Reglament del Parlament i a les normes supletòries que, emanades de la Mesa, s'incorporen a aquest Reglament.

Com és natural, jo no entraré en aquest joc, perquè només faltaria que el Govern hagués de defensar el Reglament del Parlament. De tota manera, deixi'm fer un comentari, perquè el Conseller que els parla en nom del Govern era portaveu del Grup de Convergència i Unió en l'època que, precisament, es va promulgar aquesta norma.

Miri, és opinable, tot això; però nosaltres pensàvem en aquell moment —i jo crec que el Grup parlamentari de Convergència i Unió continua pensant-ho— que, contràriament al que vostè diu, la manera segura de desvalorar el Parlament de Catalunya és fer-lo opinar sistemàticament —tal com s'havia detectat

que alguns grups intentaven—, fer-lo opinar sistemàticament sobre qüestions en les quals no té competència.

Aquesta ens semblava a nosaltres —podem estar equivocats, òbviament, però ens sembla que no— que és la manera més segura de desvalorar un Parlament. I jo tinc la satisfacció de dir que, en aquesta apreciació, hi va haver un amplíssim consens dels representants dels diferents grups polítics d'aquesta Cambra. Per tant, queda vist això.

És clar, llavors, vostè —que ja ho sé, que discrepa d'aquesta interpretació— fa una interpellació que intenta, diguem-ne, ser formulada de tal manera que pugui ser admesa a tràmit, i la interpellació diu: «Quins són els criteris de capteniment del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya i el seu Govern en relació amb les conseqüències per a Catalunya de la Guerra del Golf Pèrsic?» I, naturalment, redactat d'aquesta manera, és evident que això pot ser admès a tràmit, i llavors vostè puja a la tribuna i formula una altra cosa. I formula una altra cosa, senyor Colom.

En els últims minuts, amb el llum vermell encès, i dient: «Escolti, no em queda temps, ja ho ampliarem després», vostè entra molt per sobre en aquesta qüestió, però jo sí que haig d'entrar, precisament, en aquesta qüestió.

Miri, conseqüències... Ja ho veurà: fer previsions, com deia l'entrenador d'un equip de futbol de la meua comarca, fer previsions, deia, és sempre molt difícil, diu, «especialment, quan es refereixen al futur», deia ell. (*Rialles*.) I resulta que els mesos previs, les setmanes prèvies a la Guerra del Golf i al que ha passat després han posat de manifest una vegada més la veritat profundíssima que expressava aquell entrenador de futbol de l'equip d'un poble de la meua comarca.

Els experts van pronosticar, tots, que, quan comencessin les hostilitats —si començaven—, el petroli es dispararia a seixanta dòlars per barril, les borses baixarien en picat i el dòlar es convertiria en una moneda forta. No n'han endevinat ni una; fins i tot, si algun de nosaltres es va atrevir també a fer d'expert i a fer previsions, donant mostres d'una imprudència que ja mirarem d'esmenar, doncs, hem estat radicalment desmentits pels fets: el preu del petroli ha baixat, les borses han pujat, i el dòlar ha baixat. És a dir, exactament el contrari.

Això, ho dic... És a dir, no doni cap significat més a això que dic, eh? És a dir, no hi busqui ara una interpretació que jo digui, precisament, aquestes coses que acabo de dir. L'única interpretació que hi vull donar és que fer previsions en situacions molt complexes, com és la que tenim en aquests moments, és enormement arriscat. Però, en canvi... Què vol dir, això? Vol dir que hi ha una altíssima probabilitat d'equivocar-se, eh?

De tota manera, bé, ho intentaré, i de fet el Govern té l'obligació d'actuar amb unes determinades previsions, de les conseqüències de la Guerra del Golf i intentar —dins de les seves possibilitats— paliar-les, aquestes conseqüències.

Jo penso que, de conseqüències de la Guerra del Golf, de fet, hi ha dues coses importants: una són les conseqüències de la Guerra del Golf i una altra són —molt importants, també—, perquè serà un període molt crític en la història futura —si es pot dir aquesta expressió una mica...—, és a dir, el que passarà en els propers mesos, després que s'acabi la guerra, perquè és evident que una guerra s'acabarà, aquesta guerra s'acabarà... Quines seran les conseqüències de la postguerra?, és a dir, de la situació que es desencadenarà després de la Guerra del Golf. I, de con-

seqüències, tant de la guerra com de la postguerra, n'hi haurà en dos terrenys, que tots dos són molt importants i que ens afecten, a Catalunya, d'una manera molt particular, que són el terreny econòmic i el terreny socio-polític.

Jo no intentaré, en la meua exposició que ve a continuació, fer una..., anar seguint molt estrictament aquesta classificació que he fet; però, de fet, les coses que diré es poden enquadrar perfectament en aquesta doble classificació. És a dir, conseqüències de la guerra, conseqüències de la postguerra, en el terreny econòmic i en el terreny polític i social.

Conseqüències econòmiques. D'entrada, el que hem tingut ja, i que, mentre la guerra duri, continuarà essent present, és un efecte molt important i molt precís de la incertesa sobre el desenvolupament de l'economia. És a dir, l'economia funciona, el seu motor..., un dels motors importants de l'economia és la confiança en el futur, i un dels motors importants de l'economia és el que es deriva de la confiança en el futur, que és el corrent inversor. I, de fet, de fet, si bé és veritat que l'economia s'havia començat a refredar abans del dia 2 d'agost, el que és cert és que aquest procés s'accelera d'una manera molt determinant a partir del 2 d'agost. A partir del 2 d'agost es paralitzen —es nota que es paralitzen— tota una sèrie de decisions d'inversió, si bé és veritat que n'hi ha algunes que, amb la seva pròpia inèrcia, continuen. Però, de tota manera, hi ha, efectivament, una..., allò, aquella política que els anglesos, la cultura anglosaxona en diu *wait and see* —«esperem i vegem», eh?, «esperem i vegem». I això provoca, efectivament, uns efectes... Perquè, és clar, en el moment que una empresa concreta decideix no fer una inversió que potser estava considerant, això repercuteix en una disminució real de demandes sobre el seu proveïdor, sobre els seus proveïdors d'aquells elements que pensava invertir; per tant, efectivament, es produeix una desacceleració de l'economia.

Aquí, aquests efectes continuen; és a dir, en aquests moments hi continua havent la incertesa...; en aquests moments, la incertesa és més sobre la durada de la guerra i, per tant, com a conseqüència de la durada, amb més o menys importants efectes; però, de tota manera, això no ho superarem fins que el conflicte arribi al seu final.

Què pot passar quan s'acabi el conflicte? Els efectes econòmics de l'acabament d'un conflicte important com aquest van ser descrits fa molts anys per un gran economista, que, a més a més, no se'l pot acusar de bel·licista, i precisament podria triar algun altre exemple, però he triat aquest: primera, perquè ha estat el que els ha analitzat millor, i, segon, perquè no se'l pot acusar de bel·licista. Era el senyor Keynes. El senyor Keynes, en un estudi que no és dels més coneguts d'ell, però és dels més importants, analitza els efectes que, sobre una economia, un sistema econòmic, té l'acabament d'unes hostilitats importants. I hi ha un cert consens entre els economistes, encapçalats, en aquest cas, per les opinions d'un home com el senyor Keynes, que diuen que es pot produir un rebot positiu, un rebot positiu en el moment que es recupera la confiança o en el moment que desapareixen incerteses de cara al futur i que, llavors, tota una sèrie de recursos importants que s'han canalitzat cap a l'esforç bèl·lic es canalitzen una altra vegada cap a l'activitat productiva normal. Nosaltres pensem que això pot passar. El que passa és que som —amb tota sinceritat— incapaços de predir en el moment que es produirà, perquè evidentment jo no voldria caure ara en

Pensa emprendre —primera d'aquestes preguntes que formulàvem al Govern—, pensa emprendre el Govern, Honorable Conseller, mesures destinades a contrarestar, a través dels mitjans de comunicació institucionals i l'escola, per exemple, la dramàtica pedagogia militarista i bastir un procés de pedagogia per la pau?

La segona qüestió: voldríem saber si són conscients de l'angoixa que han sofert o sofreixen els pares i familiars dels 253 mariners catalans de les fragates Santa María, Numancia, Victoria, Extremadura, i de les corbetes Cazadora, Descubierta, Diana, Infanta Cristina, Infanta Elena i Vencedora —tot un reguitzell de noms, tot un exemple de modernitat, d'europèisme i d'acció per la pau —els noms, dit de passada, de les fragates i de les corbetes. Un 39,97% dels mariners de lleva al Golf són catalans; un 40%, pràcticament, dels mariners de lleva al Golf són catalans. D'alguna manera, fins i tot països intervencionistes com França, per exemple, han tingut, almenys, la delicadesa de substituir els soldats de lleva per soldats voluntaris. Són el 40%, com hem dit, ciutadans catalans.

Les diverses coordinadores de pares han demanat al Govern català una posició respecte a aquest tema. Els preguntem en la interpellació si pensen continuar amb la seva posició o pensen, en aquest tema, canviar de posició en relació amb la presència a la zona del conflicte de ciutadans catalans enrolats per la força a l'exèrcit espanyol, i espero que no em diguin que estan fora de perill i lluny del conflicte; en tot cas, com que no tinc més temps, en la segona intervenció els podria explicar una sèrie de «perles» de com funcionen els vaixells, i de què els passa, als vaixells a la zona; què els ha passat amb els radars, com han hagut de vigilar si passaven avions enemics, com pugen les bombes a dalt, per ser eventualment utilitzades... Un desastre absolut quant a mecànica, d'aquest tema; però, en tot cas, en parlarem després.

I, l'últim tema, perquè se m'ha acabat el temps, és, parlant encara d'aquests joves catalans, jo simplement voldria fer una reflexió —que ja veig que m'hauré de limitar molt— entorn de tots aquells joves que, obligats per l'actual legislació espanyola, obligats a desertar en alguns casos —els qui no volen col·laborar en la guerra—, se'ls encausa i fins i tot se'ls insulta a través dels mitjans de comunicació.

Vostès saben que el nostre partit —però no només el nostre partit, altres partits, i, segons una enquesta publicada recentment en un mitjà de comunicació de Barcelona, el 40% dels ciutadans de Catalunya, troben lícita la deserció, la no-cooperació en la guerra, i si agaféssim els joves de divuit a vint-i-nou anys, aquesta enquesta fa pujar fins al 54,4% de joves catalans que troben lícita la deserció.

La guerra també ha produït un impacte important en l'evolució de l'economia de Catalunya; precisament ahir es feien públiques les primeres xifres que indicaven un creixement de l'atur, que a Catalunya augmentava, el mes de gener, de 5.320 desocupats. Voldria notar que, de l'augment de l'atur a tot l'Estat, el 65% són catalans —d'aquests 5.000 aturats del mes de gener—, malgrat que, globalment, l'atur a Catalunya se situï encara en el quatre i mig per cent, per dessota de la mitjana de tot l'Estat. Però és alarmant, si més no, que el mes de gener l'atur a Catalunya ha crescut molt més que en el conjunt de l'Estat espanyol.

La petita i mitjana empresa agreuja la seva situació, malgrat que el refredament econòmic era anterior al mes d'agost, al 2

d'agost; però crec que podem afirmar que, en tot cas, la Guerra del Golf incrementa les conseqüències negatives per a aquest sector clau de l'economia catalana. 1990 ha estat un any de balanços negatius o de beneficis molt petits per a la petita i mitjana empresa. La incertesa mundial que provoca la guerra accelera un retraïment que es tradueix immediatament en la revocació de molts contractes laborals, la qual cosa explicaria l'augment significatiu de l'atur durant el mes de gener.

Es preveu, d'altra banda, una recessió en el sector del turisme. S'han anunciat, fins i tot, restriccions molt importants en l'empresa Iberia, i en agències de viatges, en contractació, en viatges a l'estranger..., tot el sector de serveis. Hem d'alertar-nos, també, del creixement de la inflació, el mes de gener la més alta dels últims cinc anys, i se senten veus d'empresaris que anuncien que els propers mesos poden haver-hi moltes suspensions de pagaments.

La situació en determinats sectors agrícoles i ramaders també s'ha agreujat ostensiblement.

L'última pregunta, doncs, és: com analitzaria el Govern aquesta situació, quines previsions pot fer per als propers mesos i quines mesures pensa emprendre per paliar les conseqüències negatives que ja està tenint la guerra a Catalunya.

Simplement, i al final ja en tornaré a parlar, tant de bo que la Cambra catalana fes seva, d'alguna manera, una voluntat política, avui i en els propers plens, de contribució a la pau i a les llibertats, i un petit impuls —aquest és l'únic intent d'aquesta interpellació, senyores diputades i senyors diputats, senyors del Govern, senyor del Govern—, un petit impuls per aturar aquest... —senyors del Govern; perdoni, acaba d'arribar, abans no l'havia vist... (*remor de veus*); no, i tant que sí: al començament no hi era—, per aturar, com deia, aquesta guerra, almenys el gra de sorra que hi pot aportar el nostre Parlament; almenys la voluntat política, i tindrem ocasió, en la resposta que em doni el Govern, de tocar alguns temes que he hagut de deixar per manca de temps.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, vostè ha començat a parlar de quelcom que es pogués assemblar a la interpellació, i a una interpellació, quan ja se li havia encès el llum vermell, senyor Colom. Perquè la major part de la seva intervenció ha consistit en una crítica al Reglament del Parlament i a les normes supletòries que, emanades de la Mesa, s'incorporen a aquest Reglament.

Com és natural, jo no entraré en aquest joc, perquè només faltaria que el Govern hagués de defensar el Reglament del Parlament. De tota manera, deixi'm fer un comentari, perquè el Conseller que els parla en nom del Govern era portaveu del Grup de Convergència i Unió en l'època que, precisament, es va promulgar aquesta norma.

Miri, és opinable, tot això; però nosaltres pensàvem en aquell moment —i jo crec que el Grup parlamentari de Convergència i Unió continua pensant-ho— que, contràriament al que vostè diu, la manera segura de desvalorar el Parlament de Catalunya és fer-lo opinar sistemàticament —tal com s'havia detectat

que alguns grups intentaven—, fer-lo opinar sistemàticament sobre qüestions en les quals no té competència.

Aquesta ens semblava a nosaltres —podem estar equivocats, òbviament, però ens sembla que no— que és la manera més segura de desvalorar un Parlament. I jo tinc la satisfacció de dir que, en aquesta apreciació, hi va haver un amplíssim consens dels representants dels diferents grups polítics d'aquesta Cambra. Per tant, queda vist això.

És clar, llavors, vostè —que ja ho sé, que discrepa d'aquesta interpretació— fa una interpellació que intenta, diguem-ne, ser formulada de tal manera que pugui ser admesa a tràmit, i la interpellació diu: «Quins són els criteris de capteniment del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya i el seu Govern en relació amb les conseqüències per a Catalunya de la Guerra del Golf Pèrsic?» I, naturalment, redactat d'aquesta manera, és evident que això pot ser admès a tràmit, i llavors vostè puja a la tribuna i formula una altra cosa. I formula una altra cosa, senyor Colom.

En els últims minuts, amb el llum vermell encès, i dient: «Escolti, no em queda temps, ja ho ampliarem després», vostè entra molt per sobre en aquesta qüestió, però jo sí que haig d'entrar, precisament, en aquesta qüestió.

Miri, conseqüències... Ja ho veurà: fer previsions, com deia l'entrenador d'un equip de futbol de la meua comarca, fer previsions, deia, és sempre molt difícil, diu, «especialment, quan es refereixen al futur», deia ell. (*Rialles*.) I resulta que els meus previs, les setmanes prèvies a la Guerra del Golf i al que ha passat després han posat de manifest una vegada més la veritat profundíssima que expressava aquell entrenador de futbol de l'equip d'un poble de la meua comarca.

Els experts van pronosticar, tots, que, quan comencessin les hostilitats —si començaven—, el petroli es dispararia a seixanta dòlars per barril, les borses baixarien en picat i el dòlar es convertiria en una moneda forta. No n'han endevinat ni una; fins i tot, si algun de nosaltres es va atrevir també a fer d'expert i a fer previsions, donant mostres d'una imprudència que ja mirarem d'esmenar, doncs, hem estat radicalment desmentits pels fets: el preu del petroli ha baixat, les borses han pujat, i el dòlar ha baixat. És a dir, exactament el contrari.

Això, ho dic... És a dir, no doni cap significat més a això que dic, eh? És a dir, no hi busqui ara una interpretació que jo digui, precisament, aquestes coses que acabo de dir. L'única interpretació que hi vull donar és que fer previsions en situacions molt complexes, com és la que tenim en aquests moments, és enormement arriscat. Però, en canvi... Què vol dir, això? Vol dir que hi ha una altíssima probabilitat d'equivocar-se, eh?

De tota manera, bé, ho intentaré, i de fet el Govern té l'obligació d'actuar amb unes determinades previsions, de les conseqüències de la Guerra del Golf i intentar —dins de les seves possibilitats— pal·liar-les, aquestes conseqüències.

Jo penso que, de conseqüències de la Guerra del Golf, de fet, hi ha dues coses importants: una són les conseqüències de la Guerra del Golf i una altra són —molt importants, també—, perquè serà un període molt crític en la història futura —si es pot dir aquesta expressió una mica...—, és a dir, el que passarà en els propers mesos, després que s'acabi la guerra, perquè és evident que una guerra s'acabarà, aquesta guerra s'acabarà... Quines seran les conseqüències de la postguerra?, és a dir, de la situació que es desencadenarà després de la Guerra del Golf. I, de con-

seqüències, tant de la guerra com de la postguerra, n'hi haurà en dos terrenys, que tots dos són molt importants i que ens afecten, a Catalunya, d'una manera molt particular, que són el terreny econòmic i el terreny socio-polític.

Jo no intentaré, en la meua exposició que ve a continuació, fer una..., anar seguint molt estrictament aquesta classificació que he fet; però, de fet, les coses que diré es poden enquadrar perfectament en aquesta doble classificació. És a dir, conseqüències de la guerra, conseqüències de la postguerra, en el terreny econòmic i en el terreny polític i social.

Conseqüències econòmiques. D'entrada, el que hem tingut ja, i que, mentre la guerra duri, continuarà essent present, és un efecte molt important i molt precís de la incertesa sobre el desenvolupament de l'economia. És a dir, l'economia funciona, el seu motor..., un dels motors importants de l'economia és la confiança en el futur, i un dels motors importants de l'economia és el que es deriva de la confiança en el futur, que és el corrent inversor. I, de fet, de fet, si bé és veritat que l'economia s'havia començat a refredar abans del dia 2 d'agost, el que és cert és que aquest procés s'accelera d'una manera molt determinant a partir del 2 d'agost. A partir del 2 d'agost es paralitzen —es nota que es paralitzen— tota una sèrie de decisions d'inversió, si bé és veritat que n'hi ha algunes que, amb la seva pròpia inèrcia, continuen. Però, de tota manera, hi ha, efectivament, una..., allò, aquella política que els anglesos, la cultura anglosaxona en diu *wait and see* —«esperem i vegem», eh?, «esperem i vegem». I això provoca, efectivament, uns efectes... Perquè, és clar, en el moment que una empresa concreta decideix no fer una inversió que potser estava considerant, això repercuteix en una disminució real de demandes sobre el seu proveïdor, sobre els seus proveïdors d'aquells elements que pensava invertir; per tant, efectivament, es produeix una desacceleració de l'economia.

Aquí, aquests efectes continuen; és a dir, en aquests moments hi continua havent la incertesa...; en aquests moments, la incertesa és més sobre la durada de la guerra i, per tant, com a conseqüència de la durada, amb més o menys importants efectes; però, de tota manera, això no ho superarem fins que el conflicte arribi al seu final.

Què pot passar quan s'acabi el conflicte? Els efectes econòmics de l'acabament d'un conflicte important com aquest van ser descrits fa molts anys per un gran economista, que, a més a més, no se'l pot acusar de bel·licista, i precisament podria triar algun altre exemple, però he triat aquest: primera, perquè ha estat el que els ha analitzat millor, i, segon, perquè no se'l pot acusar de bel·licista. Era el senyor Keynes. El senyor Keynes, en un estudi que no és dels més coneguts d'ell, però és dels més importants, analitza els efectes que, sobre una economia, un sistema econòmic, té l'acabament d'unes hostilitats importants. I hi ha un cert consens entre els economistes, encapçalats, en aquest cas, per les opinions d'un home com el senyor Keynes, que diuen que es pot produir un rebot positiu, un rebot positiu en el moment que es recupera la confiança o en el moment que desapareixen incerteses de cara al futur i que, llavors, tota una sèrie de recursos importants que s'han canalitzat cap a l'esforç bèl·lic es canalitzen una altra vegada cap a l'activitat productiva normal. Nosaltres pensem que això pot passar. El que passa és que som —amb tota sinceritat— incapaços de predir en el moment que es produirà, perquè evidentment jo no voldria caure ara en

allò que he dit al començament, d'aquelles prediccions fallides de moltíssima gent.

Hi ha un altre efecte molt important, que és l'efecte que tindrà tot això sobre la política energètica dels països del món occidental. Aquesta guerra ha posat de manifest, una vegada més, ha posat sobre la taula el tema de la dependència del petroli i el tema de la dependència d'altres combustibles molt importants, com pot ser el gas. El que es veu clar, senyor Colom, és que tots els plans energètics dels països hauran de contemplar com una acció molt fonamental, novament, el tema de l'estalvi i la utilització eficient de l'energia. Aquest és un tema que el nostre Govern se'n ve ocupant des de fa molt de temps i no... Vaja, molt anterior, evidentment, a la crisi del Golf. Perquè, això és una cosa que té altres efectes positius sobre..., no només l'economia, sinó sobre una cosa que a primera vista pot semblar tan allunyada com el medi ambient. Hem d'anar cada vegada més cap a unes economies estalviadores i eficients. Només li citaré un exemple, d'això que dic: hi ha una institució hospitalària no pública, a Barcelona, que ha fet uns esforços molt importants d'eficiència energètica; que ha fet un gran esforç, per exemple, d'instalar sistemes de cogeneració, que no només han repercutit amb un impacte financer molt positiu sobre aquella institució, perquè són unes inversions que les recupera en dos anys, financerament —que és molt bo—, sinó que, a més a més, han significat que vuit tones de sofre deixessin de ser emeses a l'atmosfera de Barcelona. Tota aquesta cultura de l'eficiència i de l'estalvi pot ser incentivada psicològicament pels efectes..., per aquesta constatació que el món occidental és molt —massa— dependent de segons quines fonts energètiques.

Aspectes socials i polítics. Miri, a mi m'està passant el mateix que li ha passat a vostè abans... Aspectes socials i polítics. És evident —i aquests es refereixen més a la postguerra que no pas a la guerra—, és evident que, quan aquesta guerra s'acabi, s'haurà de trobar una nova fórmula que permeti superar la secular frustració del món àrab, i que permeti trobar una articulació positiva del món àrab dins del sistema internacional. Això, continuar per aquest camí —que m'agradaria fer-ho—, em portaria també a aquell defecte de dir: «Escolti, però sobre això vostès no tenen competències», però, en canvi, si ho circumscrivim a l'àrea geogràfica, a la regió —en el sentit geopolític— que a nosaltres ens afecta més directament, també hi ha moltes coses a fer, i el Govern de la Generalitat s'ha manifestat en aquest sentit. Aquest aspecte general de l'articulació del món àrab amb el món en general i especialment amb el món occidental té una concreció en el nostre cas, que és la relació entre la costa nord i la costa sud de la Mediterrània, i això és un tema que ja vaig comentar des d'aquesta mateixa tribuna un dia que parlàvem d'immigració, em sembla recordar.

Aquest és un tema molt crucial, per nosaltres. Jo no vul repetir les xifres que vaig donar llavors i que vostès segurament recorden —perquè, a més a més, després han anat sortint en diferents temes, no?—, que és la pressió que un nord d'Àfrica, un Magreb subdesenvolupat i superpoblat, en els anys previsibles, pot crear sobre un nord de la Mediterrània més ric i menys poblat. Això només té una solució —una solució seriosa i a llarg termini—, que és un esforç conscient, sostingut i tossut i generós dels països europeus per ajudar al desenvolupament del Magreb. Fent-ho, és a dir, fent aquell procés que, salvant totes les diferències —que sóc conscient que hi són, totes les diferències,

eh?—, aquell procés que, després de moltes dècades de desconfiances i enfrontaments, han aconseguit fer Nord-amèrica i Mèxic. Tant els mexicans com els nord-americans han entès que és en l'interès de tots dos desenvolupar molt francament i molt obertament el gran país mexicà.

Si els països europeus —i això el Govern de la Generalitat ho ha dit i hi vol col·laborar—, especialment del sud d'Europa, entenguessin que cal dur a terme una política seriosa i generosa de desenvolupament dels països del Magreb, hauríem fet un pas endavant important, i l'hauré d'intentar; l'hauré d'intentar, i si vostè em demana propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat, sàpiga que el Govern de la Generalitat, en allò que pugui, estarà disposat a col·laborar en aquesta política.

Bé, jo, em sembla, senyor President que, excedint-me en el temps —vostè em perdonarà—, he fet una repassada a allò que es podria desprendre del text de la interpellació del senyor Colom.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El Diputat senyor Colom té cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Efectivament, a vostè li ha passat el mateix que a mi: quan ha començat a parlar de les conseqüències de la guerra del Golf sobre Catalunya, se li ha encès el llum vermell i, aleshores, no deu haver tingut temps de respondre'm a altres conseqüències per a Catalunya que jo he esmentat clarament, i no en el moment que estava en vermell, sinó dintre del meu temps reglamentari, que era en relació, per exemple, a tota la situació dels soldats de lleva o en relació —que li ho apunto, per si em vol respondre ara— a l'actitud que pot tenir en relació, també, a aquesta pedagogia de la pau, que s'hauria d'actuar i de promocionar a nivell de tot el país en contra de la cultura bel·licista, de la cultura clarament militarista, de voler acontentar generals i almiralls que tenen fam de medalles —sense moure's d'Espanya, però, perquè ho fan des del Cantàbric—, o altres, en definitiva, gent formada a les escoles del franquisme, encara, no?

Miri, sobre el tema del Reglament no li vull dir res més, o massa res més; només que nosaltres no vam coincidir, i ja ho vam dir en el seu moment, amb la seva apreciació. Vull dir que la norma supletòria parla de competències o no, però també parla d'aquells temes sobre els quals hi ha «interès directe» per als ciutadans de Catalunya. No se m'escapi per la via de les competències, perquè també preveu que, per un tema que sigui d'interès directe dels ciutadans de Catalunya, el Parlament pot admetre totes les proposicions no de llei que facin falta, i això, senyor Conseller, no devalua sinó que prestigia, en tot cas, el Parlament.

Sobre les conseqüències econòmiques per a Catalunya veig que, si més no, coincidim en el pessimisme sobre la incertesa i sobre els efectes negatius que pot tenir la guerra del Golf en l'economia de Catalunya; almenys coincidim en això. No coincidim, però —i en tot cas, dit sigui de passada—, que les prediccions de Keynes siguin estrictament aplicables. Els Estats Units, en les seves anàlisis, els mateixos Estats Units, que n'han fet, que les han utilitzat... Jo voldria només esmentar-li que, si no ho recordo malament, els tres últims premis Nobel d'Economia, darrerament han afirmat que basar-se en aquestes prediccions era una aberració; així mateix. Per tant, això també és opinable, senyor Conseller. Hi ha diferents punts de vista.

Miri, vostè ha parlat –i ho trobo correcte, i molt bé– d'una sèrie d'intencions i de reflexions, doncs, que ens surt el Conseller i ens les explica. I això ho trobo molt correcte. Però, en canvi, no ens ha dit exactament què farà el Govern sobre això. Ha parlat en nom del Govern, es pot dir que el Govern «promocionarà» una sèrie d'iniciatives de desenvolupament de la zona del Magreb, per entendre'ns, en el marc de les seves competències? Es pot dir que el Govern de Catalunya farà quelcom per intentar que aquest 40% de soldats de lleva que són catalans, en les properes rotacions de fragates i corbetes, no vagin al Golf? Escolti'm, quan els soldats se'ls va posar en aquestes corbetes i fragates i se'ls va enviar al Golf, els soldats catalans, el nostre partit, en la seva modèstia, com a mínim, no només va dir, sinó que va fer –això és, va presentar una demanda, un recurs davant l'Audiència Nacional, en el Contenciós Administratiu, que ha estat admesa a tràmit, que ara el Govern es fa el «longuissim» en aquesta història, i diu que ells no van fer cap directiva, i llavors surten pel tangent amb la resposta a l'Audiència Nacional... Hem tornat a presentar un nou recurs, i esgotarem tots els canals, totes les vies jurídiques per aconseguir de saber realment en quines raons jurídiques es basa el Govern espanyol per enviar soldats de lleva al Golf. Com he dit abans, acontentar generals, acontentar almiralls, en les seves velleïtats militaristes o altres qüestions per l'estil. Però, en tot cas, saber-ho. El seu Govern, senyor Conseller, no ha fet ni això: o sigui, emparar amb els drets els soldats catalans que, en principi, se'ls envia allí, quan se sap que molts d'ells, en principi, no hi han volgut anar. No només això; en el tema –i aquesta vegada permeti'm estendre'm una mica en aquest tema, també–, en el tema d'aquesta cultura de la guerra que s'està generant.

El Govern pot fer o no pot fer, a través dels mitjans de comunicació, a través de l'ensenyament, d'alguna manera, impulsar un procés de pedagogia per la pau? El Govern, per exemple, pot limitar, sobretot quan són membres del seu partit, afirmacions que tendeixen a criminalitzar permanentment els qui ens hem manifestat per la pau. Senyor Conseller, ahir mig milió de treballadors de Catalunya –amb el suport de la petita i mitjana empresa, d'altra banda– van fer cinc minuts d'aturada cívica contra la guerra i per demanar una treva a la guerra, a tot el nostre país. Ho han fet. Hi ha una voluntat expressada per centenars de milers de persones, a les fàbriques, als carrers... Sort n'hi ha, dels ensenyants! Sort hi ha del col·lectiu de periodistes que han editat, també, per exemple, amb sensibilitat per la pau, un *Diari de la Pau*, que mostra tota una altra tendència.

Els mitjans de comunicació institucional de la Generalitat poden fer coses. Ho faran? O no ho faran? I, finalment, en el tema de la cultura en si, de la cultura bel·licista o militarista, s'ha detectat una pujada alta, ho dic perquè potser per aquí resol-drem una part del greuge econòmic, una pujada en la compra –en la venda en aquest cas– de les joguines bèl·liques. Això, què vol dir? Això no és una anècdota. Això és conseqüència directa d'aquesta cultura de la Guerra, que està imperant, fruit de la guerra del Golf, que està altra vegada entrant en el subconscient col·lectiu dels nanos de Catalunya, i dels ciutadans de Catalunya. Sobre això, el Govern pensa també dir alguna cosa? O no ho pensa dir?

I, finalment, en el tema de l'objecció de consciència... Podria ser, és una proposta que jo els traspasso, no? El Govern podria, per exemple, iniciar una àmplia campanya de difusió de

cara als joves catalans, d'informació del dret que tenen, reconegut per la Constitució i per una llei, que és dolenta, però que existeix i que almenys els permet la prestació social substitutòria, si no volen anar al servei militar, fer objecció de consciència. També ho pot fer, el Govern. I, per tant, voldríem també saber si hi ha iniciatives en aquest sentit, com podria fer en el tema de pal·liar les conseqüències econòmiques negatives per al nostre país, que vostè ho ha dit, a la millor, iniciar una línia clara d'impuls o d'injecció de diner públic, o d'impuls o d'injecció d'ajuts a través de crèdits tous a la petita i mitjana empresa que es troba en situació –vostè ho ha reconegut– difícil, al nostre país. Per tant, també podria, el Govern, activar un procés que pal·liés directament les conseqüències negatives econòmiques per a un conjunt important de ciutadans i per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Per a la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Colom, miri, per entrar en el tema de les mesures econòmiques, aquestes concretes que vostè diu, nosaltres tenim instruments, els estem aplicant i els intensificarem. Aquests instruments són tots els que han provocat, realment, un notable funcionament de l'economia catalana l'any passat, a nivells inferiors als de l'any anterior, però a nivells superiors a altres zones del mateix Estat espanyol. Les xifres que s'han donat a la premsa els darrers dies així ho demostren. I naturalment nosaltres no farem un pla d'ajuda al Magreb; aquest és un pla que han de fer els Estats espanyol, francès, italià, etcètera, però nosaltres estarem al darrere, col·laborant-hi en allò que puguem, i essent-ne partícips i estimuladors de la manera com puguem. D'això en pot estar ben segur.

Però, de fet, a vostè això no li interessa. Perquè a vostè li interessa una altra cosa, i llavors és quan em fa aquesta pregunta de la pedagogia per la pau. Naturalment, naturalment, tots nosaltres tenim una tradició –almenys en el meu Grup parlamentari– que considera la pau un valor suprem. Però no la pau a qualsevol preu, senyor Colom. No una pau injusta –i una pau injusta potser és aquella pau que avala i permet la persistència i l'eixamplament d'algú que –no jo–, vostè, ha qualificat de «tirà» i que –no jo–, vostè, ha qualificat de «nou califa de Damasc». Per tant, la pau sí que és un valor suprem, però també són valors supremes –i no es pot establir un rànking– la llibertat, el respecte a l'opinió... Sap què va dir el senyor Sadam Hussein unes quantes setmanes abans de la guerra? Sap què va dir? Va dir: «el que jo no entenc del President Bush és que no faci afusellar els senadors que discrepen de la seva opinió.» Per tant, senyor Colom, cal defensar també un valor tan suprem com el de la pau, que consisteix a defensar el dret de vostè a pensar diferent que jo. I aquesta no és una frase meua –com vostè sap–, però no perquè no sigui inventada ara deixa de ser molt veritat.

Per tant, naturalment, la cultura de la pau, però la cultura dels valors que són tan importants com la pau, com és la llibertat, com és la no-claudicació davant dels tirans i dels que vostè qualifica com a «nous califes de Bagdad».

Jo crec que no s'ha d'afegir res més, eh? Jo crec que no cal afegir res més, perquè totes les altres coses que vostè m'ha anat explicant topen directament amb aquesta interpretació que gent

de pau, per la seva formació bàsica, gent de pau perquè alguns resulta que, a sobre, som confessionals, jo sóc catòlic i, per tant, per a mi la pau és un valor suprem, però la llibertat també —però la llibertat també. I vostè sap perfectament, a més a més, que la tradició d'Esquerra Republicana va en aquesta línia, l'antiga. Miri, senyor Colom, els col·legues del seu partit, dels anys trenta, suposo que van quedar molt tristos quan els països que haurien d'haver defensat la llibertat van claudicar davant un altre tirà; se'n recorden? Doncs, ens trobem en una situació molt similar, i tan suprem és el valor de la pau com el valor de la llibertat de les persones.

Res més, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Passem al setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 7/83, del 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys. (*Pausa.*) O Xavier Soto? (*Remor de veus.*)

Sí, efectivament, la sis: interpellació... El que passa és que, com que són..., la confusió de la Presidència és, com que són sobre una matèria molt semblant, doncs, segurament s'acumularan a la contestació, però no anticipem els fets. El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a l'Administració pública de la Generalitat

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats. Voldria començar aquesta interpellació sobre l'aplicació de la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració pública de Catalunya fent una crida a la seva imaginació, i molt especialment a la de les senyores i els senyors diputats de la majoria, per tants motius extraordinàriament fermes. Imaginin les seves senyories dos caps de negociat de qualsevol conselleria, la de Benestar Social, per posar un exemple escollit a l'atzar, imaginin-los en un descans de la seva dilatada jornada de treball, menjant pacíficament el seu entrepà matinal i imaginin també que es tracta de dos caps de negociat de diferent sexe i que el cap de negociat baró li diu, en una pausa mastegatòria, a la dama cap de negociat: «*Serán cenizas, mas tendrán sentido. Polvo serán, mas polvo enamorado*». O imaginin també dos auxiliars administratius teclejant vigorosament sobre els seus ordinadors personals i que un d'ells, trasbalsat pel ritme harmoniós de la impressora del seu veí, li diu: «*El aire se serena y viste de hermosura y luz no usada cuando suena la música extremada por vuestra sabia mano gobernada*». O imaginin, per últim, un cap de servei que ha vist com la seva promoció a subdirector general li ha estat injustament arrabassada per un col·lega més «renacionalitzat» que ell, interrogant-se en veu alta, perplex davant les misèries i les vanitats d'aquest món: «*Qué dios detrás de Dios la trama empieza de polvo y tiempo y sueño y agonías*».

Doncs, bé, totes aquestes escenes imaginàries, però que responen a típiques converses entre funcionaris públics autònoms, serien objecte, serien objecte, per part del Conseller de Benestar Social, de la més severa reprensió, de reconvencions aïrades, d'advertiments amenaçadors i mereixerien el qualificatiu inapel·lable de «costum a desterrar.»

Podria pensar-se que es tracta d'un incident aïllat, grotesc i vergonyant, però aïllat; no es pot oblidar que aquest mateix Conseller s'ha vist implicat en diverses iniciatives, igualment desafortunades en el passat, però no és ara oportú recordar-les, són en l'ànim de tots. I, per tant, es podria creure que som davant d'una dena més d'un rosari ja massa llarg de rellicades, i que consti que no dubtem de la recta intenció de l'esmentat Conseller, però la seva manca de tacte comença a ser preocupant. I quan un responsable d'un departament és públicament i fulminant desautoritzat pel Cap de l'Executiu, es podria suposar que alguna cosa no acaba d'anar del tot bé en el si d'un govern. Però el nostre Grup no desitja acarnissar-se amb el Conseller de Benestar Social, entre altres raons, perquè seria massa fàcil.

El nostre Grup té preocupacions de major calat, i a la llum de la infausta circular no firmada, no enregistrada, però sí distribuïda, ens ha semblat adequat donar al Govern l'oportunitat d'informar sobre els seus propòsits en el terreny de l'aplicació de la política de normalització lingüística, en tot allò que fa referència a les actuacions de l'Administració pública i a les relacions entre Administració i administrats.

Perquè, efectivament, l'incident esmentat no es pot considerar un fet aïllat, forma part d'un marc general que convé examinar, dintre d'allò que ha estat qualificat, pel President de la Generalitat, com la necessitat de renacionalitzar Catalunya —i hem de confessar que nosaltres no sentim un desig especial per menjar plats rescalfats. És peça clau l'eventual reforma de la Llei de Normalització Lingüística del 83 i, en particular, aquells aspectes que incideixen en l'Administració pública.

Per començar, i de manera general, demanaríem al Govern que es pronunciés sobre el concepte del català com a única llengua territorial, en el sentit utilitzat per l'Institut d'Estudis Catalans, o per alguns destacats juristes que es mouen en l'òrbita de la majoria. És intenció del Govern avançar fins aconseguir la territorialització completa del català, és a dir que el català sigui l'única llengua emprada a Catalunya en totes les activitats socials i dissenyar la seva política cultural i educativa amb aquest horitzó final? O, pel contrari, mantenir una política de convivència harmònica del català i el castellà, tal com estableix l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia i demana la realitat del país i els seus autèntics interessos? També en un pla general: quina és la posició del Govern sobre el concepte de llengua comuna? Li sembla convenient i adequat l'existència d'una llengua que abasti tot el món hispànic del qual Catalunya formaria part des d'un punt de vista lingüístic, sense perjudici, naturalment, de la potenciació i la utilització creixent del català, o s'inclinaria més per un espai lingüísticament separat per a Catalunya; és a dir que els sis milions ens segreguéssim lingüísticament dels tres-cents milions amb el castellà reduït a una simple llengua pont, tal com han apuntat, així mateix, filòlegs o juristes afins al Govern?

I entrant en qüestions més concretes. L'actual article 11 de la Llei de Normalització estableix que en els registres dependents de la Generalitat els assentaments es facin en la llengua oficial que està redactat el document o s'hagi fet la manifestació, i que les certificacions es facin en català o en castellà, segons quina sigui la llengua emprada en la petició. Entra dintre dels propòsits del Govern modificar aquest article, en el sentit que els assentaments es facin sempre en català, i d'aplicar l'actual redactat de l'article als registres estatals de transcendència jurídica?

Amb referència a l'article 13 de la Llei de Normalització Lingüística, el seu redactat actual estableix que les empreses de caràcter públic han de posar els mitjans necessaris per garantir que els empleats que tenen relació directa amb el ciutadà el puguin atendre en català. Existeixen propostes que aquest article hauria de modificar-se en un sentit més comprensiu i més definitori que estengués l'àmbit de la seva aplicació a totes les administracions sense excepció, a totes les empreses i els establiments oberts al públic, tant de caràcter públic com privat i a totes les persones jurídiques que per raó de la seva activitat estan en relació amb el públic. Així mateix s'ha propugnat que aquest article 13, donant un pas encara més decidit, s'apliqui també a les persones físiques que, per raó del seu càrrec o la seva comesa, hagin d'atendre directament els ciutadans, de forma que mai sigui aquest qui es vegi obligat a canviar de llengua.

Al nostre Grup l'interessaria conèixer els propòsits del Govern, en relació amb aquestes qüestions concretes, amb vista a la futura modificació de la Llei de Normalització Lingüística.

Un altre aspecte particularment interessant fa referència a la possibilitat, insinuada per alguns i defensada explícitament per altres, d'afegir a la Llei un article 29 que en tipifiqués les infraccions i un quadre de sancions, la qual cosa equivaldria a una normalització dotada d'elements coactius. Contempla, el Govern, una modificació de la Llei de Normalització d'aquesta naturalesa, en incorporar sancions als mecanismes ja existents de normalització o, en altres paraules, en afegir el bastó a la pastanaga per cercar una major rapidesa i eficàcia del procés normalitzador?

Una altra modificació que s'ha assenyalat com a convenient per part de sectors nacionalistes radicals és la d'afegir a la Llei de Normalització una disposició addicional que donés a l'actual article 5.1, de la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local, un redactat que, com a mínim, concordés amb el de l'article 2, del Decret 107/87, sobre Règim d'Ús de Català i del Castellà per part de l'Administració de la Generalitat, i obligui així ajuntaments i diputacions a redactar en català tota la documentació derivada d'actuacions administratives en la seva esfera de competències. Al nostre Grup li agradaria sentir del Govern una manifestació de la seva posició respecte a aquest punt, i si entra en els seus plans una acció legislativa d'aquest tenor.

Un altre article de la Llei de Normalització que ha estat objecte de queixes i de crítiques, procedents d'experts pròxims a Convergència, és el sisè. Aquest article ja va ser objecte d'un cop de tises per part del Tribunal Constitucional i hi ha qui desitjaria que la publicació de les lleis d'aquest Parlament i de totes aquelles disposicions normatives que apareixen en el *Diari Oficial de la Generalitat* es fessin únicament en català, i eliminar l'edició doble actual que, com a màxim, s'acceptaria en forma d'etapa transitòria. És aquest del sentir del Govern o, al contrari, el present redactat de l'article sisè de la Llei 7/83, li sembla adequat a la mirada posada en el futur? Val a dir que el nostre Grup assumeix plenament la necessitat d'una política lingüística que condueixi que tots els ciutadans puguin exercir tots els seus drets i complir totes les seves obligacions amb l'Administració en la llengua que escull, sense entrebancs o dificultats de cap mena. Però també volem dir, amb tota claredat, que al nostre parer el secret de l'èxit en el cas de la normalització lingüística rau en la flexibilitat i la naturalitat, i que una legislació que forcés el ritme o trenqués els delicats equilibris que

fan de la societat catalana un exemple modèlic de convivència civil constituïria un error difícilment perdonable. En un país com el nostre, on coexisteixen dues llengües que no estan separades per una línia geogràfica, sinó que es barregen i interfunden en tot el territori, on assistim contínuament a converses múltiples i creuades en les dues llengües alhora, on en una exposició en català es recorre sovint a un mot castellà per afinar una idea o perfilar un matís, i a la inversa, quan es parla el català, on les dues llengües formen un teixit indestruïble i ben unit en innumerable serveis i cors d'aquest país, on molts catalans passem d'una llengua a l'altra quasi sense adonar-nos-en (*remor de veus*), on diputats i diputades de la majoria parlen amb els seus cònjuges en castellà, en la intimitat de l'alcova (*remor de veus*), espero, espero que sense que els senti el Conseller Comas, on alguns mossos d'esquadra que fan guàrdia a la porta d'aquest Parlament parlen entre ells en castellà, amb un deliciós accent, per cert, del sud d'Espanya, en un país que és així, que desitja majoritàriament seguir essent així, oposar-se a barbaritats com la nota de la Conselleria de Benestar Social no és defensar el castellà, sinó, al contrari, enaltir el català, perquè la nostra llengua mai pugui ser associada —com ha passat amb altres llengües— a la intransigència.

Un gran teòleg britànic, el cardenal Newman, ens va deixar una recomanació que no té preu. Va dir: «No es pot adorar Déu des de la bajanada.» Doncs bé, tampoc Catalunya se la pot servir segons de quina manera. Catalunya, la seva identitat, la seva singularitat i la seva llengua, només se la pot servir tenint molt en compte la seva heterogeneïtat i fascinant realitat. La veu del polític català més gran d'aquest segle es va alçar, ara fa més de setanta anys, en el Congrés dels Diputats, a Madrid, per exposar el seu rebuig a l'Espanya d'aleshores, caciquil, immobiliària, intolerant: «*La vida en vosotros no puede sentirse representada*», van ser les seves paraules, i és que els fets són tossuts, i la vida difícilment pot ser un costum a desterrar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Conseller deu voler respondre? (*Pausa.*) Perfectament.

El senyor Soto té la paraula per formular la interpellació presentada pels Diputats del seu Grup, punt setè de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 7/1983, del 18 abril, de Normalització Lingüística de Catalunya

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats: «Reiteradament hem assenyalat que, al ciutadà, cal que se l'atengui sempre en català i que en el si de la Generalitat de Catalunya no hi ha altra llengua que el català. És voluntat del Govern que això es compleixi en forma absoluta. De vegades, observo que algunes persones del Departament que saben parlar el català —perquè amb mi el parlen— enraonen entre elles en castellà. Cal que advertiu, per mitjà dels mecanismes jeràrquics que considereu oportuns, que aquest és un costum a desterrar. A partir de la present nota, tots els casos que jo observi els abordaré directament, recriminant l'actitud de les persones que no s'hi adaptin i advertint els superiors dels quals depenguin.»

He volgut començar, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació al Govern llegint la circular adreçada al Secretari General, directors generals, delegats territorials i Cap de Gabinet pel Conseller —absent avui en aquest debat— de Benestar Social, el senyor Antoni Comas, perquè crec que la seva lectura és senzillament, per si sola, significativa: «...no hi ha altra llengua que el català..., és un costum a desterrar..., recriminant l'actitud de les persones que no s'adaptin i advertint els superiors dels quals depenguin...» És significativa d'una mentalitat, d'un estil de fer.

Jo no hauria d'advertir, no hauria de dir massa més coses. He d'assenyalar una obvietat: aquesta circular atempta i atempta greument contra els principis de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia, contra la Llei de Normalització Lingüística i la normativa que la desenvolupa. En definitiva, estem davant d'una ordre, d'una circular interna que atempta contra els drets humans més elementals dels ciutadans.

Què és el que ha passat, el que ha motivat aquesta circular? Sembla que és una cosa ben senzilla: uns treballadors de la Conselleria, que entre ells parlen en castellà perquè potser és la seva llengua materna, fan l'esforç d'adreçar-se al Conseller en català; el senyor Comas, en lloc d'estar satisfet, i, si es vol, d'intentar treballar positivament i d'una forma positiva, incentivant positivament un ampli ús del català, elegeix un altre camí, el pitjor dels camins, el més ineficaz: el camí, com es diu a la circular, de desterrar les llengües. Els catalans, aquest camí, el coneixem massa bé, i sabem també quins són els nefastos resultats de camins com el que ha emprès el senyor Comas.

El greu d'aquesta circular és que ja no és la gota que desbordi el got: el got està desbordat. Avui hem d'interpellar a causa del senyor Comas, del Conseller absent avui en aquest debat, al Consell Executiu de la Generalitat, però no és la primera vegada i malauradament tampoc serà l'última. Els en faré memòria: hem hagut d'interpellar el senyor Comas entorn d'una polèmica creada per aquest Conseller artificialment, entorn de l'impost religiós; l'hem hagut d'interpellar sobre els maltractaments a menors; l'hem hagut d'interpellar sobre les bosses de pobresa; sobre la política general de serveis socials i d'atenció primària; sobre la política general d'ADIGSA i sobre la política general en matèria d'habitatge social; sobre les Oficines de Benestar Social i, concretament, sobre la de Camp Clar, a Tarragona; sobre la situació de les residències geriàtriques a Catalunya; sobre la política general d'educació d'adults; sobre els fets produïts a la Residència Alba; sobre la política del joc; sobre la política general d'infància; sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social; sobre les zones urbanes depriudes a Catalunya; sobre la política de serveis comunitaris, etcètera. I he dit que no serà l'última, i no era una mera afirmació retòrica: estan presentades ja en aquesta Cambra i se substanciaran en els propers plens: interpellacions sobre la política general de la vellesa i sobre la renda mínima d'inserció.

El que ens sap especialment greu és haver d'interpellar avui el Govern sobre la política de normalització lingüística, i ens sap greu perquè aquest gravíssim error —no una casualitat, com se'ns pretén..., o una anècdota, com se'ns pretén fer creure—, aquest gravíssim error s'ha produït en un tema tan important com el de la normalització lingüística i el futur de la llengua. Si hi ha un tema a Catalunya en què tots els partits polítics de Catalunya —tots— han fet un esforç de rigor, de responsabilitat, de

consens nacional, ha estat aquest tema, i així s'han aconseguit avenços i resultats molt importants pel procés de construcció nacional de Catalunya. És per això que aquesta barbaritat és especialment greu, perquè el senyor Comas ha fet el pitjor dels favors al seu propi Govern. És senzill i és elemental, no cal ser doctor ni llicenciat per entendre-ho: la gent sap que, quan una persona comença a parlar en català, el que s'ha de fer és donar-li suport, i la normalització lingüística avança i la convivència a Catalunya avança positivament. En canvi, quan la gent comença a parlar en català i el parla malament, si la gent se'n riu la normalització lingüística s'atura, la convivència no avança positivament. Però si el que passa és el que ha passat, que un Conseller de la Generalitat fa una circular com aquesta, la normalització lingüística i la convivència no és que no avancin, no és que restin aturades, és que retrocedeixen, i retrocedeixen substancialment, i és inconcebible que aquesta actitud sigui l'actitud d'un Conseller de la Generalitat.

Però si molt greu és aquesta circular per la qual avui venim a demanar explicacions, encara han estat, si és possible, de pitjor estil les excuses que se'ns han donat des de la Conselleria de Benestar Social. Primer se'ns va dir —i s'ha publicat en tots els mitjans de comunicació— que no s'havia comprès bé la circular, que s'havia interpretat malament; hores després —i coneixedors ja en el Departament de Benestar Social de la rotunda desautorització del President de la Generalitat—, aquest Conseller, avui absent, amb l'estil a què ja ens té acostumats, un estil que està a les antípodes del que hauria de ser l'estil d'un Conseller de la Generalitat de Catalunya, s'amaga i culpa una secretària del contingut d'aquesta Ordre, una Ordre que, com hauran pogut observar, està redactada en primera persona del singular. Si greu és l'error, aquesta «disculpa» —i ho dic entre cometes— és encara pitjor, i li faré el favor de no insistir sobre aquesta qüestió. I, finalment, se'ns diu ja una altra cosa: se'ns diu que aquesta circular ha estat fruit d'una llarga cadena d'errors, una llarga cadena d'errors que suposo que avui el Conseller de Cultura ens explicarà. Nosaltres, si ens haguéssim de quedar amb alguna opció, probablement ens quedariem amb aquesta: que aquesta circular és fruit d'una llarga cadena d'errors, una cadena d'errors que va començar el dia que el senyor Comas va ser nomenat Conseller de Benestar Social.

El senyor Comas ha estat criticat per molts i amplis sectors socials d'aquest país. Ha tingut importants discrepàncies amb altres consellers de la Generalitat. Ha creat i continua creant malestar entre el personal de la seva Conselleria, els tècnics més qualificats de la qual marxen avorrits o, senzillament, són cessats. Ha estat durament acusat pel Síndic de Greuges. Ha vist com l'oposició d'aquesta Cambra ha reprovat la seva gestió, i, finalment, en aquest tema, ha estat rotundament, contundentment desautoritzat pel mateix President de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el balanç real de la situació. Després, probablement aquest diumenge, tornarem a veure en els diaris, com ho vam veure dos dies després que se substanciés aquí la Moció de reprovació del senyor Comas o vam veure tres dies després que es conegués el contingut de la circular, uns fulletons en els diaris, uns fulletons que es reparteixen als diversos mitjans de comunicació sempre que aquest Conseller té problemes, que està a les antípodes, el contingut d'aquest fulletó, del que són els debats que s'han anat produint en aquesta Cambra; a les antípodes, per exemple, del que és l'informe sobre les

prestacions de serveis socials que ha fet el Col·legi d'Assistents Socials de Catalunya; és senzillament una forma de menystenir el debat parlamentari, de creure que «tant se me'n dona el que aquí discutim, perquè jo, diumenge, ja publicaré en el diari tot això...» Aquí no es diu res que hi hagi problemes que encara estiguin molt malament a Catalunya, no es diu encara..., no es diu res, bàsicament res: tot és meravellós i tot és de color de rosa, no? Ens menysté, al Parlament, amb això. Probablement, diumenge ens tornaran a menystenir, i, el que és pitjor, s'insulta la intel·ligència dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que coneixen la realitat bastant millor que el mateix Conseller.

En definitiva, nosaltres creiem que, amb aquesta situació que s'ha produït, amb aquesta circular i amb altres fets que s'han produït i que he evocat en la meua intervenció, aquest Conseller absent ha traspassat ja, de lluny, una línia imaginària, que seria aquella línia imaginària en què la continuïtat d'un Conseller no és ja que faci mal al país, sinó que fa mal al mateix partit del qual forma part i fa mal a ell mateix, personalment.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, si vostès m'ho permeten, respondré les interpellacions presentades: en el seu cas, senyor Soto, diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 7/1983, del 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya, i la que es refereix a l'aplicació de la normativa que la desenvolupa a l'Administració Pública de la Generalitat?» Respondré quins són aquests propòsits de capteniment.

Doncs, miri, són l'acompliment i l'execució, en el seu esperit i en la seva lletra, de la normativa vigent, no de la no vigent. I amb això respondria el vuitanta per cent del seu discurs, que es referia a normatives no vigents. I la normativa vigent és la Constitució —la Constitució Espanyola—, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la Llei de Normalització Lingüística i les disposicions que la despleguen.

Pel que fa a l'esperit: vull repetir el que tantes vegades ha expressat el President del Govern de Catalunya. Una de les més recents, el passat dia 25 de setembre en el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu deia el President de la Generalitat que «una de les idees-força que han d'inspirar la nostra actuació és la de la identitat. El model de país que volem i podem oferir va lligat a la nostra identitat. La nostra identitat va lligada a la llengua, a la cultura, a la vivència de la nostra història i al sentiment col·lectiu de catalans.» I deia, més endavant: s'ha de trobar la manera que els funcionaris de Catalunya s'expressin amb tota normalitat en català i que hi estiguin obligats —els funcionaris—, i per si algú em volgués malinterpretar —afegeixo— que se sobreentén que també en castellà. Això ara no passa», deia el President de la Generalitat. Insistia en la necessitat d'un esforç més a la normalització i deia, textualment: «Tot això ho hem de fer tenint present dues coses. Una, que ja he dit, i és que ara això és més fàcil de fer perquè el grau de coneixement del català és molt més alt que el de fa deu anys. Per exemple, en el conjunt de Catalunya ara són poques les persones de més de vint-i-cinc anys que a l'hora d'anar buscar feina no puguin contestar "sí" a la pregunta de si saben parlar català.

L'altra cosa que vull advertir» —deia el President i és molt important— «me l'han sentida ja dir moltes vegades però ara la repeteixo amb la mateixa insistència i amb el mateix subratllat de sempre: l'altra cosa que continua essent certa és que el bé més preciós de Catalunya és la seva convivència i que a això cal adequar tota la nostra acció col·lectiva; no podem crear situacions de rebuig; fóra dolent que hi hagués catalans castellano-parlants que se sentissin agredits, que se sentissin realment, és a dir, no parlo d'alguns anticatalans que miren de burxar en aquest tema fent veure que se senten agredits. Cal evitar això: que se sentin agredits, que se sentin de debò agredits en nom de l'eficàcia, de la justícia i —ho repeteixo— de la convivència» —deia el President de la Generalitat.

En relació amb la convivència, per si algú no hi era o no hi havia el seu Grup parlamentari o ho havia oblidat, vull recordar que aquest Parlament fa anys va reconèixer unànimement que la normalització lingüística s'havia produït en el marc de la convivència. Crec que això per a tots nosaltres era i segueix essent molt fonamental.

Resultat del debat a què em referia abans, aquest Parlament aprovà, per unanimitat, la Proposta de Resolució, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, que dona suport al Govern i que diu —en el darrer debat—: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a prendre les mesures necessàries perquè totes les Administracions públiques de Catalunya atenguin i responguin en català als ciutadans que de paraula o per escrit se'ls adrecin en aquesta llengua.» Va ser una resolució que vam aprovar fa uns mesos.

Fins ara em referia a l'esperit i ara em referiré a la lletra. Deia que el propòsit de capteniment era respectar l'esperit i la lletra. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu article tercer, disposa que la llengua pròpia de Catalunya és el català; l'idioma català és l'oficial de Catalunya així com també ho és el castellà oficial a tot l'Estat espanyol. La Generalitat garantirà l'ús normal i l'oficial d'ambdós idiomes, prendrà les mesures necessàries per tal d'assegurar llur coneixement i crear les condicions que permetin d'arribar a llur igualtat plena quant els drets i deures dels ciutadans de Catalunya. La parla aranesa serà objecte d'ensenyament i d'especial respecte i atenció.»

D'acord amb això el 18 d'abril de 1983 va ser promulgada la Llei de Normalització Lingüística amb el propòsit —i llegeixo textualment del seu preàmbul— de: «superar l'actual desigualtat lingüística impulsant la normalització de l'ús de la llengua catalana en tot el territori de Catalunya. En aquest sentit la present Llei garanteix l'ús oficial d'ambdues llengües per tal d'assegurar a tots els ciutadans la participació en la vida pública, posa com a objectiu de l'ensenyament el coneixement de totes dues llengües, les equilibra en els mitjans de comunicació social i especifica les vies d'impuls institucional en la normalització lingüística a Catalunya.»

No deixo encara aquest text legal, aprovat per unanimitat per aquesta Cambra, i em refereixo a l'article cinquè del Títol I sobre l'ús oficial. Llegeixo: «Primer. El català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de la Generalitat i de l'Administració territorial catalana, de l'Administració local i de les altres corporacions públiques depenents de la Generalitat». I encara en el Títol I, article 6.3: «Pel que fa a la llengua, la documentació derivada de les actuacions administratives, els avisos, els impresos i els formularis de les entitats damunt es-

mentades redactats en català tenen validesa oficial.» I el 7.1: «Pel que fa a la llengua, a Catalunya són vàlides i eficaces totes les actuacions administratives fetes en català. El Consell Executiu ha de regular mitjançant disposicions reglamentàries la normalització de l'ús del català en les entitats administratives de tots els òrgans de la seva competència.»

Permetin-me que ara esmenti algun dels articles del Decret 107/1987, de 13 de març, de desplegament d'aquesta Llei, pel qual es regula l'ús de les llengües oficials per part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. L'article segon diu: «D'una manera general, la Generalitat emprará el català per a les seves relacions, amb les particularitats que resulten dels articles següents.» Article tercer sobre l'ús intern: «Les actuacions internes de caràcter administratiu es faran en català». Article novè i desè, sobre les relacions amb els administrats: «Les comunicacions i les notificacions dirigides a persones físiques o jurídiques residents en l'àmbit lingüístic català es faran en llengua catalana, sens perjudici del dret dels ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.» 9.2: «Les comunicacions i les notificacions dirigides a persones residents fora de l'àmbit lingüístic català es faran normalment en castellà.» El desè: «L'Administració de la Generalitat admetrà les comunicacions que li siguin adreçades en castellà o, si és el cas, en l'altra llengua oficial del territori del comunicant.»

Considero encara d'interès referir-me a dos més dels articles d'aquest Decret. L'article catorzè diu: «Els funcionaris s'adreçaran als ciutadans en les seves comunicacions orals normalment en català i respectant la tria que aquests facin de la llengua en què volen ser atesos.» I l'article vintè, sobre avisos, publicacions i activitats públiques, diu que «els càrrecs de l'Administració de la Generalitat s'expressaran normalment en català en els actes públics celebrats a Catalunya sempre que la intervenció sigui per raó del propi càrrec.»

D'altra banda, el Decret a què em referia abans assigna..., perdó, és un altre decret, aquest és molt important. El Decret 397/1983, del 8 de setembre, assigna a la Direcció General de Política Lingüística funcions relatives al seguiment i la impulsió de l'aplicació de la Llei. Aquestes funcions són: «dur a terme el seguiment de l'aplicació de les disposicions normatives relacionades amb les matèries regulades a la Llei i de les actuacions dels diferents departaments de la Generalitat en el camp lingüístic.» I b): «La Direcció General de Política Lingüística ha d'informar sobre totes les actuacions normatives relacionades amb el camp lingüístic que produeixen els diversos departaments de la Generalitat.» A aquest apartat m'hi referiré en general més endavant. I el c) diu: «impulsar l'aplicació de la Llei en cadascun dels àmbits que recull.»

No m'estendré —però crec que calia fer-ho, perquè vostès m'ho preguntaven— llegint textualment la normativa que és suficientment coneguda pels membres d'aquesta Cambra.

Aquests són, senyores i senyors diputats, els criteris del Govern; els que seguim i hem de fer complir; els que estableixen les lleis i les disposicions complementàries que les despleguen. Res més.

Entenem que les entitats administratives han de ser exemplars complidores de la Llei, de la qual cosa se segueix que els funcionaris públics han d'estar en disposició i tenir la capacitat de garantir el compliment de la normativa lingüística, tant en el sentit d'utilitzar el català com a llengua pròpia de la institució a

la qual estan vinculats com el de garantir els drets lingüístics dels administrats.

Per tal de concretar l'actuació dels serveis públics i de garantir-ne l'aplicació homogènia en tots els Departaments de la Generalitat, la Comissió per a la Normalització Lingüística, comissió interdepartamental que es reuneix periòdicament per tal d'analitzar el seguiment i promoure el compliment de la Llei de Normalització Lingüística dins de l'Administració de la Generalitat, va difondre una circular signada per cada secretari general i pel Director General de Política Lingüística, en data 24 d'abril de 1989, que aclareix els possibles dubtes que podrien generar l'aplicació de la normativa esmentada i pretén evitar les interpretacions no ajustades als criteris generals que se'n desprèn. Aquesta circular dóna instruccions, entre altres aspectes lingüístics, respecte a les bases i les clàusules dels contractes o concessions d'obres, serveis i subministraments. Pel que fa a aquests darrers incideix especialment en la llengua de redacció dels programes d'ordinadors, d'impresores, de manuals i d'altre material informàtic que els Departaments adquireixin.

Així mateix, amplia els criteris lingüístics quant als impresos i publicacions, i encara dóna instruccions pel que fa al reciclatge del personal que no té un nivell suficient de llengua catalana. Els criteris de govern, doncs, són aquests. I si en alguns aspectes la realitat lingüística a Catalunya no respon encara a la d'un país normal és per la dificultat de normalitzar una situació donada la llarga etapa de monolingüisme oficial castellà. Cal, doncs, fer del català llengua d'ús normal de l'Administració perquè ho sigui també de la població sense que això representi, evidentment, menysteniment del castellà i dels catalans que vulguin emprar, habitualment, aquesta llengua.

Pel que fa a la nota escrita a màquina en un paper amb el «membret» de l'Honorable senyor Conseller de Benestar Social i sense signatura, el contingut de la qual va ser desqualificat immediatament pel President de la Generalitat i pel mateix Conseller a qui se li atribuïa, cal dir que aquesta norma està absolutament mancada d'eficàcia reglamentària, tant pel que acabo d'expressar, ni més ni menys, pel fet de no anar signada, com per no haver complert la tramitació legal com es fa normalment i tal com estableix el Decret 397/1983, del 8 de setembre, que assigna a la Direcció General de Política Lingüística funcions relatives al seguiment i a la impulsió de l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, que diu que la Direcció General de Política Lingüística —repeteix el que deia abans— exercirà, entre altres funcions, la d'informar sobre totes les actuacions normatives relacionades amb el camp lingüístic que produeixen els diversos departaments de la Generalitat. Aquest informe mai no ha existit perquè el document mai no va arribar.

Qualsevol instrucció que dicti un organisme de la Generalitat en matèria lingüística s'ha d'ajustar a la normativa expressada i és un requisit indispensable per a la seva execució i per a la seva validesa.

Pel que fa a l'exigència de responsabilitats, el Conseller Comas va ordenar obrir un expedient informatiu sobre aquest afer per tal d'aclarir el grau de responsabilitat de les persones implicades amb els atenuants i els agreujants que s'hi puguin derivar, partint del dret que tothom té a la presumpció d'innocència. No vulguin donar més importància a aquesta nota d'efectivitat nul·la des del principi per forma i per contingut, i, posteriorment, per la seva desautorització. Estem parlant d'un error; les

equivocacions, malauradament, són pròpies de la condició humana que, en aquest cas, per haver sorgit de l'Administració pública i en un aspecte tan delicat com és el tema de la llengua, ha provocat la reacció de moltes persones.

Resumint-ho breument: que quedi ben clar que aquest text no reflecteix ni forma part dels propòsits de capteniment del Govern de Catalunya, en general, ni de cap Conseller en particular sobre la normalització lingüística.

Per acabar: torno al que deia al començament de la meua intervenció perquè estic segur que el millor argument, segurament el millor de tots els arguments del Govern de Catalunya en relació amb la seva actuació quant a la normalització lingüística és fer una anàlisi dels darrers deu anys d'esforç normalitzador i de com han estat deu anys positius per a la nostra llengua, que ha avançant en el seu ús i en el seu coneixement sempre en un clima absolut de respecte i convivència.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per formular la rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras. Cinc minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, a veure si deixem d'amagar el cap sota l'ala. Vostè va dir, amb titulars als diaris, que la Llei de Normalització Lingüística del 83 requeria una modificació i una revisió. El seu Director General de Política Lingüística també ho ha dit i nombrosos experts, filòlegs, juristes, a l'entorn de la majoria, ho han dit. Per tant, no em vingui vostè a llegir aquí l'Estatut, discursos del President, la Llei del 83 i el Decret 107/87, perquè això ja ens ho sabem. La meua pregunta, a tenor de les seves declaracions en el seu dia —que potser vostè ha oblidat com el Conseller Comas s'oblida de firmar les notes—, les seves declaracions eren: «La Llei del 83 requereix una modificació significativa». Perfecte; és una opinió absolutament respectable. I el nostre Grup li preguntava: és així? Continuen vostès creient això. I si creuen això, en quin sentit anirà la modificació?

Per tant, senyor Conseller, contesti'm si és que ho considera oportú. Ja sabem que la intervenció seva d'avui no era pas fàcil, però en qualsevol cas tampoc és necessari escudar-se en la simple lectura de textos legals.

Mirin, amb motiu de la circular Comas un portaveu de la majoria va dir una cosa inefable; va dir: «El fons de la qüestió potser sigui correcte, però la forma no ha estat afortunada». O sigui que l'essència de l'assumpte, la construcció d'una Catalunya monolingüe en català, és encertada; el que succeeix és que el Conseller no se'l pot deixar sol.

Doncs, bé, és exactament al contrari: és el fons de la qüestió el que vostès equivoquen; és en el fons de la qüestió on radica l'error. Entrem, doncs, en el fons de la qüestió. Perquè a nosaltres no ens fa por parlar amb tota claredat i sense dissimulació de les nostres conviccions. Nosaltres no tenim res a amagar en relació amb la nostra idea de Catalunya. I com que avui toca parlar de la llengua i de la normalització lingüística sàpiguen que nosaltres sí que creiem en el castellà com a llengua comuna; ens agrada compartir una llengua amb la resta dels espanyols; ho considerem enriquidor, estimulador i positiu; no ens molesta en absolut; és més, ens fa feliços. Per nosaltres el català és la nostra llengua pròpia i per això la parlem en aquest Parlament, al carrer, a les aules i a tot arreu, perquè forma part d'allò

que som i sentim i n'estem orgullosos. Però el castellà també és la nostra llengua pròpia, tan pròpia com el català, ni més ni menys, exactament igual; tenim aquesta sort. I si vostès no ho veuen ni ho senten així, cosa que és molt legítima, vostès s'ho perden; vostès tenen per ara més vots que nosaltres; nosaltres tenim en compensació més llengües pròpies.

Però els vots, els vots es guanyen i es perden en pocs anys i les llengües i les cultures duren moltes generacions. El dia que vostès siguin capaços de veure Catalunya de veritat, no de manera retòrica, sinó de veritat, com una tasca i no com un pretext electoral, ho podran comprendre. Els desitjo que no triguin massa pel seu bé i pel bé del país. Una llengua no s'imposa, com no s'imposa l'aire que es respira, o els amics que s'escullen; una llengua no s'elimina per la força i per això, per això, el català ha sobreviscut. Si poders molt més aclaparadors que el que mai pugui tenir el Govern de la Generalitat han intentat durant segles esborrar el català del planeta i no ho han aconseguit, com poden ser tan banalment lineals, tan trivialment obvis per permetre que fanàtiques secretàries substitutes distribueixin frenèticament notes impresentables que el Conseller ni tan sols té temps de signar?

Què serà d'aquest país si cada vegada que el President de la Generalitat convida a una reflexió col·lectiva algú escriu un document estratègic clandestí, o algun altre es llança a prohibir que els funcionaris de la Generalitat parlin entre si en castellà davant del públic? Francament, cada vegada que el President fa aquesta crida a la reflexió és com per posar-se a tremolar.

És que vostès creuen de veritat que perquè un funcionari, nascut potser a Segòvia, li digui a un altre funcionari de pares nascuts possiblement a Huelva i que viu probablement a Santa Coloma, li digui davant del públic: «Oye, pásame la grapadora», o «¿Has visto el archivador azul?», trontolla l'èxit de la normalització lingüística? Són altres les coses que poden fer fracassar la plena igualtat de les dues llengües i acabar de pas amb el prestigi del nostre país. Són els documents nacionalitzadors de pare desconegut, són els impresos qualificant els nens nascuts a Albacete d'estrangers, són les esgarriadores notes internes *non natae*.

No creuen que ja està bé de documents que ningú ha escrit, d'impresos que ningú ha vist, de frases que ningú ha pronunciat i de notes que ningú ha registrat ni ha signat? És que hem estat condemnats per part de l'actual majoria a viure permanentment en un país *interruptus*?

Creiem que la nostra salut i la nostra dignitat mereixen quelcom de millor. El Secretari General dimissionari de Convergència Democràtica de Catalunya va dir en relació amb la inefable nota interna que ens ocupa: «Ni en els errors aconseguiran acomplexar-nos en la lluita pel nostre objectiu». I jo els pregunto: quin és aquest objectiu? Pot saber-se? El podem conèixer els no iniciats o és tan inescrutable com els misteris òrfics?

En el cas del seu Secretari General el seu objectiu és conegut: ser ministre d'un govern socialista i contribuir a la materialització del programa 2000. Però vostès com a partit, senyores i senyors diputats de Convergència Democràtica de Catalunya, senyors consellers de Convergència, tenen un objectiu col·lectiu? Es tracta d'un objectiu inconfessable o és que simplement no saben vostès a on van?

Tant si la invitació a la reflexió del seu cap de files és un camuflatge, com si és una confessió de desorientació, permetin-

me que el Grup Popular els brindi modestament un element d'anàlisi que creiem una simple pinzellada, que els pot ser d'alguna utilitat.

El seu problema és que el seu nacionalisme és un nacionalisme —encara que això sé que suscitarà la seva indignació— epidèmic, de superfície, i per això estan vostès obsessionats per la llengua i per això diuen vostès que la llengua és el nervi de la nació. S'equivoquen, la llengua és el vestit i és important anar molt ben vestit, però allò que és important és el cos. I vostès es passen el dia parlant, planxant, cosint, guarnint el vestit i s'obliden d'alimentar el cos i de mantenir-lo en forma. I això no ho diem solament els diputats del Grup Popular, que som els seus adversaris i, per tant, no som dignes de ser escoltats; escoltin veus molt pròximes a vostès, que parlen de sobirania cultural i de renúncia, per estèril, a la sobirania de fronteres; explorin aquest concepte; no es preocupin tant del continent, que els fa fer «tonteries» com la que ha estat el catalitzador d'aquest debat; reforcin i construeixin el contingut; la resta, com diu l'escriptura, se'ls donarà de més a més. I si no es veuen capaços de fer-ho, no es preocupin, la vida, que per a algunes coses és curta però per a altres és llarga, farà que altres ho facin per vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Senyor Soto, té cinc minuts per fer la rèplica.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller present i senyor Conseller absent, en la seva intervenció hi ha dues parts ben diferenciades: una primera part en què ens ha recordat la normativa que desenvolupa la Llei de Normalització Lingüística, que nosaltres no tan sols compartim, és que ens en sentim corresponsables de la seva aplicació i una segona part que ha estat concretament referida a aquesta circular sobre la qual després..., ara de seguida parlo.

Quant a la primera, he de dir que no sols la compartim, sinó que ens en sentim corresponsables... Però el que li volia preguntar és que si això que avui ens ha explicat a la Cambra, ja ho han explicat al senyor Comas, si ell ho sap; perquè aquest és el meu dubte, i en aquest sentit la seva absència d'avui no em contribueix a aclarir-ho gaire; i després, si vostè ens ha recordat la normativa i aquesta circular atempta flagrantment contra aquesta normativa, què és el que pensen fer?

No ha vingut el Conseller perquè ha presentat la seva dimissió o ha estat cessat? O és que no ha vingut senzillament perquè ha adoptat una actitud ben diferent a aquella imatge de conseller valent que feia possible que els alcaldes passegessin pels barris de Catalunya i que en canvi no és capaç de venir a donar la cara al Parlament? No ja per intervenir i respondre d'un conflicte que ell ha creat, sinó tan sols a complir amb el seu deure com a membre del Govern, que és estar aquí present i escoltar.

Vostè ens ha dit respecte a la circular —jo crec que ha elegit francament; jo comprenc que és difícil i incòmode haver de respondre d'una circular que s'ha fet en una altra conselleria i que ha fet el senyor Comas—, però jo crec que ha elegit la pitjor de les tècniques possibles per parlar-nos d'això. Ens ha arribat a dir —i em remeto al *Diari de Sessions*— que aquesta circular no ha existit mai. La realitat es pot interpretar de formes molt diverses —sí que ho ha dit; està en el *Diari de Sessions*. Home!, si no ha existit, per què hi ha aquesta nota de la Presidència de la Generalitat, a què també s'ha referit? Una nota molt contun-

dent: «La Presidència de la Generalitat, coneixedora de la circular interna del Departament de Benestar Social sobre l'ús del català i el castellà dintre del Departament, manifesta la seva total disconformitat i desautoritza el seu contingut».

I després no ens ha explicat què és el que ha passat realment. S'ha remès a dir: «El Conseller és el que ha obert un expedient informatiu». Suposem que un expedient informatiu contra si mateix; un expedient informatiu que, en tot cas, jo crec que un govern que demostra tanta celeritat a fer les coses, probablement, amb una circular que és de data de 7 de gener, probablement avui ens podria haver explicat els resultats. O és que senzillament no existeix?

Expliqui'ns quina ha estat la raó. S'han donat des de la Conselleria tres tipus de disculpa: primera, que no s'havia interpretat bé la circular; això ja veig que, després de la desautorització del President i de la seva intervenció, això s'ha descartat i es col·loca en el calaix. Una segona versió, que parlava d'una secretària eventual, i una tercera, explicada pel Conseller de Benestar Social a algunes entitats de Catalunya, que era la de la llarga cadena d'errors.

Avui hem formulat una interpellació i ens anirem sense saber, certament, què ha passat amb aquesta circular; aquesta circular que potser no ha arribat ni a existir. Francament creiem que aquest és un mal camí, un camí dolent. Creiem que el que cal és explicar el que ha passat. Per què no fan el que és el més fàcil i no es compliquen vostès la vida? Fan el que és més fàcil: el Conseller aquell dia tenia un dia dolent i senzillament no va meditar, no va pensar, no va reflexionar i va fer l'ordre així, gratuïtament i després es va adonar de la barbaritat que havia arribat a fer. Si vostès diguessin això, probablement tots estaríem molt més tranquils i molt més contents, i probablement qualsevol ombra de dubte que es pogués crear, que no s'ha de crear, sobre la política de normalització lingüística del Govern hauria desaparegut de forma absolutament fulminant.

En definitiva, acabem aquest debat sense un aclariment; insistirem a aconseguir-ho; insistirem a saber exactament, aquest expedient informatiu, què és el que ha passat amb ell. I en tot cas jo els vull donar francament un consell: si com és cert probablement el Conseller no ha dimitit, almenys jo crec que li haurien de recomanar que es prengués unes vacances. A ell li aniria bé perquè va molt accelerat darrerament, i fa i comet aquests errors que ha comès en aquests darrers mesos, fruit d'una persona que no medita bé les coses, que no reflexiona. Al seu partit, també li aniria molt bé; no haurien de fer aquest espectacle cada dos mesos de tots junts cap a l'aplec a defensar el Comas. Vostè s'estalviaria haver de venir aquí a respondre interpellacions que francament no es mereix i francament el país ho agrairia.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. L'Honorable Conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Si vostè m'ho permet, senyor President, senyors diputats, molt breument.

Vostè m'ha fet, senyor Vidal-Quadras, un requeriment —probablement és el que he considerat més seriós de tot el que vostè ha dit; i això és una apreciació meva—; vostè preguntava... que jo havia declarat, que s'havia de revisar la Llei, que s'havia de modificar. Doncs, sí; el dia que es revisi i es modifiqui la Llei, la portarem a aquest Parlament, procurarem que s'aprovi i

actuarem d'acord amb aquesta Llei. Això és el que hem fet i és el que farem. Totes les intencions, les preparacions o les converses, serveixen per a això.

Però aquí, en l'actuació d'un govern, serveixen les lleis aplicades. Jo em pensava que vostè ho sabia, però ja que no ho sap m'he vist obligat a contestar-li d'aquesta manera.

Segona cosa; vostè ha fet una sèrie de declaracions de principi que jo no contestaré perquè són declaracions de principi de vostè. Jo no dubto que potser perquè a vostè no se l'escolten en altres llocs aprofita el Parlament com a marc adequat per fer-ho, que potser ho és.

La tercera cosa, vostè feia una referència, que m'ha disgustat, sobre el Secretari General de Convergència, que deia dimissionari. El Secretari General de Convergència no és dimissionari, el Secretari General de Convergència va ser elegit democràticament en el Congrés de Convergència. Potser vostè, dins de la seva peculiar actuació, interpreta com a dimissionaris les persones que han estat elegides democràticament. (*Remor de veus.*)

Senyor Soto, jo... vostè em sembla que, de totes formes, si vostè m'ho permet i amb tota cordialitat, vostè, la interpellació que m'ha fet no coincideix amb la que vostè s'havia preparat. Vostè s'havia preparat una interpellació que no anava contra el Conseller Comas, sinó que vostè, tant al text que jo tinc aquí com a la interpellació, es referia als propòsits de capteniment sobre una aplicació determinada, i no feia cap altre element referent a això.

Jo l'he contestat de la manera com entenia que l'havia de contestar; és a dir, nosaltres actuem d'acord amb la Llei i les normatives vigents, i els ho he volgut repetir perquè em sembla que, de tant en tant, quan ens ho pregunten, tenim l'obligació de fer-ho, i procurem no apartar-nos d'aquesta normativa i d'aquestes lleis.

Després, vostè, la major part l'ha dedicat a aquesta circular a la qual jo també m'he referit. Jo li deia que no és que no existís, la circular; jo li deia que aquesta circular estava absolutament mancada d'eficàcia reglamentària i, després —si no ho recordo malament—, també li deia que aquesta circular —li ho afegia— que no havia estat signada. Un dels motius pels quals li deia que no tenia eficàcia reglamentària era precisament aquest; l'altre, perquè no havia complert un altre dels atributs legals.

Jo tinc la impressió... I després, quan vostè deia què pensàvem fer, li deia: «S'obrirà un expedient». Si el Conseller no l'ha signat, cal veure què ha passat amb aquesta documentació i s'obrirà un expedient. Totes les bromes que s'havien fet sobre el que deien uns i el que deien els altres, respecte als castellans, tot això, diguem-ne, no té sentit, perquè aquí es tractava de parlar d'una circular que no havia estat signada. I jo en aquest aspecte vull fer especial incidència; jo m'imagino què passaria si moltes vegades ens poséssim a discutir sobre documents no signats i atribuir-los a persones que encapçalen o que d'alguna forma marquen el paper. Em sembla, tinc la impressió, que aquest no és un debat que s'escau sobre aquesta base. El Conseller ha negat..., ha tingut les seves pròpies actuacions en relació amb aquella circular, ell mateix li ha negat la seva pròpia ordenació i, per tant, jo crec que d'aquesta forma, en negar que ell l'hagi ordenat, jo crec que això escau, per tant, a un altre tipus d'investigació: com ha sorgit i com s'ha plantejat, i això no es fa reglamentàriament d'altra manera que no és a través, pre-

cisament, d'un expedient informatiu, que és el que s'ha obert. Aquesta és la interpretació que hi ha; no n'hi ha cap més: paper no signat, no passat pel tràmit reglamentari, expedient informatiu, a veure què s'ha produït, i em sembla que això determina i emmarca el marc del debat.

Totes les altres seves insistències sobre aspectes ja debatuts en aquest Parlament, sobre actuacions de la Conselleria de Benestar Social... Moltes han estat debatudes, han estat replicades, han estat contestades i fonamentalment han estat votades; jo em vull referir que em sembla poc procedent, sobre la base d'un paper no signat, que vostè vulgui treure tot un rosari d'actuacions que han estat debatudes, que han estat argumentades i que han estat votades. El Conseller Comas —com a Conseller i com a persona— mereix tot el nostre respecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(*És un quart de tres del migdia i tres minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta és sobre el compliment de la Moció 9/III del Parlament de Catalunya en el projecte de desviament de la variant número II, de Girona (Vall de Sant Daniel), que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 9/III del Parlament de Catalunya en el projecte de desviament de la variant N-II, a Girona (vall de Sant Daniel)

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Com el senyor Conseller sap perfectament, s'han produït i s'estan produint mobilitzacions i manifestacions importants de rebuig en contra de l'execució del projecte de desviament de la Nacional II, a Girona. La raó més important d'aquestes mobilitzacions i manifestacions són l'impacte ambiental que tindrà l'execució d'aquest desviament a la vall de Sant Daniel.

La pregunta que formulo és: per quina raó, tot i que l'abril del 89 aquest Parlament aprovà una moció que instava que el Govern sempre fes possible un estudi d'impacte ambiental previ a qualsevol obra pública, per quina raó, en aquest cas, no s'ha fet i, per tant, s'ha incomplert una moció que va aprovar per unanimitat el Parlament l'abril del 89?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, la Moció del Parlament diu que: «Insta el Govern a prendre, en la mesura..., en l'exercici de les seves competències en matèria de protecció del medi, les mesures oportunes perquè qualsevol projecte d'obra pública, realitzat per organismes públics dependents o no de l'Administració compleixin, dins del territori català, tots els requisits legals.» Això és el que diu la Moció.

Com vostè sap, la legislació vigent, que és el marc que ens dóna..., en què ens insta a actuar, diu que l'avaluació d'impacte, d'acord amb la Llei —insisteixo—, la fa l'Administració que actua. Aquest és un principi que està recorregut davant el Tribunal Constitucional, però mentre no hi hagi sentència del Tribunal Constitucional resulta que l'Administració actuant és la competent per fer l'avaluació d'impacte ambiental. Per tant, en el cas de l'actuació d'una administració com aquella a què vostè feia referència —la variant de Girona— qui ha de fer l'avaluació d'impacte ambiental és el Govern de l'Estat.

Per altra banda, en aquest cas, el Govern de l'Estat no ha fet avaluació d'impacte donant l'argumentació que l'inici de les actuacions, que és el que diu el Decret que obliga a fer l'avaluació d'impacte, era anterior a l'entrada en vigor de la reglamentació, que és el juliol del 88; per tant, com que l'inici de les actuacions de la variant de Sant Daniel —que les actuacions no són les obres, en concret, sinó l'inici de les actuacions, que és com ara, per exemple, la informació pública i l'aprovació del projecte— era anterior a aquesta data, per això no ha produït, en aquest cas, doncs, el procediment d'avaluació d'impacte ambiental.

Per tant, entenc que el Govern de la Generalitat està complint, dintre del que són les seves competències, la Moció aprovada per aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Saura pot repreguntar.

El Sr. SAURA: La Moció de l'abril del 89 va ser..., era conseqüència, precisament, d'una interpellació que tenia, com a eix fonamental, precisament, la discussió de la Nacional II. I aquesta Moció, quan es va redactar en els termes que el Conseller ha dit i es va aprovar, evidentment, no volia dir que el Govern de la Generalitat hagués de fer tots els estudis d'impacte, però sí vetllar perquè la resta d'administracions, si no el fan, el fessin.

En aquest cas, la meua primera pregunta seria: s'ha adreçat el Govern al MOPU perquè el faci? El senyor Conseller em dóna una segona raó; diu que quan es van iniciar les actuacions no estava en vigor el Decret. El Decret 1302/86 diu, literalment, que «l'estudi d'impacte és obligatori en totes les obres, instal·lacions o activitats no començades abans del 30 de juliol del 88.» «Obres», diu textualment: «en totes les obres, instal·lacions o activitats no començades abans del 30 de juliol del 88.» He de recordar que les obres o instal·lacions, en aquest cas, van començar l'octubre de 1990; per tant, no hi ha hagut cap actuació prèvia abans..., cap actuació d'instal·lació o d'obra abans del juliol del 88. Per tant, sóc plenament conscient que l'estudi d'impacte ha de ser realitzat pel Ministeri, pel MOPU, però crec que, en aquest cas, el Govern de la Generalitat, igual que ha fet

amb l'estudi d'impacte del TGV, que diu, textualment, que «no el fa passar per la vall de Sant Daniel precisament per la importància ecològica d'aquella vall». Si això ho fa un estudi d'impacte propi en relació amb el tren d'alta velocitat, crec que hagués estat convenient que el Govern de la Generalitat s'adreçés al Ministeri d'Obres Públiques perquè el Ministeri d'Obres Públiques, en definitiva, compleixi allò que la pròpia legislació que el Govern central ha adreçat ha incomplert.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No, jo li deia que la interpretació que han fet totes les administracions, que no sempre ha estat acceptada per tothom, és que la paraula «actuacions», en aquest cas, significa l'inici —l'inici— de la tramitació d'un expedient. I això, que va ser anterior al juliol del 88, és el que addueix el Ministeri d'Obres Públiques —no nosaltres— per no fer l'avaluació d'impacte d'aquest projecte concret.

Sí que hem fet coses: ens hem adreçat al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, no tant a la Direcció General de Carreteres com a la Secretaria d'Estat del Medi Ambient, perquè ens notifiquessin si havien realitzat, no avaluació, que òbviament defensaven que no l'han de fer, sinó estudi d'impacte ambiental i mesures correctores, sobretot, que és el que ens interessa en aquest cas.

Hem visitat l'obra; el desembre del 1990 es va visitar l'obra. Se'ns va donar l'estudi d'impacte, però no..., ens el van mostrar però no ens el van entregar, i ens van dir que ens hi adrecessim per escrit. I això és el que estem fent ara per arribar a conèixer l'estudi d'impacte per poder analitzar les mesures correctores que s'introdueixen en el projecte.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La pregunta número 2 ha estat retirada, la número 3 ha quedat posposada; procedeix ara entrar a la pregunta número 4, que formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
informació relativa a l'estat de les carreteres
els dies 6, 7, 8 i 9 de desembre de 1990,
emesa pel Servei d'Informació dependent de la
Direcció General de Carreteres*

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. De tots és conegut que els passats dies 6, 7, 8 i 9 de desembre, un «pont» —més aviat gairebé un «aqueducte»— corresponent a les festes de la Constitució i de la Immaculada, varen fer que una gran afluença de vehicles i de persones es desplaçés fora de les ciutats importants de Catalunya per anar al Pirineu i a altres indrets.

Es produeix un fet meteorològic important: el dia 8 comença a nevar amb una certa intensitat, i a la tornada moltes persones i molts vehicles queden bloquejats a les carreteres del Pirineu; fins i tot hi ha gent que passa un dia i una nit a dins del seu vehicle.

Diversos ajuntaments fan el que poden —l'Ajuntament de Puigcerdà, de la Seu d'Urgell, de Bellver i d'altres— per acollir aquestes persones en escoles i també en pavellons. Però mentre

tot això estava passant, el Servei d'Informació de Carreteres de la Generalitat estava informant i repetint, reiteradament, que no hi havia cap problema a les carreteres de Catalunya. Per tant, tampoc hi havia –segons aquest Servei– cap problema a les carreteres del Pirineu, i va produir-se així una divergència claríssima entre la realitat i la informació que rebien els conductors d'aquests vehicles.

A nosaltres ens agradaria conèixer, senyor Conseller, si ens pot explicar, exactament, què és el que va passar, per què va passar això i si s'han pres mesures al respecte..., respecte a aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Efectivament, el Servei d'Informació va donar des de les 16 hores del dissabte, que és més o menys quan comencen els problemes..., a existir els problemes a les carreteres, fins a les 12 de l'endemà, del diumenge dia 9, va donar una incorrecta informació, perquè no posava de manifest els problemes que hi havia a les carreteres.

El diumenge dia 9, a les 12, com li dic, el Cap del Servei, assabentat que s'estava donant aquesta incorrecta informació, va actualitzar la informació telefònica.

Amb motiu d'això, es va obrir un expedient informatiu que posa de manifest, en primer lloc, que el Servei existeix des del 82 –el Servei està en funcionament des del 82 –per cert, és un servei que no fan ni les carreteres del MOPU ni les diputacions, per exemple, un servei que té el Govern de la Generalitat només per a les seves carreteres i que, trucant als altres, també aconsegueix donar informació de les altres–, però és un servei més muntat sobre la voluntarietat de les persones que ben muntat –com hem vist fins ara–, malgrat que des de l'any 82 havia funcionat perfectament bé; aquesta és la primera incidència.

També cal, per tant, reforçar aquest Servei –primera conclusió de la informació. La segona és que, probablement, si s'escau, s'haurà d'obrir un expedient disciplinari per la manca de resposta eficaç del funcionari a càrrec del Servei que aquella tarda de dissabte no estava al front del Servei, que havia de ser-hi. Aquesta és la informació que li puc donar, senyora Diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Moltes gràcies, senyor President. Bé, la informació que el Conseller ja havia en algunes altres vegades manifestat, crec que clarifica exactament el que va passar; sembla, per tant, que es tracta d'un error humà, i rectificar, per tant, doncs, és de savis, i hem d'entendre que quedarà restituïda, per tant, la normalitat en el tema informatiu.

Però, en qualsevol cas, sí que seria bo, possiblement, pensar en el fet que caldria dotar aquesta comarca o altres comarques que puguin tenir problemes d'aquest tipus de serveis que evitin que aquestes circumstàncies es produeixin, al marge de la informació, també el fet que tantes persones quedin retingudes a les carreteres, tot plegat només per un pam de neu. Valdria la pena que, a part que no tornin fallar els serveis informatius, també es dotés aquesta zona d'equipaments suficients perquè, si informativament això no torni passar, físicament i realment tampoc

passi i es restitueixi la normalitat amb rapidesa després de qualsevol nevada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Respecte a la primera part, senyora Diputada, només un aclariment. He dit una manca de presència per part d'un funcionari, però també un servei mal dimensionat. És a dir: el primer error és el mal dimensionament del Servei, que s'està rectificant.

Respecte a la darrera part, el problema a les carreteres, que... Bé, recordar-li, simplement, que l'eix pirinenc, fonamentalment, és competència del MOPU, com vostè sap, a qui faré arribar el seu prec perquè, si vostè, doncs, coneix el que va passar aquells dies... A les carreteres de competència de la Generalitat els problemes pràcticament no van existir, entre altres coses perquè en tenim molt poques, però, a més a més, perquè a la Vall d'Aran existia el servei de llevaneus, perfectament funcionant i en bon funcionament, i no hi va haver absolutament cap problema a causa de la manca de neu.

Pel que fa a les competències del MOPU, em faré portaveu de la senyora Diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta la formula l'Honorable Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la normalització lingüística en l'actuació
dels funcionaris del Departament
de Benestar Social*

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Benestar Social, no sé si a vostè li ha arribat la notícia però aquest matí hem tingut un debat molt viu en aquest Parlament sobre el tema de la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració pública. I una de les conclusions a què hem arribat en aquest debat, que, com vostè segurament sap, s'ha produït a causa d'una nota interna del seu Departament, una de les conclusions amb la qual hem estat d'acord tots, Govern i oposició, és que aquesta nota va ser un error i que aquests errors no ajuden, precisament, que la normalització lingüística vagi pel camí correcte.

Per tant, nosaltres no insistirem sobre això, i no és la nostra intenció burxar més en el tema i, absolutament, no és la nostra intenció transformar això en un atac personal a vostè, perquè ni és el nostre estil del Grup ni el meu en particular.

Però sí que hi ha uns detalls de tipus pràctic que ens agradaria aclarir, perquè a l'opinió no li han quedat prou clars i tampoc a l'oposició, i fins i tot jo crec que tampoc als diputats de la seva majoria.

Vostè va parlar, després de l'incident, de «cadena d'errors», i el que ens agradaria que vostè ens expliqués amb més detall aquí és: quines indicacions va donar vostè, exactament, per redactar aquesta nota? Com pot ser que la persona que la redactés no la hi ensenyés a vostè, i com pot ser que una nota com aquesta –que no és trivial, perquè pel seu contingut tampoc és una d'aquelles notes intrascendents– es pogués distribuir sense la seva firma, sense registrar i sense que vostè la supervisés.

Són qüestions —com li dic— de tipus pràctic i concret que ens agradaria que vostè ens aclarís.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor Conseller vol agrupar les respostes a les altres preguntes que hi ha sobre la matèria o...? *(Pausa.)* Com vostè desitgi, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Jo crec que..., jo ho preferiria, si és que... *(Veus de fons.)* Bé.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Rosa Fabian hi té inconvenient?

La Sra. FABIAN: Sí, jo preferiria fer-les separatament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ho vol fer separatament.

La Sra. FABIAN: Sí, si no hi té inconvenient.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyor Diputat, sobre aquesta qüestió jo m'he manifestat personalment en dues ocasions: el dia 16 de gener, en advertir l'existència del paper objecte d'aquesta pregunta que vostè m'ha formulat, moment en què vaig redactar personalment i signar en una nota aclaridora que desautoritzava el paper en qüestió, assenyalava quina era, en tot cas, la intenció del Departament, i el dia 19 de gener, en unes declaracions que vaig fer a Igualada, en interessar-se els periodistes pel meu posicionament en relació amb el que havien comentat els mitjans de comunicació.

Del fet de la circulació d'aquest paper, tal com vaig indicar en les ocasions assenyalades, en sóc responsable com a Conseller; accepto, en aquest sentit, qualsevol crítica que se'm formulï. Mai he traslladat la responsabilitat de res a ningú i tampoc a cap secretària, com és comprovable. El que s'hagi dit en aquest sentit és pura invenció, i, a més a més, és tant més lamentable quan això estava escrit i, per tant, és de presumir que en una lectura és més fàcil apreciar les coses que purament dient-ho.

Quant al contingut del paper, vaig dir i dic que era confús, inadequat, absurd i no acceptable; això és el que consta en el paper que jo vaig fer en aquell moment. No puc ser, per tant, responsable del contingut d'un paper que no he redactat, ni supervisat, ni signat. Per això mateix, no he donat conformitat a cap escrit ni he donat cap actuació que pogués ser discriminatòria per a les persones que vulguin parlar la llengua castellana.

Si em pregunten la pregunta que vostè ha formulat, a part dels aspectes a què ara em referiré tot seguit puntuals: quin és el criteri del Departament al respecte?, el criteri no pot ser un altre que el que ja ha exposat aquest matí l'Honorable Conseller de Cultura. És a dir, els criteris passen per assegurar al ciutadà el tracte adequat en la llengua que esculli i assegurar també que el català tingui la utilització que la normativa assenyalava; res més i tampoc res menys que això.

Aleshores, a través d'unes denúncies, que jo havia rebut respecte a un tracte inadequat a persones catalanoparlants en una oficina del Departament, jo vaig voler parlar d'això amb els directors generals, la primera reunió dels quals, precisament, havia de tenir lloc després de vacances, el 16 de gener. I vaig insinuar que em prepararessin un escrit per comentar. Per les raons que ja he adduït, que vostè coneix, es va produir aquesta cadena d'errors, que a més a més va tenir especial incidència en arribar a la Direcció General d'Atenció a la Infància, on el Di-

rector General estava malalt —ha estat greument malalt—, i aleshores això, per un aspecte que l'expedient que s'està instruint assenyalava, doncs, aleshores va tenir un coneixement més enllà del Director General, a què anava destinat aquell escrit. Això és el que va succeir i aquests són els aspectes que jo accepto de la meua responsabilitat, i els aspectes que no puc acceptar perquè jo estic fonamentalment..., i ho vaig dir aleshores, el mateix dia 16, quan vaig descobrir que hi havia aquest escrit, que estava absolutament en desacord amb el contingut d'aquest.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Vidal-Quadras pot repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller. En qualsevol cas, senyor Conseller, suposo que vostè comprendrà que és preocupant que en una administració pública amb cent mil funcionaris, que ens costa un enorme volum de diners a tots cada any, puguin succeir coses com aquesta; és a dir que una nota amb un contingut, que vostè molt encertadament qualifica d'inadequat i d'erroni, pugui ser distribuïda sense la seva firma, sense supervisar, sense que hagi estat registrada, i provocar un enrenou i un trasbalsament de l'opinió que tots, i sobretot el país, ens hauríem pogut estalviar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, simplement, per manifestar el meu acord amb el que vostè diu; ho lamento de debò.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta, la formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, sobre l'empresa Mines d'Olot, SA.

Té la paraula el senyor Saura.

Pregunta al Consell Executius obre les condicions de compra de l'empresa Mines d'Olot, SA

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. El Govern ha anunciat la compra de Mines d'Olot, SA, que, com el senyor Conseller coneix perfectament, durant més de vuit anys ha realitzat extraccions il·legals de gredes en el volcà Croscat. Aquest és un aspecte positiu perquè significa, en definitiva, aturar la degradació d'aquella zona, tot i que ara fa un any i mig, i en resposta a una interpellació que jo mateix vaig formular, el Conseller de Política Territorial —i ara llegeixo del *Diari de Sessions*— deia que «actualment el problema principal rau en l'incompliment generalitzat del programa de restauració». I a continuació deia: «a la vista de la situació, s'han adoptat les accions oportunes per tal de paraitzar els treballs que es desenvolupen en la zona i procedir a la caducitat dels drets miners encara subsistents».

Hem vist que, en lloc de paraitzar les activitats, el que s'ha fet és comprar l'empresa, i, tot i que —hi insisteixo— comprar l'empresa és un aspecte positiu, potser el que no estaria tan bé és que la compra de l'empresa, en definitiva, signifiqués restar que l'empresa compleixi les obligacions que té contretes. En aquest sentit, la pregunta seria: quines són les condicions més importants d'aquesta compra; fonamentalment, el cost total de la compra; en quina data serà efectiva aquesta compra i especialment què passa amb les obligacions de restauració de l'empresa, què passa amb la fiança de l'empresa i què passa, fins i

tot, amb les sancions que l'Administració havia imposat a aquesta empresa i que nosaltres no tenim coneixement que s'hagin complert.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Efectivament, els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia han desenvolupat una actuació conjunta que ha permès assolir la compra d'un volum amplament majoritari de les accions de l'empresa, quelcom més del 85%, i que ha d'acabar —esperem i confiem— durant els propers dies amb la pràctica totalitat de la resta.

S'ha tingut cura en tot moment que l'operació es desenvolupés amb les degudes garanties; s'ha comptat amb la intervenció d'una empresa auditora i els socis principals han dipositat una fiança de 10 milions de pessetes que avalen eventuais contingències. El cost de l'adquisició és de 200 milions de pessetes. Per la seva quantificació, han estat considerats els possibles beneficis en virtut dels resultats dels exercicis anteriors, tot atenent a la vida possible de l'activitat en funció del volum potencial a extreure. Òbviament, també es fa càrrec dels 12 milions de fiança que hi havia de l'acompliment dels plans de restauració, que òbviament també queden retinguts per l'acompliment d'aquests plans, tot i que arran de les actuacions a què feia referència jo mateix davant d'aquest Parlament fa un any i escaig, aproximadament, molts dels programes de restauració ja han estat tirats endavant per la mateixa empresa al llarg d'aquest últim any d'activitat d'aquesta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot repreguntar el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Bé, suposo que amb una resposta..., com que reglamentàriament és tan curta, no se'm poden contestar tots els possibles dubtes que tinc en relació amb això. En tot cas, li agrairia al senyor Conseller, si és possible, que ens fes arribar una còpia d'aquest acord per escrit; és a dir, saber quines són les condicions, que, en el cas que aquest acord, en definitiva, signifiqui el compliment total de l'empresa, de les obligacions anteriors que tenia ens semblaria positiu. Però —insisteixo— que en el cas —hipotètic, que desconec en aquests moments— que la compra d'aquesta empresa per quasi 200 milions de pessetes, per gairebé 200 milions de pessetes, signifiqués que aquesta empresa queda eximida d'obligacions i de sancions anteriors, demostrariem posteriorment el nostre desacord.

Insistir —serà motiu d'una altra iniciativa nostra— que, independentment de les condicions d'aquesta compra, el que ens sembla important és que des del Govern de la Generalitat s'impulsi urgentment un conjunt de mesures i de programes de restauració, que estaven previstos i que han estat insistintment incomplertes, o no complertes amb la urgència que nosaltres voldríem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Potser per ampliar més la informació —i sense ànim, tampoc, de ser exhaustiu, i que molt probablement, doncs, a través d'altres mecanismes li podré donar tota mena

d'explicacions—, recordar, que crec que val la pena fer-ho, que l'any 82, quan el Parlament, doncs, insta el Govern que parin les extraccions de gredes en l'àrea, l'empresa, per a l'expropiació dels drets miners que tenia adquirits en aquella zona, va demanar una indemnització, demanava —no és la valoració, evidentment— 2.791 milions de pessetes; és a dir, el que ella creia que se li havia d'indemnitzar per acabar amb els seus drets miners eren 2.791 milions de pessetes. Després, l'any 85 es va arribar a un acord, que finalment no es va arribar a materialitzar, en què se la indemnitzava amb 200 milions de pessetes i, a més a més, se l'autoritzava a una concessió alternativa al volcà del puig de la Banya del Boc; és a dir, que avui per 200 milions de pessetes s'ha aconseguit el cessament de l'activitat, que era el que perseguia aquest Parlament, amb 200 milions de pessetes, sense cap concessió alternativa al puig de la Banya del Boc.

Per altra banda, i com li deia, arran, precisament, d'instar la Direcció General del Medi Ambient davant de la Direcció General d'Energia, el dia 19 de gener del 89, la suspensió dels treballs, l'empresa va respondre amb l'acceleració dels treballs de restauració, que era el motiu pel qual la Direcció General del Medi Ambient sollicitava el cessament de l'activitat, i durant l'any 90 ha restaurat moltes de les àrees, i això serà l'explicació més concreta que el senyor Diputat em demana i que jo amb molt de gust li faré arribar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta són unes finques adquirides per l'INCASOL al Pla d'Urgell, que formulen diversos diputats del Grup de la majoria.

Quin d'ells la formula?

El Sr. GAVÍN: Isidre Gavín, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Gavín té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
unes finques adquirides per l'INCASOL
al Pla d'Urgell*

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President; molt breument. Arran d'unes declaracions que van sortir a la premsa de la circumscripció de Lleida en relació amb la compra de l'INCASOL d'uns terrenys al Pla d'Urgell per fer una actuació industrial especialitzada en indústries agroalimentàries i a causa de la gravetat i l'indiscriminadori objectiu d'aquestes declaracions, nosaltres hem formulat aquesta pregunta per una doble preocupació.

En primer lloc, a les nostres comarques —i és d'un consens generalitzat— és importantíssim dur a terme actuacions industrials amb una visió de futur i amb unes possibilitats importants de futur per poder reequilibrar tot el vessant econòmic, agrícola i de serveis en unes comarques com les de Lleida. En aquest sentit, aquesta actuació ha obert unes expectatives molt importants, i aquestes declaracions entenem que no ajudaven gens que es tirés endavant aquest projecte en les millors condicions possibles.

En segon lloc, aquestes acusacions tan greus, que anaven dirigides tant a institucions com a persones, com a representants d'institucions que no tenien res a veure amb això, com a les crítiques a la mateixa actuació concreta, nosaltres hem entès que la millor manera de poder donar a la llum pública les explica-

cions necessàries perquè aquestes actuacions —si és que no tenen proves— no es facin i no quallin en l'opinió pública era demanar al Conseller les explicacions de com s'ha produït el procés de compra d'aquests terrenys, amb quin objectiu, i per tant, nosaltres hem presentat aquesta pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gavín. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President, tot i confiant que en altres moments parlamentaris tingui oportunitat de parlar més àmpliament d'aquest tema, de què òbviament tinc moltes ganes, li diré, senyor Diputat, en el temps curt d'aquestes preguntes, durant setze mesos s'han supervisat, per part de l'organisme competent, les ofertes de sòl qualificat en disposició venedora dins de la zona del Pla d'Urgell per a la implantació d'un sector industrial especialitzat com a part d'activitats agroalimentàries. Per fer aquest seguiment, l'Institut Català del Sòl va contractar un professional de Lleida —forma d'actuar absolutament normal per part de l'Institut—, agent de la propietat immobiliària. Aquest agent no ha disposat mai, com és obvi, de cap facultat decisòria, sinó exclusivament de seguiment de transaccions i d'ofertes de venda en curs. La decisió sempre ha estat en mans del Consell de l'Institut —com ha estat sempre—, guiat per un full d'apreupament de l'expropiació com a reserva de sòl, fet a valor residual pels funcionaris de l'Institut, i també un estudi financer de l'operació. Ambdós expedients formen part de l'expedient d'adquisició i està a disposició dels membres d'aquesta Cambra que tinguin interès a conèixer-lo.

Després d'aquest seguiment del mercat es va veure que els preus sol·licitats en aquesta zona, en les diferents localitzacions de la zona, es situaven entre les 1.200 i les 1.600 pessetes/metre quadrat. En la zona de la Nacional II, en els municipis de Golmés i Fondarella, és una franja molt estreta, una actuació de trenta hectàrees; no hi cabia pràcticament entre la Nacional II i el ferrocarril—, però a més a més molt cara; els preus per metre quadrat són caríssims per a les implantacions d'empreses que s'han situat en aquesta zona.

A la zona de Mollerussa les finques són molt petites, són finques de regadiu d'un alt valor, a més a més, com a sòl rústic agrícola, i també molt cares. Cap al maig —juny del 90 vàrem tenir coneixement, l'Institut Català del Sòl va ser coneixedor de la situació de venda de les aproximadament 90 hectàrees de la partida dels Merlets; el preu de 1.500 pessetes/metre quadrat, com veu, entremig de les 1.200 i 1.600, que eren els preus d'oferta de la zona, idèntic al d'altres finques ofertes a Vila-sana i sobre la mateixa carretera de Torregrossa. Vàrem posar les condicions al venedor en el sentit d'acceptar el preu, però només per 30 hectàrees, no pel total que ell volia de 90 hectàrees i disposades en el frontal de 600 metres sobre l'autovia en construcció en aquest moment per part del MOPU. Entre la sortida a diferent nivell de Mollerussa a Palau d'Anglesola i l'obra de fàbrica a Vila-sana. Ambdues es troben avui ja en construcció per part del MOPU.

L'interès de l'Institut Català del Sòl va ser el d'«internalitzar», precisament cap a les administracions, les plus-vàlues fetes per l'Administració i que aquesta via origina sobre els terrenys a preu de sortida, a més de donar amb això el millor servei al parc agroalimentari.

S'han produït, com feia referència l'Illustre senyor Diputat, diferents acusacions a través dels mitjans de comunicació —en som coneixedors—, respecte a les quals voldria dir el següent: les gestions o decisions de l'Institut, portades a terme per part dels funcionaris responsables del Servei de Patrimoni, mai van ser realitzades fora del marc de la institució ni mai van ser consultades a cap organisme o personalitat local.

La segona acusació formulada amb interès de ser motiu d'escàndol pateix de pretendre comparar dos valors no homogenis: el valor inicial o agrícola de les finques rústiques amb el valor urbanístic que neix de la destinació industrial, amb l'ànim d'acusar que l'Institut adquireix malament el seu patrimoni.

L'Institut no ha adquirit malament el sòl, perquè adquireix per a un ús urbanístic les finques, i, conforme a la Llei, ni s'han de valorar a valor comercial ni tampoc a valor inicial; sinó, precisament, a valor urbanístic. Això vol dir que, descomptats els costos de comercialització, urbanització i gestió que fa l'Administració i que són factors que entren en la formació de la renda del sòl —i, per tant, li corresponen—, la Llei reconeix un valor residual urbanístic a les finques que correspon al propietari d'aquestes. Comparar aquesta situació, aquest valor, amb el valor agrícola que, de més, pugui figurar en unes escriptures, no és just; el que cal és preguntar-se a quant es venen els sòls a la zona, els que venen terrenys per fer indústries, i comparar si és el valor pagat per l'Institut, a igualtat de qualitat del terreny, posició, grandària i facilitat per donar serveis.

Tampoc es pot dir que, quan l'Institut compra, és rústic, i, per tant, quan expropia per fer patrimoni hauria de ser a preu rústic. Es compra amb escriptura pública, declarant-ne la finalitat, i tothom sap que l'Institut Català del Sòl, pels seus objectius de creació, quan compra ho fa amb la finalitat d'urbanitzar, i no, per tant, per crear o conrear alfals, per exemple. I òbviament, aquesta valoració és diferent, també, quan la finalitat de l'expropiació no és la de comercialitzar el sòl per fer indústries, sinó la de realitzar una infraestructura d'interès general, com ara una carretera, per exemple —i, això, ho sap tothom.

Comparar, per tant, els preus d'aquesta manera, és propi només de qui no té ni idea del que està parlant o dels que parlen o actuen de mala fe, cosa que ni vostè, Illustre Diputat, ni jo tenim.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Gavín vol repreguntar? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

La següent pregunta, la formula la Illustre Diputada senyora Rosa Fabian, que ara suposo que sí que les agruparà, la 8 i la 9? (*Pausa.*) D'acord, doncs, té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
l'article tercer de l'Estatut d'Autonomia
de Catalunya i sobre una circular
del Departament de Benestar Social*

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquestes dues preguntes es refereixen també a la tantes vegades esmentada, en el Ple d'avui, circular, o ja podríem dir «fantasmagòrica» circular emesa pel Departament de Benestar Social, i les dues deien: «Coneix l'Honorable Conseller l'article tercer de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya?»; la següent assenyalava: «Quines raons han fet que l'Honorable senyor Conseller hagi fet una cir-

cular com aquesta, que vulnera els drets fonamentals de la persona recollits en els articles 14, 18 i 20 de la Constitució?»

Després d'haver sentit la resposta que el senyor Conseller ha donat a l'Il·lustre senyor Vidal-Quadras, vull dir-li, senyor Conseller, que m'afegeixo a l'esplèndid article que hi havia, del Joan Barril, en *El País*, en el qual deia que vostè és un especialista a treure's les responsabilitats dels seus actes per culpabilitzar els altres. En aquest cas, no sabem si els altres és un —la seva secretària— o moltes persones —la seva Secretaria. Fa cinc dies, vull dir que aquesta Diputada va rebre una comunicació —aquesta vegada sí que estava firmada per vostè— en la qual també es conculcava el dret al control parlamentari que aquesta Diputada té, i també s'ha resolt l'error dient que la seva secretària o la seva Secretaria s'havien equivocat.

Vostè, senyor Comas, és un especialista en actuacions que conculquen els drets fonamentals de la persona; li ho dèiem respecte a la concessió de les subvencions, on li vam dir que la igualtat dels ciutadans davant la llei era conculcada per les seves actuacions.

Amb aquesta circular que ara discutim, i que, sens dubte, hauria d'existir, perquè si no existeix, no sabem i no entenem què és el que va desautoritzar el President de la Generalitat quan, de forma contundent, es va manifestar en contra del seu contingut... O és que el senyor President Pujol desautoritza el que no hi és? Ens porta vostè, senyor Comas, a misteris metafísics: no hi ha circular, però, a la vegada, aquesta està desautoritzada per algú que sí que hi és, i que és el President de la Generalitat de Catalunya.

En aquesta circular, senyor Comas, hi havia conculcacions contra el dret a no ser discriminat per cap raó —article 14 de la Constitució—, al dret de la intimitat de les persones —article 18— i al dret de la llibertat d'expressió —article 20. I nosaltres, senyor Conseller, creiem que això és quelcom més que un problema de normalització lingüística, que aquest matí, quan al nostre Grup sentíem llegir la normativa al Conseller senyor Guitart, pensàvem que estàvem molt lluny que aquesta normalització fos una realitat, i que el nostre Grup vol expressar que continuarà la seva lluita política perquè aquesta normalització sigui un fet real a Catalunya. Aquesta circular, senyor Comas, és quelcom més: és un problema de drets humans.

Una vegada més ens fa dubtar, senyor Comas, de manera seriosa, del seu tarannà democràtic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyora Diputada, jo dono per reproduït el que ja he dit en la resposta a la pregunta formulada per l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

No pot dir, senyora Diputada —com consta en la redacció de la pregunta—, que he signat una circular objecte de comentari, perquè no és cert, no és veritat. I vostè ho pot comprovar, i ho podia comprovar abans d'ara. Tampoc pot dir que jo he fet una circular, perquè tampoc és cert.

Comissions Obreres i la Junta de Personal del Departament, que coneixen com va succeir, varen acceptar, quan vam dir, des del Departament..., perquè, com sempre —sempre—, hem dit la veritat, que és la nostra obligació, però ho hem fet, i en vull deixar constància.

Les associacions de veïns, les cases regionals, les organitzacions de diferents tipus, que ens coneixen, han entès el que ha succeït: no he rebut una sola carta ni comunicació de protesta per part d'elles. Només sis ciutadans m'han manifestat la seva disconformitat —dos d'ells, anònims—, i tot això a pesar de la difusió que ha tingut el fet de la pretesa circular. M'he passejat per molts barris, he estat en contacte amb bastants presidents d'associacions de veïns: cap ciutadà ni cap entitat m'ha fet arribar personalment la seva preocupació a aquest respecte; només una d'elles va formular-me'n un comentari.

Però el que és important és que cap funcionari, cap ciutadà ha vist vulnerats, encara més, ni tan sols s'ha vist violentat respecte als drets fonamentals que la normativa els atorga. Això sí que hauria estat greu, cas de produir-se. No hi ha cap queixa, no hi ha cap denúncia de cap funcionari o ciutadà respecte a això.

Permeti'm que, endemés, assenyali la meua perplexitat per tot el que s'ha comentat respecte a un paper sense signatura i, per tant, sense capacitat de servir de base per a res; sobre el qual —és cert— el Molt Honorable President de la Generalitat va dir el que havia de dir, i jo també, i com he dit, amb total veracitat. Que s'intenti que aquest paper representi més que la meua trajectòria personal en aquest camp... Em passejo molt sovint per tots els barris, per totes les organitzacions que agrupen ciutadans vinguts de tota la geografia espanyola, i àdhuc d'altres terres. Quan és que hi ha hagut algun incident? Quan algú s'ha sentit incòmode pel fet de no poder parlar en la llengua que desitgi? Mai. I porto, senyora Diputada, dotze anys servint institucions polítiques, tant al Govern com a l'oposició.

Com es pot intentar que un paper sense cap paternitat pugui tenir més credibilitat que tot això? Els asseguro que és molt decebedor per a mi, i és molt decebedora tota la instrumentalització, però més en temes i en circumstàncies com aquesta.

Això és el que li puc dir, senyora Diputada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Sembla ser, senyor Conseller, que un ciutadà molt important de Catalunya sí que ha mostrat la seva disconformitat sobre aquesta carta: el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya; aquest sí que ha mostrat una desaprovació d'un document que, si no hi és, hem de dir que algú està portant que el President de la Generalitat de Catalunya faci actes que no tenen sentit; perquè, evidentment, el que no hi és no es pot desautoritzar, i ningú es pot manifestar en contra de quelcom que no hi és.

Per tant, des de la seva Conselleria, si més no, s'ha comès la irresponsabilitat que el President de la Generalitat de Catalunya efectuï actes que no tenen sentit ni jurídic, ni polític ni, segurament, ja, personal.

Vull dir-li, senyor Conseller, que, en aquests moments, el que ens preocupa és que en la seva carrera de justificar actes seus que són injustificables, en aquests moments s'estiguin o es puguin obrir expedients a persones que realment no tinguin res a veure amb això, i que vostè pugui, per justificar la seva irresponsabilitat, fer i obrir expedients de tot punt injustos.

Estic convençuda, senyor Comas —i sé que el que estic dient és molt greu—, que potser pagarà algú que realment no té culpa la irresponsabilitat dels seus actes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller, senyor Comas, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, només per dir, reiteradament, que a mi em sembla que ja s'ha expressat el que hi havia, el que no hi havia, el que hi havia d'aquesta circular i el que no hi era, el fet de la circular i el fet del contingut. Això ja s'ha dit, i, per tant, doncs, qui vulgui sentir-ho que ho senti, i qui no ho vulgui sentir que no ho senti.

No venia a tomb de la pregunta, però com que de vegades aquí es formulen preguntes que no vénen a tomb, tampoc és cert, senyora Diputada, que jo fes cap imputació a cap secretària en relació amb una pregunta d'una presència que vostè vol fer al Departament —i la qual jo li brindo que faci.

I, finalment, tingui per segur, tingui per segur que mai, en cap lloc que jo he estat, a ningú, a ningú se li ha imputat res que realment no fos molt, molt provat. I, per tant, doncs, d'això, estigui molt segura que, d'això, a ningú se li imputarà res, res, que no en tingui responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 10 ha quedat posposada. Per consegüent, no hi ha més preguntes.

Modificació de l'ordre del dia

El vuitè punt de l'ordre del dia, que era una interpellació sobre l'aplicació i el desplegament de les lleis d'ordenació territorial, ha quedat posposat. Per consegüent, passem a la interpellació que és la número... *(Pausa.)* Bé, se sollicita —jo ho sollicito— al Ple l'alteració de l'ordre del dia, passant a continuació a la interpellació que és la número 14 de l'ordre del dia, sobre la política de transports en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, que formularà la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de transports en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta interpellació es fonamenta en la preocupació que té el Grup Socialista respecte al present i al futur del que ha d'ésser el transport públic en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, que engloba, com tots sabem, un total de divuit municipis, i també com s'enllaça amb altres municipis i amb altres ciutats de l'entorn: com es comunica, en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, també amb els dos Vallesos, amb el Baix Llobregat i amb el Maresme, preocupació legítima que esperem dissipar quan el Consell Executiu ens expliqui les propostes que té el Govern per endreçar el transport públic en aquesta àrea.

En general, a les grans àrees metropolitanes, cada cop més les grans infraestructures sempre procedeixen d'una reflexió complexa i completa, i també d'una bona planificació.

Actualment, a Catalunya, a la deficient planificació del transport s'afegeix la manca d'un marc urbanístic de referència, com hauria d'haver estat el Pla Territorial de Catalunya, que avui encara no ha estat redactat, encara que sí que estava perfectament previst en les lleis d'ordenació territorial.

La solució a les necessitats de cobertura de la demanda, especialment de la mobilitat obligada —que és la que correspon als desplaçaments produïts per treball i estudi— d'una àrea metropolitana, no pot basar-se, per raons òbvies, únicament en una política de suport al transport privat.

Per tot això, les alternatives i propostes de solució bàsiques s'han d'encaminar necessàriament cap a la potenciació d'un servei de transport multimodal i públic. Es tracta d'aconseguir en el possible que els barris de la ciutat de Barcelona i els municipis de l'entorn —com poden ser Santa Coloma, l'Hospitalet...— i la connexió amb els dos Vallesos, el Maresme i el Baix Llobregat, disposin d'una xarxa de transport públic ben dotada, en tant que aquesta és un dels elements vertebradors del territori. Així mateix, la cobertura de la mobilitat mitjançant el metro o les altres infraestructures subterrànies —com poden ser els Ferrocarrils de la Generalitat o la RENFE— millorarien la qualitat de vida a l'àrea metropolitana, perquè suposaria un augment de l'accessibilitat als centres terciaris, culturals i d'esbarjo existents a la ciutat de Barcelona.

Per altra part, hem de tenir en compte que la reducció del temps mitjà dels recorreguts efectuats en transport públic és l'oferta més interessant que pot fer el transport públic en comparació amb el transport privat, ja que el temps mitjà de recorregut a què feia referència abans s'incrementa progressivament al ritme de l'ampliació del parc automobilístic i de la congestió del trànsit.

Els mitjans adients per poder aconseguir aquest objectiu són diversos: per una part, caldria l'extensió de la xarxa del Metro, dels Ferrocarrils catalans de la Generalitat, en la part urbana, la qual cosa implicaria, evidentment, un esforç inversor important; en segon lloc, caldria crear nous punts d'accés a la xarxa existent, una major integració d'aquesta amb altres mitjans de transport, i també, com no?, la creació d'aparcaments en zones residencials, i particularment als *park-and-rides* tantes vegades anomenats.

Vegem, a continuació, quin ha estat fins ara el paper de la Generalitat respecte al transport públic a l'àrea metropolitana, tot tenint en compte que les competències sobre transport varen ser traspassades l'any 78.

En primer lloc parlarem de la creació de l'Entitat Metropolitana del Transport que, a través de les lleis d'ordenació, les LLOT, l'any 87, el Parlament de Catalunya aprova, i en aquestes lleis s'estableix, primer, es dissol la Corporació Metropolitana i després s'estableix la creació d'entitats metropolitanes per a la prestació de diferents serveis. Una de les entitats creades és l'Entitat Metropolitana del Transport. Es crea com una entitat local amb personalitat jurídica i capacitat plena per gestionar les atribucions que la Llei li atorga. Se li atribueixen competències, mitjançant aquesta Llei, però no se la dota de recursos, malgrat que la mateixa Llei, en l'article 26, preveu aquesta possibilitat. Ho preveu reduint-ho en part a elements mínims, diu: «a partir del que es pugui es finançarà a través del que es pugui cobrar amb les taxes, o també provenint d'altres ens públics com poden ser administracions locals o l'Estat», i una tercera part, que és un finançament que en podríem dir «illusori», perquè és un finançament que hauria de partir dels impostos de la Generalitat establerts al seu favor.

És l'única vegada, senyors de la majoria, que jo recordi —ho vaig dir també en el debat de Pressupostos—, en què aquest Par-

lament, mitjançant una llei, crea una entitat i no la dota econòmicament. En tenim exemples; en podríem anomenar molts: la Corporació Catalana, l'Institut d'Estudis Mediterranis, l'Institut de la Dona, es creen i alhora es doten econòmicament; en canvi, l'Entitat Metropolitana, no. Per tant, la primera qüestió a plantejar al Govern seria: pensa, el Govern, dotar, subvencionar econòmicament l'Entitat Metropolitana del Transport, o fer —perquè també seria una altra possibilitat— una llei de finançament que permetés que aquesta Entitat pogués disposar de recursos? És a dir, cal que, d'una manera urgent, el Govern ens indiqui quina de les dues solucions pensa aportar o si no en pensa aportar cap, com ha estat fins ara.

Una segona qüestió important —i potser la cabdal d'aquesta interpel·lació— també és referida a un element que van preveure les LLOT, que era la redacció, com a instrument de planificació i ordenació, del Pla Intermodal de Transports. El Pla Intermodal de Transports, dit d'una manera ràpida, seria un pla que englobés les xarxes que actualment existeixen, tant del Barcelonès, del Maresme, dels dos Vallès i del Baix Llobregat, fer les previsions que creïés convenientes per millorar el transport públic, i alhora «intermodal» —la paraula «intermodal» vol dir «interrelacionar»: interrelacionar totes aquestes xarxes. Per tant, com tots podem deduir, el Pla Intermodal de Transports és un instrument que fa molta falta per ordenar el transport públic en aquesta àrea.

L'increment del nombre de famílies que han fixat la residència en municipis de l'entorn de Barcelona, la reactivació econòmica que s'ha produït en aquests últims temps, i l'increment de la taxa de motorització i la creació de noves i importants àrees residencials i terciàries reclamen una nova planificació de la xarxa de transports. A través del Pla Intermodal, que té l'objectiu de ser un pla que planifiqui i coordini, que es fonamenta en tres qüestions —estudiar, primer, el moviment o la mobilitat de les persones, elaborar un pla que proposi solucions i millores i, en tercer lloc, proposar un sistema de tarifes adequat.

Bé, doncs, la Llei és, com he dit abans, de l'any 87: som a l'any 91 i en aquests moments l'única cosa que ha fet el Govern de la Generalitat és encarregar —encarregar— els estudis que han de donar lloc al Pla. És a dir, quatre anys per encarregar uns estudis. Realment, no es pot pas dir que el Consell Executiu ha actuat amb cap diligència. I quan, de vegades, els socialistes diem que el Govern de Convergència i Unió no governa, algú ens podria dir: «Aporti alguna prova». Doncs, aquí està: aquesta és una prova ben clara que no es governa, perquè s'està quatre anys per encarregar uns estudis que després ens conduiran, fins i tot, potser a fer un pla, i aquesta és una prova, però en podríem anomenar moltes més; les citaré ràpidament: pla de sanejament, eix transversal, residus... Però, bé, si ens cenyim al tema de la interpel·lació, tornem al transport.

En aquesta àrea per a la qual cal i és imprescindible redactar el Pla Intermodal, hi viu més d'un 70% de la població de Catalunya. Per tant, els beneficis directes que produiria aquesta ordenació del transport públic serien considerables i repercutibles en molts ciutadans d'aquest país. El President de la Generalitat, no fa gaires dies, parlava i deia, a la vista del projecte que es va presentar, del tren d'alta velocitat, projecte molt bonic, molt interessant, que tots veiem amb molt bons ulls, i naturalment crec que tothom està a favor del tren d'alta velocitat, però el que nosaltres no voldríem pas és que això fos un element que actués

per fer volar coloms o per oblidar les obligacions més immediates, entre les quals hi ha, necessàriament, resoldre els problemes de transport que té un ciutadà o una ciutadana de Santa Coloma, de l'Hospitalet, que ha d'utilitzar cada dia —com a mínim cada dia— dues vegades el transport públic per tal d'anar des de casa seva al treball o a un centre d'ensenyament. Està bé, nosaltres volem que es pugui anar a París en el temps més breu possible; si es pot en sis hores, en quatre hores, en el que faci falta, però també volem que els ciutadans de la Regió I es puguin desplaçar dins d'aquesta Regió amb el màxim de facilitat, perquè això sí que és increment de la qualitat de vida. I no sabem quants ciutadans d'aquests que dues vegades diàriament han d'emprar el transport públic aniran o podran anar a París en un any.

El retard que està portant i el poc impuls que es dona des de la Generalitat al Pla Intermodal de Transport ens condueix a dir que en planificació no hem avançat gens.

Vostès, senyors de la majoria, estan sotmetent el país a una paràlisi que clínicament donaria encefalograma pla, però no sóc pessimista: espero que el Govern concreti quan estarà acabat el Pla Intermodal, perquè no voldria creure que el Govern de Convergència pogués mostrar-se mancat d'idees i insolent davant el greu problema de transport que té avui Catalunya.

Una tercera qüestió a la qual em voldria referir molt breument és al tema d'inversions, pel que fa a la xarxa soterrada, pel que fa al Metro i als Ferrocarrils de la Generalitat. En els últims temps les inversions que s'han produït en aquesta xarxa són molt petites: únicament en els últims temps s'han fet 3,5 quilòmetres d'infraestructura d'aquest tipus, malgrat que últimament s'ha signat el conveni —del qual tots ens congratulem— que permetrà d'acabar la línia II i al qual la Generalitat farà una aportació important, igual com també ho farà el Ministeri. El Ministeri aportarà 12.000 milions de pessetes i la diferència fins a 36.000, la Generalitat. Ens congratulem tots que finalment s'hagi signat aquest conveni, però només voldria fer una petita observació: l'abril de l'any passat el Ministeri estava disposat a aportar aquests 12.000 milions de pessetes i en aquell moment el Govern de la Generalitat no es va definir, i hauríem estat a temps, encara, de fer el metro a Montjuïc. Amb els 12.000 milions que aporta el Ministeri sobren, és a dir, és una quantitat per sobre del que val portar el metro a Montjuïc. En tot cas, benvingut el conveni, acceptada la qüestió que la línia II acabi el 95, perquè, evidentment, malgrat que si per als Jocs no està acabada la línia II, sí que estarà acabada més endavant, i permetrà l'ús de la muntanya de Montjuïc perquè, després del 92, evidentment, vindrà el 93 i vindran també més anys per poder utilitzar aquest equipament tan important per a la ciutat.

L'última reflexió seria que m'agradaria conèixer quines són les previsions del Govern —a part el finançament de la línia II—, d'aquí a l'any 2000, en línies soterrades, perquè la realitat ens indica que és imprescindible poder passar de la xarxa de 100 quilòmetres de línies soterrades que tenim, a 120. Això suposaria unes inversions del voltant dels set mil milions de pessetes anuals que nosaltres creiem que seria possible de fer pel Govern, i que resoldria un tema important del transport públic.

En qualsevol cas, aquestes tres preguntes que volia formular al Consell Executiu, respecte al Pla Intermodal, respecte al finançament de l'Entitat Metropolitana i respecte a les inversions que té previst de fer el Govern d'aquí a l'any 2000. En qualse-

vol cas, amb aquestes tres propostes dono per formulada la interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, efectivament, en l'àmbit pel qual s'interessa la senyora interpellant, que és l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, el Govern de la Generalitat té una doble vessant de responsabilitats i de competències; en primer lloc, el desplegament de les competències de planificació i ordenació del sistema de transport públic, que li dona la Llei 7/87, del 4 de juny, a la qual feia referència la Il·lustre senyora Diputada, i també la competència en inversions en infraestructura i superestructura de les xarxes del Ferrocarril Metropolità, i de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, una doble competència d'ordenació del sistema de transport i d'inversions.

Pel que fa a la planificació i l'ordenació del sistema de transport públic de viatgers en aquest àmbit, el de l'Entitat Metropolitana, tenim potestats de planificació i coordinació; l'instrument per fer aquesta planificació i coordinació és el Pla Intermodal; un pla intermodal que, com recordava la Il·lustre senyora Diputada, ha de ser redactat per la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità de Barcelona, que es crea en aquesta Llei, es crea teòricament, o inicialment, en aquesta Llei, i que després s'ha anat configurant. Comissió Coordinadora del Transport Metropolità, adscrita al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en la qual es troben representades l'Administració de la Generalitat, les administracions locals, l'Administració central, ja que les «Rodalies» de RENFE intervenen dintre d'aquesta ordenació del transport de viatgers en l'àrea metropolitana, i les empreses explotadores.

La sessió constitutiva d'aquesta Comissió Coordinadora —s'interessava la Il·lustre senyora Diputada de les feines d'aquesta Comissió Coordinadora i particularment pel que fa a la redacció del Pla Intermodal de Transports— té lloc el dia 1 de febrer del 89; durant l'any 88 els esdeveniments electorals de tota mena —87 i 88, recordin la representació que existeix en el si d'aquesta Comissió, ens locals, Govern central i Govern de la Generalitat— fan que no es constitueixi fins al dia 1 de febrer, que és el dia en què tenim tots els noms de les persones que conformen aquesta Comissió Coordinadora del Transport.

Durant l'exercici 89, el que fa aquesta Comissió és dotar-se a si mateixa d'instruments jurídics i organitzatius imprescindibles per al seu funcionament. Entre altres, el Reglament d'organització i funcionament intern, i la constitució de tres subcomissions, molt importants totes elles: una permanent, una altra de redacció del Pla Intermodal de Transports i una altra de coordinació d'infraestructures i explotacions.

Ja li he recordat abans, a la Il·lustre senyora Diputada, que vigilés la forma d'expressar-se respecte als retards en el Pla Intermodal de Transports, perquè precisament la subcomissió responsable de la redacció del Pla Intermodal de Transports està presidida per la senyora Mercè Sala, que forma part de la Comissió coordinadora en representació d'una de les administracions locals, en aquest cas de l'Entitat Metropolitana del Transport.

El que fa, per tant, aquesta Comissió durant l'any 89 és crear totes aquestes subcomissions i dotar-se d'uns reglaments interns. I elabora el pla de treball, precisament, per a l'elaboració del Pla Intermodal de Transports. Durant l'any 90, la Comissió ha desplegat una intensíssima tasca i moltíssima feina: s'han fet dotze reunions del Ple i de subcomissions i s'han iniciat ja de forma efectiva les tasques d'elaboració del Pla Intermodal de Transports. Un Pla Intermodal de Transports que té uns objectius molt ben definits en el pla de treball, objectius d'eficàcia del sistema, garantir la mobilitat dels ciutadans en transport públic —haig de dir que estic molt d'acord amb les expressions que ha utilitzat la Il·lustre senyora Diputada respecte als objectius que ha de cobrir un sistema de transport públic de viatgers—; adequar l'oferta a la demanda, increment de la participació del transport col·lectiu en el repartiment modal, com a mesura per a reduir la congestió diària, i la millora de la qualitat del sistema de transport. Objectius d'eficiència, també, del sistema, amb millora de la productivitat, reducció de costos, coordinació de les xarxes amb infraestructura pròpia i les d'infraestructura de superfície, objectius vinculats a objectius d'ordenació territorial, previsió de necessitats de transport públic en aquelles zones en què hom ha previst desenvolupar en el futur amb elecció del mode més adequat; contingut del Pla Intermodal de Transports pel qual s'interessava la Il·lustre senyora Diputada.

La Comissió Coordinadora ha iniciat durant l'any 90 les tasques d'elaboració del Projecte del Pla Intermodal de Transports mitjançant la contractació —que em semblava que ironitzava una mica la Il·lustre senyora Diputada respecte a la contractació d'aquests tres treballs d'assistència tècnica, encarregats, com li deia, per la subcomissió de redacció del Pla Intermodal presidida per la senyora Mercè Sala... Els tres treballs són el Pla d'infraestructures de transport col·lectiu, l'Estudi de mobilitat i l'Estudi sobre el nou sistema tarifari.

Els corresponents contractes han estat ja adjudicats pel Departament, llevat del tercer i el del nou sistema tarifari, que es farà immediatament, i els resultats d'aquests estudis els tindran a disposició de la Comissió al darrer trimestre de l'any 91, d'acord amb els terminis expressats en el plec de clàusules per la mateixa subcomissió del Pla Intermodal.

Per tant, a finals de l'any 91 tindrem el resultat d'aquests tres estudis, o el contingut d'aquests tres estudis ineludibles i imprescindibles per redactar, com cal fer-ho, un bon Pla Intermodal de Transports.

És de destacar que l'elaboració d'aquest Pla intermodal serà fruit d'una actuació concertada i participativa de les diverses administracions competents i de les mateixes empreses explotadores, de manera que la planificació respongui a les necessitats reals detectades des de les diferents instàncies i la seva materialització respongui també a aquesta visió de concertació d'actuacions imprescindibles.

Així, per exemple, pel que fa al primer estudi, el procés d'elaboració del Pla d'infraestructures de transport col·lectiu, que és la veritable peça vertebradora de tot el sistema, ha de significar, en primer lloc, la definició de la xarxa de transport públic amb infraestructura fixa —Ferrocarrils, Metro i RENFE— amb l'eventual incorporació de noves tecnologies; inclou també el Pla de renovació i millora d'infraestructures de Ferrocarrils de la Generalitat en l'àmbit de la regió metropolitana; la corresponent revisió del Pla de metros, aprovat l'any 84; revisió, al seu

torn, del format la dècada anterior i que incorpora Ferrocarrils Metropolitans i també Ferrocarrils de la Generalitat en l'àmbit urbà; la connexió amb les previsions del Pla de Rodalies de RENFE en l'àrea de la regió metropolitana, de manera que restin degudament vinculades les respectives determinacions, i la programació de les actuacions previstes i la hipòtesi de finançament de les inversions necessàries en la xarxa amb motiu de les noves ampliacions i modificacions.

En l'estudi es preveu l'elaboració d'una primera fase preliminar que contempli la valoració del planejament existent, l'inventari i la descripció de l'oferta actual quant a serveis i instal·lacions fixes i material mòbil i la diagnosi de la xarxa ferroviària davant la situació actual i les previsions futures. La segona fase es correspon amb la generació i la formulació de propostes agrupant-les en actuacions amb millora i increment del servei i amb actuacions infraestructurals —prolongació de línies existents, variants, noves línies, etcètera— i actuacions superestructurals.

En aquest estudi s'hauran de definir les zones sense servei ferroviari o, actualment, amb oferta insuficient; les zones amb manca de connectivitat amb la xarxa; les zones amb manca de capacitat d'infraestructures, actualment, a curt termini, etcètera. Tot això ens ho haurà de dir aquest primer estudi sobre el Pla d'infraestructures actualment existent.

El segon estudi és el relatiu al de la mobilitat en l'àmbit del Pla Intermodal de Transports. I té, com el seu nom indica, com a finalitat el coneixement aprofundit dels desplaçaments en l'àmbit del Pla Intermodal. S'haurà de tenir en compte que, en aquest cas, no cal estudiar només la mobilitat obligada a què feia referència la Il·lustre senyora Diputada, sinó que també s'haurà de... —que s'ha d'actualitzar i complementar perquè les dades que es tenen de mobilitat obligada corresponen a l'any 1986; que haurà d'actualitzar-se, com li dic—, sinó que també s'haurà de tenir molt en compte la mobilitat no obligada, que correspon a desplaçaments per motius no estrictament de treball i estudi i que ha adquirit un pes molt rellevant i constitueix, a hores d'ara, una quota molt important del conjunt dels desplaçaments.

El tercer estudi és l'estudi sobre la política tarifària —és un nou sistema tarifari en l'àmbit del Pla Intermodal de Transports—: es pretén efectuar una recerca aprofundida del marc tarifari més adient a les exigències del sistema de transports en l'àmbit del Pla Intermodal començant per la diagnosi de la situació actual, centrada bàsicament en els aspectes d'organització administrativa, model tarifari existent i oferta i demanda, analitzant les experiències i les tendències existents en altres àrees metropolitanes i finalitzant amb la determinació de possibles esquemes del nou sistema tarifari, especialment pel que fa a la proposta d'integració i les seves implicacions, l'anàlisi de les diferents possibilitats i la definició i l'impacte del sistema proposat, tant en relació amb els usuaris com amb els operadors de transports. En aquest cas, un dels temes, per exemple, que s'estudia —o que s'haurà d'estudiar— en aquest sistema integrat tarifari és, precisament, el finançament de les entitats que donen servei, com, per exemple, l'Entitat Metropolitana del Transport.

Aquest conjunt de treballs —com li dic—, endegats al llarg de l'any 90, han de constituir la base sobre la qual el 1991 es desplegui la tasca de la Comissió, de manera que restin formalitzats els instruments específics de planificació contemplats en el

Pla de treball. Cal destacar —també hi ha fet referència la Il·lustre senyora Diputada— la connexió permanent amb els òrgans d'aquesta Comissió, amb els òrgans encarregats de l'elaboració del Pla territorial parcial de la Regió I, que és la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana de Barcelona.

Entraria ara, molt ràpidament, a parlar de les inversions. Hi ha fet referència la Il·lustre senyora Diputada, però vull remarcar quatre convenis signats al llarg d'aquests últims mesos, tres per quatre, tres exactament: el d'inversions amb el Metro, signat entre el Ministeri de Transport, l'Entitat Metropolitana i el Govern de la Generalitat que, com la Il·lustre senyora Diputada ha recordat, posaran en marxa inversions per valor de 36.000 milions de pessetes, dos terços a càrrec del Govern de la Generalitat, un terç a càrrec del Govern de l'Estat, i que —i això no ho ha recordat la Il·lustre senyora Diputada, però cal fer memòria— des de l'any 85 estava sobre la taula per ser signat, i aquest és l'únic motiu pel qual encara avui els ciutadans de Barcelona no puguin gaudir de la línia II del Metro, endegada molt abans, feta en part la infraestructura del túnel, per exemple, entre Sagrada Família i Plaça Universitat, però que fins avui, doncs, no ha estat possible posar en marxa perquè —ho repeteixo— des de l'any 85 no hi havia manera d'aconseguir fer seure el Ministeri de Transports. Sí que es va aconseguir a partir del moment que aquesta línia es volia perllongar fins a Montjuïc. El que va passar entre l'abril del 90 i el gener del 91, en què hem signat el conveni, és molt clar, Il·lustre senyora Diputada i ho hem dit a bastament: hi havia una diferència d'opinions entre l'Ajuntament de Barcelona, que volia començar les actuacions de la xarxa de la línia II pel tram entre Plaça Universitat i Montjuïc, i el Govern de la Generalitat que creia que era necessari començar aquest tram, no per aquí que portarà tres milions de viatgers l'any, sinó per una altra banda de la línia II, que és, doncs, tota la zona de Sant Martí de Provençals, etcètera, des de, doncs, Sagrada Família cap al Poblenou, etcètera, que portarà trenta milions de viatgers. La discussió d'aquestes prioritats —si s'havia de donar prioritat a una línia de metro que portarà trenta milions de viatgers o a una altra que portarà tres milions de viatgers— va ser el que va retardar el conveni fins que, finalment, es van entendre els raonaments del Govern de la Generalitat i el Ministeri de Transports va acceptar que, certament, semblava raonable començar una línia per allà on dona servei a trenta milions de viatgers i no començar-la per allà on dona servei —molt important, per cert, però només, relativament parlant— a tres milions de viatgers.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Rosa Martí pot fer la rèplica per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Moltes gràcies, senyor President. Començar dient que he plantejat —o he intentat plantejar— tres qüestions; en qualsevol cas, l'Honorable Conseller n'ha contestat, fonamentalment, només una, la que fa referència —només una, les altres molt breument— al tema del Pla Intermodal.

Sembla, per tot el discurs que ens ha fet, gairebé que aquest Pla ja estigui fet perquè ens ha donat explicacions a tort i a través del Pla Intermodal. Nosaltres ja ho volem això, doncs, senyor Conseller: presenti'l, doncs, com més aviat millor, perquè,

precisament, és el que nosaltres reclamem. I el que li criticàvem és que s'hagi estat gairebé quatre anys encarregant estudis.

I quan vostè diu que una de les subcomissions la presideix la senyora Mercè Sala, és veritat; hi ha una permanent i tres subcomissions, i la senyora Mercè Sala en presideix una, però vostè, senyor Molins, també sap que els contractes de les adjudicacions d'aquests estudis els fa el Conseller, no els fa la senyora Mercè Sala, i tampoc, la senyora Mercè Sala, no intervé pas en el nomenament de la ponència tècnica. I l'última, l'última subcomissió es va reunir —perquè m'he llegit les actes— el dia 8 d'octubre i va proposar l'últim contracte que ha estat sobre la seva taula, sobre la taula de la Conselleria, fins a primers de gener que no es va signar.

Per tant, senyor Conseller, no intentem confondre l'opinió pública, perquè, per exemple, si fem una comparació amb un ajuntament, en un ajuntament quan un alcalde no es pot excusar dient que té un regidor o té un cap de servei o té alguna persona que està per sota d'ell que no és suficientment diligent. Per tant, aquesta no seria una resposta endreçada perquè qui té les competències i la capacitat de governar és vostè i les ha d'exercir.

Per tant, per al Pla Intermodal, senyor Conseller, doni'ns una data, perquè si per encarregar els estudis han estat quatre anys, a mi em fa sospitar que podem estar-ne quatre més per presentar aquí el Pla Intermodal.

Pel que fa al tema d'inversions —que vostè ha fet una referència explícita al tema de la línia II—, sembla que vostè hagi passat molt temps discutint, i mentre discutien amb el Ministeri o discutien amb altres entitats, mentrestant el que no es feia era res, perquè quan el Metro depenia del MOPU, en els últims anys, es van arribar a fer dos quilòmetres de xarxa subterrània; en canvi, quan les competències han estat traspassades, en els últims anys, només s'ha fet un quilòmetre. Per tant, hem estat perdent —perdent— punts i, per tant, perdent capacitat d'inversió.

Tampoc m'agrada... Tampoc crec correcte que el senyor Conseller intenti fer demagògia dient: «Oh, és que la Generalitat volia o el Govern de la Generalitat volia que es comencés la línia II per un lloc on hi haurà més transport de viatgers». Nosaltres no hem pas dit que no estem d'acord per on es vulgui començar aquesta obra; nosaltres el que volem és que s'haguessin executat totes les obres, perquè estem parlant de la línia II del Pla de metros del 84, i aquestes obres podien haver estat acabades, les de Montjuïc i les altres a les quals vostè ha fet referència, per les quals ara es comença; o s'hauria pogut començar per totes dues obres a la vegada.

També dir-li que no s'ha pronunciat respecte a la proposta o a la petició que li formulava a la interpellació de quines inversions, a part de la línia II. Perquè, escolti, és que la línia II ja hauria d'estar feta! Ho repeteixo: formava part del Pla de metros del 84. A part de les inversions de la línia II, quines altres inversions té vostè previst fer o quines altres inversions té previst executar el Govern d'aquí a l'any 2000 o d'aquí al termini que cregui convenient? Per tant, veu viable aquest Govern, sí o no, arribar als cent vint quilòmetres de línia soterrada que la ciutat necessita?

Per tant, aquest tema... També recordar al senyor Conseller que no sé si té present que el 50% de les persones en edat activa de l'àrea metropolitana treballen fora del seu municipi. I fer-li una reflexió que crec molt important i que crec que l'Honorable

Conseller hauria de tenir en compte, que és que no estar atent al transport públic ens portarà a haver d'avaluar què costa a l'economia del país no invertir suficientment en transport. Aquesta és una reflexió que m'agradaria que l'Honorable Conseller, doncs, tingués molt en compte.

M'agradaria, per últim, parlant d'inversions, comparar-ho amb una altra comunitat autònoma, perquè crec que, de vegades, ens va bé sortir una mica del nostre ambient i comparar amb altres comunitats. Per exemple, la Comunitat Autònoma de Madrid. Dels tres blocs importants que hi ha d'inversions, per no confondre, hi ha una part que es refereix al tema de sanejament del que és transport públic, una altra part d'inversió en nova línia i una altra part de manteniment. Pel que fa al contracte programa —que vostè no hi ha fet referència, però que saneja l'economia o saneja l'economia de l'Entitat Metropolitana del Transport—, la Comunitat Autònoma de Madrid va fer una aportació de 12.520 milions de pessetes, quan el Govern de la Generalitat l'aportació que ha fet fins ara és un zero. L'Estat, a Madrid, ha invertit 7.200 milions de pessetes i l'Estat, a Catalunya, 12.125 milions de pessetes. Quan, senyor Molins, tindrem un contracte programa entre l'Entitat Metropolitana i el seu Govern? Potser els 1.200 milions de pessetes que hem hagut de posar perquè a Catalunya tinguem una entitat per al joc haurien anat més bé, potser, per sanejar el transport de l'Entitat Metropolitana.

I quant a inversions respecte al tema de manteniment, la Comunitat Autònoma de Madrid ha invertit, l'any 90, 6.000 milions de pessetes; el Govern de la Generalitat no arriba a 100 milions. I, en qualsevol cas, les negociacions que el Govern de la Generalitat porta a terme sempre han estat unes negociacions amb altres entitats en les quals ha estat sempre molt difícil fer seure el Govern de la Generalitat.

No m'ha contestat tampoc, senyor Conseller, si finançarà o no el funcionament de l'Entitat Metropolitana. Alguna vegada ha dit —per boca d'algun, també, Il·lustre senyor Diputat— que l'Entitat Metropolitana es finança a través de la Mancomunitat amb diners procedents del Fons de Cooperació. M'agradaria clarificar-li, perquè no voldria que aquesta fos una expressió que ara a continuació el senyor Conseller ens digués i desinformés l'opinió pública, que els fons de la Mancomunitat no són finalistes, i poden estar destinats al transport públic o no; o poden estar destinats a qualsevol altra qüestió.

En definitiva, senyor Conseller, nosaltres el que voldríem és que es donés suport, per part del Govern, a l'Entitat Metropolitana del Transport, que s'accelerés la redacció del Pla Intermodal de Transports i que s'afrontessin les responsabilitats d'inversió per tal d'arribar als cent vint quilòmetres de xarxa soterrada per a l'any 2000. En qualsevol cas, està a les seves mans, que és qui té, en tot cas, la responsabilitat de governar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Per contestar a la rèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Sap la Il·lustre senyora Diputada que tinc tot l'interès que, per una vegada si més no i sense que serveixi de precedent, les nostres mútues controvèrsies vagin pel camí, diguem-ne, de la normalitat. I faré un esforç per assolir-ho. (*Remor de veus.*)

El tema del finançament: n'he parlat en la primera intervenció, potser era un moment en el qual no estava escoltant, i li he dit que, precisament, una de les coses que el sistema tarifari vol fer i vol estudiar —aquest sistema tarifari que s'està estudiant— és a veure si també s'ha d'articular el finançament de l'Entitat Metropolitana a través dels mecanismes del sistema tarifari.

Al marge de totes les preguntes i respostes i cartes que s'han adreçat entre l'Entitat Metropolitana i la Conselleria de Governació, on ha quedat molt palesa aquesta resposta a què la Il·lustre senyora Diputada feia referència en el sentit que la Mancomunitat té uns fons. No em digui que no són finalistes, que són finalistes per al transport, precisament, i que els pot aplicar o no. Doncs, la Generalitat no els té ni amb aquesta finalitat, Il·lustre senyora Diputada; això és una competència també municipal, i ens hem de posar d'acord com es financen aquestes competències.

Pla Intermodal. Ja li he dit, senyora Diputada: el Pla Intermodal estarà finalitzat en la seva redacció. Els estudis previs del Pla Intermodal tenen, com a terminis posats per la Comissió, que a mi em lliura i queden sobre la meua taula a finals d'octubre i que jo despatxo a primers de desembre —la Comissió se'ls havia estat mirant durant més d'un mes, i el senyor Conseller crec que també té algun dret, doncs, a estudiar-s'ho, eh? Aquesta és la diligència que vaig emprar—; per tant, el Pla Intermodal té aquests estudis que seran lliurats a finals d'enguany; per tant, després s'haurà de redactar amb la base d'aquests estudis el Pla Intermodal i, en aquest sentit, sí que serà la Subcomissió la que haurà de determinar la velocitat d'aquests treballs. No és una feina fàcil —no és una feina fàcil—, Il·lustre senyora Diputada. I quan em pregunta quines seran les inversions posteriors a les de la línia II, que, com vostè sap, comprometen els recursos fins a l'any 95 —és a dir, ja tenim programades les inversions en els cinc propers anys—, jo li haig de dir que, òbviament, haurem d'esperar —fins a l'any 95 arriba el projecte de la línia II— fins a l'any 95, eh? El Ministeri de Transports paga tres exercicis, però el Govern de la Generalitat continua fins als 36.000 milions, fins a l'any 95; jo li haig de dir que, òbviament, les prioritats en la realització de noves infraestructures ens les ha de dir, precisament, el Pla Intermodal, que per això el fem; el Pla Intermodal serà el que haurà de mirar, de totes les inversions que ja es parlaven i que eren previstes en diferents moments i que s'han estudiat en diferents èpoques, quines d'aquestes han de ser prioritàries en la realització de futures inversions —continuació de línies noves, execució de noves línies, el metro regional, etcètera. Això és, precisament, el que ens ha de dir el Pla Intermodal; per això el fem, per poder decidir amb la base de les necessitats i no amb la base, doncs, de criteris subjectius que sempre són incòmodes i molt poc eficients a l'hora d'aplicar-los.

Montjuïc des de l'any 84. Home, no insistim, Il·lustre senyora Diputada. Des de l'any 84 no es podia fer arribar el metro a Montjuïc perquè en el projecte no existia; el Pla de metros de l'any 84 no contemplava la pujada a Montjuïc, no ho contemplava; el dossier olímpic no contempla el metro a Montjuïc, no el contempla per a res. És l'any 88 que surt, i surt un projecte absolutament impracticable i per l'altre vessant de Montjuïc. No confonguem l'opinió; això sí que és confondre l'opinió. L'any 84 no existia el projecte de metro a Montjuïc, es comença a fer l'any 88 i, hi insisteixo, per l'altra banda de la muntan-

ya, i que ell sol, per anar des de Zona Franca fins dalt, a Montjuïc, costava tant com tota la línia II: 36.000 milions de pessetes, només aquell trosset —només aquell trosset. Per tant, no confonguem l'opinió —no confonguem l'opinió.

S'ha fet la línia II a partir del moment en el qual Catalunya rep el mateix tracte que Madrid —feia vostè referència a la molta inversió que s'està fent en el metro de Madrid. A partir del moment en què el Ministeri de Transports ha tractat la comunitat de Catalunya exactament igual que la Comunitat de Madrid, és a dir posant en la inversió un terç dels recursos totals, és a partir d'aquest moment que el Govern de la Generalitat engega les seves inversions. I de l'any 85 fins a l'any 89 el Govern de la Generalitat ha anat invertint pel seu propi compte, ell sol, de l'ordre de 2.000 milions de pessetes cada any, i així s'ha fet la infraestructura de la línia I fins a Santa Coloma i des de Santa Coloma Centre fins a Santa Coloma Camí del Fondo, i així s'han fet les dues estacions de la línia I per l'altra banda, de Ciutat Sanitària i Bellvitge. Això s'ha fet només amb els fons del Govern de la Generalitat. I durant cinc anys Catalunya no ha aconseguit tenir el que sí que ha tingut el Govern de Madrid, que és l'ajuda d'un terç de les inversions per part del Govern central. I és aquesta i no cap altra la raó per la qual les migrades possibilitats que s'han tingut de realització d'una xarxa de metros més gran a la conurbació. Que, per cert, parla vostè de cent vint quilòmetres: estic encantat que vostè ja sàpiga quina és la llargària que han de tenir les línies; és per això que fem el Pla Intermodal, perquè els cent vint quilòmetres és el que té la xarxa de metros de Madrid, però no necessàriament la nostra per donar el mateix servei ha de tenir els mateixos quilòmetres; això ens ho haurà de dir el Pla Intermodal, que per a això el fem. El que ja estava estudiat, que era la línia II, és el que està programat de fer fins al 95 i, a partir d'aquí, haurem de veure, a través del Pla Intermodal, per programar les inversions que en el futur caldrà fer.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al punt 9 de l'ordre del dia: interpellació sobre la seguretat jurídica dels presos a Catalunya, que formularà el Diputat l'Il·lustre senyor Jaume Nualart, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat jurídica dels presos a Catalunya

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria començar la substanciació d'aquesta interpel·lació anunciant que, si bé fa referència a les presons catalanes, no ho faré parlant d'aquelles qüestions que han estat tan debatudes des d'aquesta tribuna i que incidien, la majoria de les vegades, en la massificació dels centres penitenciaris i les seves conseqüències, i que només sembla que podien solucionar-se incrementant els pressupostos per a la construcció de nous establiments. Però les deficiències que existeixen a les presons i les situacions injustes que pateixen els interns i internes no totes són degudes a la seva massificació ni tots els problemes de la massificació se solucionaran només amb la construcció de noves presons.

Esperem que la desitjada reforma del Codi Penal, amb penes alternatives a les carceràries solucioni, en part, l'actual proble-

ma, i que aquestes serveixin per assolir un dels objectius del compliment de la pena: la reinserció dels penats a la societat; ja que, com s'ha dit repetidament per part dels estudiosos en matèria penitenciària, les presons no són els instruments adequats per a la reinserció a la societat. I no hi ha dubte que els delictes no s'eviten amb polítiques repressives, i en això crec que coincidíem amb el senyor conseller.

Caldria una política preventiva que anés dirigida a evitar les bosses de marginació que es produeixen a la nostra societat i que, a la vegada, són els brous de cultiu dels individus amb conductes antisocials.

Però mentre no arribi la reforma del Codi Penal i no hi hagi una política preventiva s'han de cercar solucions a l'actual situació de les presons; ha d'existir una voluntat política real per part del Govern de la Generalitat de transformar les actuals presons de centres on els interns i les internes només compleixen la pena per la qual han estat condemnats, o sigui, la privació de llibertat, i que gaudeixin de tots els altres drets que, com a ciutadans, els correspon i els ajudi, a més, a la seva reinserció.

També s'ha dit moltes vegades que les presons només serveixen –i encara ho posaríem en dubte– per als que no hi són, però que, evidentment, no són profitoses per als interns i internes. Cal una reforma profunda de tot el sistema penitenciari, però mentre aquesta no arriba des de l'Executiu de la Generalitat s'ha d'intentar que la presó, almenys, no vulneri els drets fonamentals reconeguts a la Constitució de l'Estat espanyol a la població reclusa, ja que el seu article 25.2 diu que s'han de respectar tots els seus drets a excepció dels que no siguin..., que no estiguin respectats expressament pel veredict de condemnatori, pel sentit de la pena o per la Llei penitenciària.

Per tant, s'ha de fer possible que els interns i les internes de les nostres presons no es vegin privats, juntament amb la llibertat, d'altres drets que, com a ciutadans, tenen. I un dels drets fonamentals de qualsevol ciutadà és poder comptar amb un assessorament jurídic eficaç que li permeti dirigir-se als jutjats i tribunals de justícia per recaptar d'ells la tutela efectiva dels seus drets amb el coneixement suficient que exigeix una cosa tan complexa com l'ús d'aquesta tutela. I no cal recordar que aquest dret fonamental a l'assistència jurídica és reconegut a qui està privat de llibertat. Això ho estableixen els articles 17.3 i 24.1 i 2 de la mateixa Constitució, de manera que tots tenen dret a la defensa i a l'assistència de lletrat durant tot el procés penal.

Per tant, si aquest és un dret reconegut jo em pregunto, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, quines possibilitats tenen els interns i internes de les nostres presons per exercir-lo en les diferents situacions en què es poden trobar. Permeti'm que els faci una breu exposició de les diferents problemàtiques amb què es pot trobar un intern o interna a la presó i la necessitat que té d'un assessorament jurídic, i això sense tenir en compte la problemàtica que tenen *per se*, ja que el penat o preventiu es troben immersos en un procediment jurídic i per aquest sol fet ja necessitarien una assistència immediata.

En primer lloc, cal veure la necessitat que els interns tenen després d'haver estat condemnats per una sentència i, per tant, quan el seu procediment jurídic ha entrat en la fase d'execució. Normalment, com sap el senyor Conseller, el lletrat, i sobretot si aquest ha estat designat pel torn d'ofici, deixa d'intervenir –segons costum– al moment que es dicta la Sentència. Però

l'execució inclou molts problemes que requereixen l'assistència qualificada d'un lletrat i, en canvi, els penats i penades es troben en una total indefensió. Té previst la Conselleria algun programa per atendre aquestes problemàtiques que afecten la quasi totalitat dels penats i penades de Catalunya? La majoria d'ells no tenen possibilitats econòmiques per contractar els serveis d'un advocat de pagament, i per constatar aquesta realitat no cal fer grans estudis, sinó que és una dada inqüestionable. I, per tant, a més del que hem dit anteriorment, es troben en desigualtat davant el ciutadà sense mitjans econòmics però que gaudeix de llibertat, ja que aquest, davant d'un problema legal, pot acudir al Servei d'Orientació Jurídica dependent de la mateixa Generalitat, al qual es podrà adreçar a un advocat del torn d'ofici.

Però, què ha de fer –pregunto, senyor Conseller– un intern o interna? I li asseguro que els interns també tenen problemes jurídics al marge del sumari o procediment pel qual han perdut la seva llibertat. Per exemple, problemes amb la seva parella, problemes d'arrendament del seu habitatge com pot ser la manca d'ocupació o la manca de pagament i d'altres. La Conselleria, des que té traspassades les competències, ha realitzat alguna acció per resoldre aquests problemes dels interns?

Una altra qüestió: la Llei Orgànica General Penitenciària 1/79, del 26 de setembre, en el desenvolupament dels principis constitucionals propis d'un estat social i democràtic de dret, introduïa a l'Estat espanyol la figura del jutge de vigilància penitenciària i li atribuïa la important tasca de salvaguardar els drets dels interns i corregir els abusos i les desviacions que en el compliment dels preceptes del règim penitenciari es puguin produir (Article 76, de la Llei Orgànica General Penitenciària).

Això significa que la jurisdicció ha de controlar l'Administració penitenciària, i vull fer notar aquí que per a totes les presons de Catalunya s'han creat només tres jutges de vigilància penitenciària. Senyor Conseller, sé que em direu que això no és de la vostra competència, però sí és important pel què us diré més endavant. En l'actualitat hi ha una jutgessa que té al seu càrrec quatre mil interns i internes de les presons catalanes; aquest nombre difícilment permet que puguin estar assegurats els drets que es pretenen salvaguardar amb la Llei 1/79, però, a més, l'intern, en cas de sanció per part de l'Administració de presons, no té un assessorament per a la seva defensa, ja que, en primer lloc, no té assignat cap advocat per a aquestes qüestions, i, en segon lloc, a causa del curt termini que assenyala la legislació per als escrits de descàrrecs, tampoc seria viable en la majoria dels casos la intervenció d'aquest advocat. I això és fonamental per assegurar aquests drets.

Jo li preguntaria, Honorable senyor Conseller, si la seva Conselleria ha detectat aquests problemes i quines han estat, en cas afirmatiu, les realitzacions fetes, per part de la Conselleria, per solucionar aquestes deficiències.

Però la vida de l'intern o interna es troba també en altres situacions, com són la classificació, els permisos de sortida, el règim de visites i de comunicacions amb l'exterior, els trasllats a altres centres penitenciaris –que, dit de passada, depèn de la Conselleria segons una sentència recent del Tribunal Constitucional, per bé que no sabem els criteris amb què s'efectuen aquests trasllats i seria interessant que, en respondre el senyor Conseller, ens digués quins són els criteris per traslladar un intern d'una presó a una altra–, el dret que se'ls reconegui l'existència d'una relació laboral –deu conèixer el Conseller la

reclamació interposada pels interns perquè se'ls declari afiliats a la Seguretat Social—, la sanitat, etcètera. Són temes d'una importància decisiva per a aquells que estan reclosos a les presons, i no pas tan sols per a l'exercici efectiu que, com a persones privades de llibertat, tenen, sinó també, i d'una manera molt especial, amb vista a la duració efectiva de la condemna, la qual es pot veure reduïda en funció de la resolució de les diferents exigències relatives a l'estada al centre de compliment, redempcions extraordinàries, progressió de grau, etcètera.

Cal fer esment també que aquestes incidències penitenciàries tenen una repercussió important en la possibilitat del condemnat a beneficiar-se d'aquelles mesures previstes en la mateixa legislació penitenciària, encaminades directament a una rehabilitació i reinserció social efectives, com són permisos de sortida, règim obert amb la possibilitat de tenir accés a un treball a l'exterior, etcètera.

Totes aquestes qüestions revesteixen una tal complexitat tècnica-jurídica que difícilment els interns, pels seus mateixos mitjans i coneixements, podran exercir amb eficàcia en la defensa dels seus drets. Aquí també, senyor Conseller, voldria saber quins són els programes que la Conselleria ha portat a terme durant aquests darrers anys perquè això s'aconsegueixi.

Resumint: la substanciació d'aquesta interpellació va dirigida a saber quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la seguretat jurídica dels interns de les presons de Catalunya.

Ja li avanço, abans de la seva resposta, senyor Conseller, que en aquest tema no es pot afirmar que manca més pressupost o, com s'ha dit moltes vegades des d'aquesta tribuna, que la resta de les presons de l'Estat espanyol estan encara en pitjor situació. El nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, ja en els pressupostos de l'any 90, demanava una partida per a la creació d'un servei d'orientació jurídica a les presons, i la partida no desnivellava el conjunt del pressupost, ja que, si no ho recordo malament, era d'un milió de pessetes, perquè el Col·legi d'Advocats de Barcelona hi prestava també la seva col·laboració, atès que els seus col·legiats creien —i creuen— que aquest servei és fonamental en els establiments penitenciaris. Per tant, senyor Bassols, no és un problema de pressupost. Tampoc és un problema de massificació perquè aquest servei es pot dur a terme a qualsevulla de les presons catalanes.

I, pel que fa a les presons de la resta de l'Estat espanyol, li diré que a la presó de Basauri funciona, des de l'any 1987, un servei d'assistència jurídica penitenciària. També en el centre penitenciar de Nanclares de Oca. El gener de l'any 90 es va crear un servei d'assistència al Dueso; així mateix, a la presó de la ciutat d'Oviedo; des de començaments de l'any 1988 funciona per a la població reclusa a la Comunitat Autònoma de Madrid; també a la presó de Castelló en gaudeixen; també en el centre de Pereiro de Guíar, a Orense. Com pot veure, senyor Conseller, en algunes comunitats autònomes ja funciona aquest servei d'orientació jurídica per als penats.

Per acabar aquesta primera intervenció, voldria dir-li que en la visita que vàrem fer alguns diputats a la presó de Figueres vàrem comprovar que hi havia un intern al qual li havien aplicat l'article 10 feia més d'onze dies, i no l'havia visitat ni el fiscal ni el jutge de vigilància penitenciària ni havia tingut cap tipus d'assessorament. Malauradament, aquest no és un fet, un exemple aïllat; és una situació bastant normal en els nostres

centres penitenciaris. Esperem que aquesta interpellació serveixi —si més no— perquè els interns i les internes de les nostres presons solament pateixin la falta de llibertat, però que puguin exercir tots els altres drets que la Constitució de l'Estat espanyol els reconeix com a ciutadans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, no cal que digui —em penso— que estic plenament d'acord amb els conceptes que ha anunciat al principi de la seva intervenció el Diputat interpellant, senyor Nualart, respecte que els interns en els centres penitenciaris tenen tots els drets dels ciutadans lliures, exceptuats, és clar, el de la llibertat i aquells que la pròpia Sentència que els ha portat a la presó els limita o els suprimeix.

I he d'afegir encara que, precisament, és l'Administració penitenciària la que està obligada a garantir que gaudiran de tots aquests drets, cosa que és una obligació que assumim plenament, però que també és un dret, fins a cert punt, del qual no claudiquem.

He de dir, en canvi, que no estic d'acord que parli que els nostres centres penitenciaris no tenen més finalitat que el compliment de la pena, sense que es cobreixin o es compleixin aquestes garanties de tutela de tots els drets que els corresponen en tant que ciutadans d'una societat de la qual n'estan només físicament separats, però en la qual hi han de ser integrats i de la qual, indiscutiblement, formen part no obstant la condemna. Estic d'acord també, però fins a cert punt, amb la necessitat d'una política repressiva de la delinqüència, cosa que no exclou que hi hagi també una política repressiva ben entesa, però política preventiva que ha de practicar-se allà on s'origina el delictes, que no és, precisament, a les presons, sinó, en tot cas, i bàsicament, en el món de la marginació.

Bé, establertes aquestes idees generals, i deixant ben clar que l'Administració penitenciària assumeix aquesta responsabilitat que li imposa la legislació de garantia, de tutela, dels drets —de tots els drets— que corresponen als interns, he de dir que la legislació, la legislació vigent a Espanya cobreix, amb la seva preceptiva, la normativa necessària perquè això sigui una realitat. Jo podria citar-li —no ho faig perquè l'espai de temps potser no m'ho permetria— que també estudiosos del tema penitenciar i persones de tanta autoritat i tan poc sospitoses de manca de sensibilitat en el tema com pugui ser, per exemple, el senyor García Valdés, ho diuen: «*Se encuentra en la Ley General Penitenciaria un equilibrio más que aceptable entre la salvaguarda de los derechos humanos de los internos y la necesaria convivencia ordenada en los centros*». I així continua.

I, per tant, el que hem de fer —i aquest és el propòsit de capteniment del Govern de la Generalitat i, concretament, del Departament de Justícia—, el que hem de fer és que aquesta legislació penitenciària, que és avançada en el nostre país i que és correcta, respecte el tema de la interpellació, és a dir, a la salvaguarda dels drets dels interns que no siguin estrictament el de la seva llibertat, es compleixen.

L'Il·lustre Diputat interpellant ha parlat d'algunes possibilitats, d'algunes situacions, en què l'intern es veu necessitat d'un

assessorament d'ordre jurídic. O sigui, ha parlat, concretament, bàsicament, de la seguretat jurídica, i, per tant, jo centraré la meua resposta en aquest punt.

Les situacions en què es troba l'intern en relació amb aquesta problemàtica de la seguretat jurídica són, encara, més àmplies de les que —potser també per la necessitat de sintetitzar— ha anunciat l'Illustre Diputat interpellant. En primer lloc, hi ha una situació d'ordre penal, de procediments penals, que són els que han portat el pres a la situació com a tal. En aquests casos tots els presos amb causes pendents que ingressen en els nostres centres penitenciaris tenen, a més a més de la informació que obligadament els ha de donar el jurista criminòleg que existeix en totes les presons de Catalunya i, a més a més, normalment, amb pluralitat de persones que cobreixen aquest càrrec, tenen, a més, tots el seu advocat ja sigui contractat lliurement, ja sigui d'ofici, però no hi ha ningú a qui se li segueixi un procediment i es trobi en una presó que no tingui i compti amb el seu advocat, que, lliurement i d'una manera..., i amb locutoris especials, totes les hores del dia i tots els dies de la setmana i del mes, compresos els dies festius, pot comunicar amb ells —perquè, aquesta llibertat de comunicació, vetllem molt especialment que es compleixi i no tenim cap queixa que hi hagi hagut situacions en què això no s'hagi respectat.

Una altra és la situació dels penats, dels condemnats, dels que entren en compliment d'una sentència condemnatòria. En aquest cas, necessiten un doble servei jurídic: el d'informació de la seva situació de compliment —que, difícilment, la pot donar ningú millor que la pròpia Administració penitenciària, que tenim, a més a més, informatitzat el servei d'una manera molt vàlida per poder, en qualsevol moment, donar a tots els interns la seva situació, fins i tot per escrit—, és a dir, el compliment, el temps que porta de compliment, els beneficis penitenciaris que li han estat atorgats en ordre a la redempció ordinària o extraordinària de les penes, respecte a la data de la seva possible llibertat condicional fins al punt que quan altres, o bé els propis advocats, desitgen transmetre aquesta informació, normalment, ens l'han de demanar a nosaltres.

I hi ha, a més a més, la posició de defensa del propi intern durant el període de compliment de la condemna, és a dir, d'execució de la pena. Jo lamento aquí discrepar d'una afirmació, possiblement, doncs, involuntària de l'interpellant, en dir que a l'hora del compliment de la condemna els interns es queden sense advocat. En primer lloc, tenen plena i total llibertat de demanar els serveis de qualsevol advocat aquells que poden suportar-ne el cost dels honoraris; però, en tot cas, tenen l'advocat d'ofici que ha de continuar en la seva missió de defensa, com a mínim, durant el primer any del compliment de la sentència i, en tot cas, si després no continués s'ha de procedir a una nova designació i així ho té establert el consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya. Almenys aquesta és la realitat a Catalunya, i, per tant, en situació de penat tots tenen el seu advocat.

Jo em pregunto: si tant en la situació preventiva com en la situació de condemna hi ha un advocat individualitzat, que s'ha d'ocupar de la defensa d'aquell intern, quin paper hi ha de jugar un servei d'orientació jurídica portat per diferents advocats que, transitòriament, s'ocupin d'aquest càrrec, sinó és el d'interferir en la tasca que d'una manera —com dic— individualitzada i continuada ha de complir l'advocat d'ofici o l'advocat lliurement contractat.

Un altre aspecte en el que també és necessària aquesta seguretat, aquesta tutela jurídica és el dels deures i les obligacions que ha de complir i de què gaudeix l'intern en l'establiment penitenciar. Respecte a aquest punt i pel que fa a la informació, tots els interns, tots els que ingressen a les presons de Catalunya reben informació suficient respecte a la seva situació, el règim de la presó i els seus drets i les obligacions. Se'ls dona un fullet en català i en castellà, que es tradueix als presos estrangers i que s'explica de paraula als que no saben llegir, als analfabets. Tots queden degudament informats i, a més a més d'aquest fullet, reben, immediatament, després del seu ingrés a un treballador social, que forma part de la Comissió d'Assistència Social Penitenciària, que els informa també a bastament de la seva situació i que fa de pont amb els advocats de fora i amb les seves famílies.

Pel que fa al règim disciplinari, és a dir, quan s'imposen per l'Administració sancions per determinades conductes que puguin considerar-se punitives, en aquest cas —i està establert així per la legislació penitenciària—, en la tramitació de l'expedient i en el plec de càrrecs que es formula contra l'intern se li ha d'advertir del seu dret a l'assessorament, i en notificar-li la resolució, si conté una sanció, dels seus drets al recurs. A més a més, tot aquest procediment queda sota la tutela i la garantia dels jutges de vigilància. Jo he de dir, en defensa d'aquesta institució, que, normalment, els jutges de vigilància es produeixen amb una diligència notable; hi pot haver alguna situació d'emergència, potser, doncs, en aquests moments falti, hi hagi alguna vacant per complir però, en tot cas, això no seria defecte de la institució o que la institució no estigui ben pensada, sinó, en últim terme, doncs, un problema de caràcter personal, de manca de personal, que la Conselleria no pot cobrir —no és la nostra incumbència—, però que sí vull fer constar que sempre, sempre, hem procurat i hem demanat al Consell General i al Ministeri que es cobreixin totes les vacants a Catalunya; ho hem fet, fins i tot, per escrit.

I, per últim, existeixen problemes de caràcter extrapenitenciar —els ha mencionat encertadament el Diputat senyor Nualart— respecte, doncs, per exemple, a problemes de la parella, problemes de matrimoni, problemes de l'habitatge, problemes d'ordre laboral que requereixen també un assessorament. Jo he de dir que aquests són problemes realment molt esporàdics; no n'hi ha massa, però que, en tot cas, doncs, poden disposar de l'advocat lliurement contractat o d'un advocat d'ofici que els és nomenat de seguida que el demanen i que —que jo sàpiga— sempre els ha atès degudament i que és preferible, doncs, i em sembla indiscutible, comptar amb un advocat personalment designat per a un tema concret que no per un servei d'advocats múltiple però canviant i, per tant, doncs, episòdic.

Jo voldria dir moltes altres coses però el temps no m'ho permet. De totes maneres, en fi, sí, hi ha algunes presons dependents de l'Estat on s'ha establert un servei d'orientació jurídica, però jo diré que n'hi ha moltes altres, moltíssimes més, que no s'hi ha establert perquè l'experiència, doncs, no sembla que ho faci aconsellable. Que, sense necessitat d'aquest servei d'orientació jurídica, tots els interns poden, lliurement, exercitar els seus drets, els seus drets fins i tot contra l'Administració penitenciària; el darrer any, el 1950, més de cent cinquanta reclamacions s'han produït contra l'Administració penitenciària i, darrerament, jo puc dir que, personalment, he rebut una recla-

mació de cent trenta o cent quaranta interns de la Model, que no he pogut atendre per no considerar-la justificada, però que el Col·legi d'Advocats de Barcelona ha designat deu advocats d'ofici —deu—, em sembla una xifra, doncs, estimable, perquè siguin degudament defensats contra, precisament, l'Administració penitenciària, fet que em sembla, doncs, molt vàlid i molt positiu.

De totes maneres, jo vull acabar dient al senyor Nualart i a tots els diputats de la Cambra que aquest no és un tema, evidentment no és un tema, trivial: afecta un dret —un dret que jo considero, doncs, molt sagrat— dels interns, el dret a la seguretat jurídica; que, a més a més, és un tema, doncs, que, és clar, m'afecta molt personalment; que, en cap cas, m'excusaré amb el tema de pressupost —realment, no és un problema de pressupost—, sinó que, en principi, jo considero que aquest servei és innecessari per tot el que acabo de dir, i que més aviat, doncs, podria ser una interferència respecte a l'activitat i l'actuació de l'advocat individualitzat, amb caràcter de continuïtat, de què ha de disposar cada intern. Però que, no obstant això, com que dic que no és una qüestió trivial, jo no puc evacuar-la... —tampoc sabia exactament per on portaria el debat el Diputat interpellant—, tampoc la puc evacuar en els termes breus d'una interpellació, i que, per tant, de totes maneres, el seu suggeriment serà degudament considerat i estudiat, sense que això impliqui cap compromís quant a la seva acceptació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica el senyor Nualart, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, en primer lloc, li agraeixo el fet que tingui en consideració les nostres preocupacions sobre aquest tema.

Jo el que li voldria dir... Vostè ha dit que hi havia dos tipus d'interns: els que complien condemna i els preventius, i que els preventius ja tenien el seu advocat. I això és cert: tenen el seu advocat; però també sabeu, Conseller, que, normalment, hi ha moltes dificultats de relacions entre els advocats del torn d'ofici, que són la majoria, i els interns. Aleshores, al marge del plet principal, al marge del procediment, del sumari o dels procediments d'urgència, existeixen una sèrie de problemes, que hem enunciat abans, dins de la presó, i que, aleshores, necessiten un tràmit ràpid, perquè, normalment, els escrits de descàrrec han de ser dins els tres dies següents; si s'han de fer dins els tres dies següents, és impossible que un advocat pugui visitar l'intern: s'ha de notificar a l'advocat, l'advocat ha de veure l'intern, i aquests tres dies, normalment, han passat.

Per tant, jo crec que, al marge del plet principal..., i nosaltres, aquest servei d'orientació dins les presons, no el veiem com per al plet principal, sinó que el veiem, simplement, per les circumstàncies que es donen dins la presó. I també per qüestions que es poden plantejar... —ha dit el senyor Conseller que només n'hi havia unes quantes, amb uns problemes aïllats sobre tipus, doncs, laborals o tipus d'arrendaments—, però són uns quants els que existeixen, i, per tant, crec que aquest dret de defensa, encara que només fos per a una persona que el necessités, s'hauria d'establir.

D'altra banda, jo, senyor Conseller, el que no acabo d'entendre és per què la Conselleria no vol crear aquest servei d'orientació jurídica a les presons de Catalunya.

Ens diu el senyor Conseller que és que interferiria la defensa dels altres advocats, i això, evidentment, crec que, almenys, no s'ajusta a tota la veritat, perquè, en realitat, l'advocat només ha estat designat pel plet principal o pel sumari o pels delictes de què l'acusen, però no per totes les altres circumstàncies. Sabem a més, que, després de l'any, queden completament abandonats els interns a dins de les presons; que tot el problema de classificacions de trasllats queda completament sense defensa per part d'aquestes persones.

Aleshores, els que compleixen, a més, la condemna tenen tot el problema de l'execució de la sentència, i, en aquests moments, a menys que es modifiqui ara la Llei del torn d'ofici i passi a dependre també..., els advocats que portin el sumari hagin de portar l'execució, aleshores, en podríem parlar; però, mentrestant, això no es dona, i, per tant, seria necessari aquest servei.

Jo li voldria dir que el primer estudi que es va fer d'aquest servei d'orientació va ser el del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i és un estudi que, en realitat, han recollit —la presó, per exemple— les presons de Madrid, i fan servir aquest servei d'orientació jurídica.

Li he dit també que s'ha demanat diverses vegades, per diputats d'aquesta Cambra —jo mateix ho he demanat—, aquest servei. Però li voldria dir que el Síndic de Greuges, en el seu Informe de l'any 1985 ja denunciava el fet de la manca d'assistència jurídica al penat mentre complia la condemna. Mancava que hi hagués una assistència tècnica al penat: això l'any 85. I això no ha estat..., no ha variat, i segueix aquesta mateixa circumstància.

Li vull dir també que el Defensor del Poble, en el seu Informe, quan fa la visita a les presons aquí a Catalunya —ja sé que la Conselleria ha dit que, a la presó, havia estat molt superficial, però bé era una de les qüestions que fa notar el Defensor del Poble—, és, i ho diu en el seu Informe, diu: «Pudo también constatar, durante las visitas realizadas, que los correspondientes colegios de abogados y Consejo de Abogados de Cataluña no han organizado todavía, a diferencia de otros colegios del resto de España, un sistema de asistencia letrada a los internos para cuestiones estrictamente penitenciarias, sistema éste que favorece la seguridad jurídica dentro de las prisiones y su mejor funcionamiento.» Això ho diu el mateix Defensor del Poble, també quan visita les presons. I és lògic, i és més: si a la revista del Col·legi d'Advocats de Madrid *Otrosí* hi ha una carta en què es felicita el degà del Col·legi d'Advocats de Madrid per aquest servei per part del Director General de Presons, perquè considera que des que hi ha aquest servei, evidentment, ha baixat la tensió dins les presons.

Per tant, jo crec que aquest servei no és una cosa, simplement, de dir: «Bé, és un servei que es pot estudiar si es pot portar a terme...»; jo crec que és un servei necessari avui a les presons de Catalunya.

Per tant, el que esperem, i almenys així..., ja anuncio ara que farem una moció, en aquest sentit, per a la creació d'aquest servei jurídic als interns a les presons de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. El Diputat senyor Nualart insisteix que només durant la

tramitació de la causa els presos gaudeixen de l'assistència d'un advocat. Jo he d'insistir que no és així, sinó que aquesta assistència d'un advocat individualitzat s'ha de donar també durant tot el compliment de la sentència, de l'execució de la sentència.

Jo li cito, literalment, l'article tercer del Reglament del Servei de Defensa d'Ofici, que diu que «inclourà també l'execució de la sentència». Per tant, aquesta assistència jurídica, la tenen mentre estan a la presó.

Altra cosa és que un acord —no sé si s'ha portat o no a compliment—, que un acord del Consell de Col·legis d'Advocats, el Consell Català de Col·legis d'Advocats, hagi establert que, quan la duració de la pena supera un any, es pot procedir a una nova designació. Però això vol dir, suposa, simplement, en aquell moment, un canvi d'advocat que se suposa també que ha suportat la càrrega d'aquella defensa durant molt temps, però no que es quedi sense advocat. Per tant, un és substituït per un altre, que ha de continuar, per llarga que sigui la condemna. Per tant, aquesta assistència hi és sempre.

Pel que fa, únicament, a la normativa de les sancions disciplinàries, és quan es preveu i s'adverteix de la possibilitat de l'assessorament; assessorament que, si requereix el nomenament d'un advocat d'ofici, podria, doncs, representar una interrupció, una suspensió del procediment disciplinari; però és que la mateixa Llei no preveu que, davant del jutge de vigilància, actuï l'actuació activa, participativa, d'un advocat, que simplement ha d'assessorar l'intern.

I pel que fa a les qüestions extrapenitenciàries, que ja he dit abans que realment són poques, però que no per això han de quedar desateses, existeix la possibilitat de cridar un advocat lliurement, i retribuir-lo o acudir al torn d'ofici.

I he de dir-li també, he d'explicar a la Cambra que, en els pocs casos que existeix aquest servei d'orientació jurídica en algunes presons de l'Estat, precisament, aquest servei no cobreix els problemes, els temes de caràcter extrapenitenciari; almenys, com a mínim, a la presó de Basauri no es dona aquesta assistència, i em penso, en principi, que en cap altra. De manera que, en tot cas, el problema hauria de ser també sempre recurrent a l'advocat individualitzat per a aquell cas concret.

Si això no és prou satisfactori; si hi ha problemes, dificultats en el nomenament de l'advocat d'ofici; si els jutges de vigilància són insuficients quant al seu nombre, no quant a la seva diligència, tot això són temes que cal resoldre i que jo desitjo que es resolguin i que estic disposat a fer el que calgui perquè es resolguin, encara que no siguin de competència nostra.

Però, pel fet que una institució no funcioni prou bé, no vol dir que s'hagi de substituir per una altra institució o per un altre servei, que potser tampoc funcionarà degudament, la qual cosa ens portaria a una tercera institució, i no acabaríem mai el tema de les substitucions, de les suplantacions, dels canvis i de les falses innovacions. Si una institució no funciona degudament, doncs, s'ha de fer que funcioni; perquè, tal com estan dibuixades en la Llei penitenciària, són més que suficients totes les garanties establertes en les nostres lleis penitenciàries perquè els presos tinguin —com han de tenir— la seva seguretat jurídica absolutament garantida.

I en aquesta línia sí que estic absolutament d'acord amb el Diputat interpellant que això s'ha de garantir, i, una vegada més, ofereixo que, si les coses no funcionen en la pràctica suficientment bé —insisteixo, de totes maneres, que de queixes amb

prou feines se n'han produït—, que jo estic disposat a estudiar a consciència les possibles i les millors solucions.

Gràcies, altra vegada, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al punt 10 de l'ordre del dia: interpellació sobre la política general d'higiene alimentària, que formularà la Diputada la Il·lustre senyora Teresa Utgés, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació que avui hem presentat fa referència a tota la temàtica de la higiene i el control alimentaris.

Aquest és un tema important que ens afecta a tots i, a més, cada dia, i l'hem presentat perquè, actualment, malgrat que, teòricament, treballem i persegüim perquè tots els ciutadans gaudeixin d'un bon nivell de vida, el cert és que la persistència de determinats problemes de salut, com són l'aparició de nombroses epidèmies per intoxicacions i infeccions alimentàries, evidencia que, en aquest terreny, ho tenim gairebé tot per fer.

Des que l'Administració catalana assumí les transferències sanitàries, la gestió en aquest terreny s'ha caracteritzat, al nostre entendre, per la manca de definició i, sobretot, de decisió a l'hora d'adoptar resolucions compromeses.

El tema que avui tractem n'és un exemple clar. El Consell Executiu té competències exclusives en matèria de salut pública, en matèria d'agricultura i ramaderia, també de comerç interior i de defensa del consumidor i de l'usuari des de fa molt temps, des de fa anys. També té publicada una llei d'higiene i control alimentaris des de l'any 83, en la qual es remarca la importància creixent que van adquirint en l'actualitat les intoxicacions d'origen alimentari i es persegueix l'objectiu d'assolir una actuació eficaç en el control, per tal que els aliments i els productes alimentaris arribin al consumidor amb el màxim de garanties.

Tot i tenint les mesures legals que permeten aquesta ordenació, ordenació de la higiene, del control de les indústries i dels aliments, de les aigües, dels productes alimentaris i de totes les substàncies que hi poden ser utilitzades, etcètera, el nostre país s'ha destacat, en els darrers temps, no tant per l'elevat nombre de toxiinfeccions alimentàries que s'hi produeixen, que són molt importants, sinó també per tota una sèrie d'escàndols, l'últim dels quals el del Clembuterol, que, al nostre criteri, s'han abordat des de la més insòlita tolerància coneguda.

Podríem parlar, en aquesta interpellació, de cadascun dels problemes que es produeixen a cada una de les fases de producció, de transformació, elaboració, envasament, conservació, transport, emmagatzematge, distribució i venda dels aliments, i segurament que ens adonaríem i ens faríem una idea de com viuen de bé les salmonelles, en el nostre país, i entendríem la quantitat de ciutadans que ja estan avorrits d'anar a parar, cada vegada que decideixen fer vacances, a un centre sanitari per haver ingerit aliments en males condicions.

Estem davant de problemes que causen considerables perills i que no tenen perquè produir-se amb aquesta magnitud en un

país desenvolupat com el nostre. Però vull posar èmfasi i vull delatar, amb aquesta interpellació, un dels assumptes que darrerament preocupen més els ciutadans, que és el tema de l'ús i l'abús dels finalitzadors introduïts en els aliments. És a dir, l'ús i abús en la utilització de substàncies per a l'engreixament d'animals de proveïment, que tenen una prohibició específica de la Comunitat Europea i que són subjecte d'un mercat negre en el nostre país. Així ho hem pogut constatar, aquests darrers mesos, en diverses notícies dels mitjans de comunicació, de les quals m'agradaria citar-ne algunes. Per exemple, una: «Troben a Viladecans un gran laboratori d'hormones tòxiques per a l'engreixament d'animals»; «Dues detencions més en relació amb el frau de la carn»; «L'Ajuntament denuncia dues empreses barcelonines per comerç illegal de carn, per a la qual remet l'expedient a la Fiscalia i ha proposat al Consell Executiu de la Generalitat la imposició de sancions administratives»; «La Guàrdia Civil descobreix a Manresa una altra fàbrica d'anabolitzants». Fins i tot vam tenir l'ocasió de llegir un informe realitzat per un equip veterinari de Barcelona, el qual revela que el 1989 i el 1990, l'ús del Clembuterol i altres substàncies prohibides per a l'engreixament d'animals ha estat general. I això era «conegut i tolerat per la Generalitat», diu l'informe. L'informe inclou una enquesta que demostra que els animals eren tractats amb «còctels» de substàncies farmacològiques prohibides, algunes de provat efecte cancerigen, i que eren obtingudes per la xarxa comercial de pinsos. Fins i tot un director general havia arribat a negociar amb representants del sector que a partir del 30 de setembre es deixessin d'utilitzar els controvertits productes; per tant, queda clar que n'hi havia coneixement.

Aquestes substàncies, doncs, són fabricades en laboratoris pirata, són distribuïdes mitjançant unes xarxes de tràfic que cada vegada s'assemblen més a les de la droga, i finalment són comercialitzades i subministrades de manera clandestina. Tot això representa un greu delictes per a la salut pública, que lesiona el dret a la protecció de la salut dels consumidors i que també atempta contra la protecció dels seus interessos econòmics.

Al nostre Grup li preocupa la inhibició i la manca de sensibilització que ha demostrat l'Executiu quan s'han d'abordar aquests afers. Ens alarma aquesta tolerància a l'hora de realitzar la manipulació dels aliments, i ens preocupa que, en cas de produir-se un nou «cas colza» per un accident en aquesta manipulació, seria molt difícil localitzar-ne el responsable i, per tant, el consumidor es quedaria en la més absoluta indefensió.

Recordem que el «cas colza» va tenir una base econòmica clara: els seus manipuladors no pretenien causar malalties als consumidors, però un element no controlat va produir la síndrome. Aquest antecedent ens posa en evidència que no es pot ser tolerant amb les mesures de control. Si es consent la manipulació dels aliments, és quan poden produir-se els accidents. Aquests accidents, tots, tenen el mateix denominador: l'afany de lucre, l'excessiva tolerància i el constant incompliment de les lleis que el mateix Consell Executiu publica.

S'està defugint de manera clara, al nostre criteri, el control legislatiu, i aquest ja no és un problema de tenir o no competències; és una inhibició del compliment de les normatives que es fan. Aquestes substàncies —ho repetim— són productes prohibits, tant per la Comunitat Europea com per les lleis de la nostra comunitat, i si no s'actua amb contundència, el que s'està fent és

donar una lliçó de com saltar-se les normatives vigents, i aquest és un luxe que un país democràtic no es pot permetre.

Per acabar, voldria fer esment d'un altre element que al nostre criteri està perpetuant aquesta situació: actualment tenim una xarxa d'inspecció que utilitza els mateixos veterinaris que fan la inspecció i que orienten les empreses per subministrar determinats productes. Pot passar que el mateix que controla recomani el producte, i això només és un exemple del que pot passar quan hi ha aquesta manera de fer les coses. Mentre no hi hagi professionals que puguin dedicar-se exclusivament a les tasques d'inspecció, no podrem estar mai fora de risc.

Vull remarcar, doncs, i repetir, per acabar aquesta interpellació, que en aquest tema hi ha hagut una clara inhibició; hi ha hagut unes infraccions clares que, com a resposta, han donat aquesta excessiva tolerància i com a conseqüència ens trobem que el Consell Executiu no ha sabut ni donar el grau de protecció a la salut que els consumidors estan demanant, ni atorgar la seguretat d'una protecció dels interessos econòmics dels ramaders que no utilitzen aquestes substàncies.

Aquesta manca de control fa que no tinguem cap garantia que la carn del nostre mercat estigui exempta d'aquestes substàncies i, per tant, com a consumidors, hem de dubtar de la seva qualitat, i tot plegat és el que ha fet l'actual davallada dels preus.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, vostè ha barrejat, jo crec, dintre del mateix sac, les salmonelles, els productes d'engreixament, la tolerància, l'organització, els professionals, tot, creant una situació que ha acabat dient que no hi ha cap garantia que la carn que mengem pugui estar en condicions, i jo crec que aquest aspecte és un fet molt greu.

Jo crec que no és veritat; no és veritat. La carn que mengem, jo crec que els nostres consumidors poden estar tranquils, perquè és veritat que hi pot haver alguns casos que s'hagi comès algun abús, però sí que li puc garantir que la carn que es menja és una carn que té garanties sanitàries suficients.

El problema no és tan sols la garantia sanitària, sinó que el problema és fer complir unes normatives que facin que el mercat sigui competitiu en les mateixes condicions a nivell de tot Europa.

I ara, si em permeten un segon, perquè he agafat els papers de la següent interpellació... (*Rialles.*) No és que hagués perdut els papers, sinó que li hauria parlat de la natalitat, i això sí que no té res a veure amb el que anava a parlar ara.

És evident que el Departament de Sanitat i Seguretat Social té entre les seves missions planificar, executar i avaluar programes de seguretat dels aliments, amb el propòsit de prevenir les malalties que aquests puguin transmetre o ocasionar. Les actuacions es basen en la identificació de risc i dels punts vulnerables, i també en intervencions de vigilància i de control.

El consum de carn a Catalunya durant l'any 1988 va ser de setanta-sis quilos de mitjana per persona; el superen en quantitat les hortalisses, la fruita i la llet, però el capítol més elevat de despesa domèstica en aliments va ser el dedicat a l'adquisició

de carn, que suposava el 28% de les despeses per càpita en productes alimentaris.

La inspecció de la carn i dels establiments de transformació és una activitat a la qual el Departament de Sanitat i Seguretat Social dedica importants recursos personals i materials. Són ben conegudes que totes les operacions que tenen lloc en la transformació animal viu en canal són susceptibles de contaminació microbiana, tant endògena com exògena. Un altre aspecte a considerar és que la moderna producció animal ha introduït —i això és veritat—, la introducció d'additius als pinsos, antibiòtics, antiparasitaris, quimioteràpics, i també la utilització de substàncies promotores del creixement, repartidors d'energia, hormones, finalitzadors, algunes de les quals, pel seu efecte residual a la carn, poden ser nocives per a la salut. De tot això es deriva la gran importància de la labor de la inspecció veterinària a l'escorxador com a punt de partida de la qualitat higiènica i sanitària de la carn. Aquesta tasca inspectora comporta el control sanitari de residus als llocs d'origen del bestiar, inspecció al transport a l'escorxador i control *ante mortem*, inspecció de totes les operacions de carnització i de les pràctiques de neteja i desinfecció de les instal·lacions i estris, inspecció *post mortem*, supervisió de la destinació dels decomissos, vigilància de la presència a la carn de residus de substàncies químiques, amb el suport d'un laboratori especialitzat; contribució al coneixement de la freqüència i la distribució de certes malalties i col·laboració en campanyes de lluita i eradicació; inspecció de l'aplicació del fred a la carn i de les condicions d'emmagatzematge i transport.

Per portar aquesta labor de vigilància amb eficàcia, la Generalitat de Catalunya va ser la primera comunitat autònoma a l'Estat espanyol que va organitzar la reestructuració dels serveis veterinaris oficials, amb l'adscripció orgànica de 248 places de funcionaris veterinaris al Departament de Sanitat i Seguretat Social, i 129 places al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Decret 5/1986, que va ser el suport normatiu de la reestructuració, comportava un increment de la plantilla de veterinaris de 74 places, que passava de les 17 que hi havia l'any 1979 a les 92 actuals, per poder controlar degudament els escorxadors; homogeneïtzava les dedicacions i les retribucions amb el personal de nivell equivalent de la Generalitat, i creava la figura del coordinador amb funcions d'organització de serveis i coordinació dins els partits veterinaris.

Els veterinaris oficials que tenen assignades tasques de control sanitari als escorxadors i indústries càrniques han supervisat les condicions de sacrifici i manipulació durant l'any 1989 de 382.199 caps de bestiar vaquí, 7.642.000 de caps de bestiar porquí, 224.000 caps de bestiar oví i més de 156 milions de caps d'aviram, i 6 milions i mig de conills, entre altres espècies. El control de l'Administració pública a través d'agents sanitaris permanentment destinats a les empreses càrniques suposa un important grau d'intervencionisme, que no es dona en altres sectors alimentaris, intervencionisme que té els seus pros, però que evidentment té els seus contra, però que forma part de la sistemàtica definida, establerta en les directrius de la Comunitat Europea que tracten aquest tema.

De tota manera, voldria que quedés molt clar que una part del mèrit per l'obtenció dels aliments sans i innocus és atribuïble, també, a les empreses que disposen dels seus propis tècnics,

dels seus sistemes d'autocontrol i codis de bones pràctiques d'elaboració i de manipulació, i que les empreses avancin en aquest sentit és un dels objectius que tots compartim, i forma part de l'estructura de funcionament del control alimentari a les nacions més desenvolupades.

Com a exemple del nivell de les empreses càrniques a Catalunya, voldria deixar constància que som la comunitat autònoma amb més empreses dedicades al sacrifici d'animals o a l'elaboració de productes carnis que han estat homologades per l'intercanvi intercomunitari. Les 92 empreses d'aquest sector homologades a Catalunya suposen el 31,3% del total de les homologades a l'Estat espanyol, i la comunitat autònoma que ens segueix en segon lloc —a una distància considerable— és la comunitat autònoma de Castella-Lleó. Durant dècades s'han fet notables esforços als països desenvolupats, entre ells el nostre, per controlar microbiològicament els aliments. Aquesta era la principal preocupació, atesa la incidència de malalties transmissibles i els migrats recursos profilàctics i terapèutics per combatre-les.

Els darrers anys, l'avenç en la prevenció i el control de les malalties transmissibles, unit al progrés científic en els coneixements toxicològics, han centrat més l'interès i la preocupació en el control físico-químic i biològic de residus en els aliments. Estem davant una nova etapa, basada en sofisticats treballs de laboratori, que duu a un coneixement més acurat dels components indesitjables dels aliments. En el sector de la producció de la carn, els estudis sobre l'efecte dels promotors de creixement han anotat noves orientacions els darrers anys a les explotacions ramaderes. És així que totes les administracions han establert llistes de productes admesos per a la utilització en l'alimentació animal i unes normes d'ús que en garanteixin la innocuïtat, llistes positives. També s'han establert llistes de productes prohibits per les seves conseqüències nocives comprovades o simplement per l'absència de dades sobre la seva innocuïtat, llistes negatives.

Entre les substàncies expressament prohibides —Directriu 81.602 de la Comunitat Econòmica Europea— figuren les substàncies amb efectes antitiroïdants, androgènics, estrogènics o gestàgens. Entre les no autoritzades, les substàncies β -agonistes i la somatotropina, i entre els autoritzats amb regulació, els antibiòtics i quimioteràpics. No totes les substàncies que figuren en les llistes negatives de la Comunitat Econòmica hi són perquè comportin un risc per a la salut, i aquest és un aspecte important a tenir en compte, perquè amb facilitat es generalitza. Als Estats Units admeten la utilització de diversos compostos hormonals prohibits per la Comunitat Europea. Les raons de la Comunitat en aquest cas són de tipus comercial, i no sanitàries, atès que els excedents en la producció de carn no aconsellen autoritzar productes que els incrementin. Per tal d'establir un control acurat de les substàncies prohibides en l'alimentació animal, la Comunitat Europea va establir la Directriu que abans deia, que donava les pautes per harmonitzar les legislacions dels Estats membres en aquesta matèria, i Catalunya —i no és casualitat— és l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que ha organitzat la investigació de residus en animals i carns fresques mitjançant norma específica, i no és per casualitat que quan vénen inspeccions de la Comunitat Econòmica Europea, el Ministeri les envii a Catalunya perquè som l'única comunitat que està en situació de poder fer aquest tipus d'activitat.

El Decret 241/90, del 4 de setembre, creava el Pla i la seva comissió directora, amb representants dels Departaments de Sanitat i Seguretat Social, Agricultura, Ramaderia i Pesca, Comerç, Consum i Turisme. Aquest Pla per a la investigació de residus animals i carns fresques a Catalunya està vinculat a un pla d'àmbit estatal i durant l'any 1990 ha estat en ple funcionament. Fins i tot abans de la publicació de la normativa esmentada estava en funcionament, i ha aconseguit resultats que, sens dubte, han de ser qualificats de positius. En aquest moment han estat analitzades prop de set mil mostres de carn, líquids orgànics o pinsos, i com a conseqüència d'aquestes analítiques han estat incoats 44 expedients sancionadors, 27 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i 17 del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Així mateix, s'han immobilitzat precautòriament els animals d'ús de diverses explotacions ramaderes. Això no significa que la pràctica de facilitar determinats productes il·legals per a l'engreix dels animals estigui generalitzada, com vostè plantejava. La qualitat i la innocuïtat de la carn que es consumeix a Catalunya és elevada. Sempre hi ha en qualsevol sector un grup minoritari que infringeix les normes i és contra aquest que s'ha actuat i es continuarà actuant amb energia, i aquest és el plantejament que tenim per a l'any 1991, en el qual està previst ampliar el nombre de mostres i d'anàlisis de residus a fi de fer una realitat el control absolut de la carn per a ús humà a nivell de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Utgés pot fer rèplica durant cinc minuts.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Bé, jo crec que el senyor Conseller no ha contestat la interpellació, perquè si l'hagués contestada, jo no entenc com és que, fent tantes coses, es provoquin en el nostre país escàndols com el del Clembuterol.

En tot cas, jo, quan vaig fer aquesta interpellació, volia trobar una resposta del que ha fet el Consell Executiu davant l'ús d'aquestes substàncies prohibides. En tot cas, tornaré a repetir algunes de les nostres preocupacions, i ara concretant més. Per exemple, l'article 15 de la Llei que estem comentant, d'Higiene i Control Alimentaris, diu clarament que són considerades com a infraccions greus, com a infraccions greus, «utilitzar productes zoosanitaris i fitosanitaris no autoritzats», i continua dient que es consideren infraccions molt greus «les accions anteriors quan suposen un risc per a la salut pública». També hi ha un capítol dedicat a les sancions, on fins i tot es gradua la seva quantia amb criteris com els comportaments especulatius de l'acció infractora o la quantia del benefici il·lícit. De tot això que tenim reglamentat, què és el que hi ha a la pràctica?

El senyor Conseller ens ha dit: «S'estan fent tota una sèrie d'analítiques d'orina en els escorxadors per tal de veure quina és la possible incidència en l'ús d'aquestes substàncies». Jo crec que queda clar que, tal com diuen vostès, deuen estar fent un estudi d'incidència o de prevalença o del que vulguin, però no un control de l'ús d'aquestes substàncies. S'ha comentat que s'han obert alguns expedients. Ens agradarà conèixer aquestes sancions, però el que queda clar és que l'ús generalitzat o no —això ens ho ha de dir el senyor Conseller— de la utilització d'aquestes substàncies no és proporcional a aquest nombre de sancions que s'han obert, ni de bon tros.

I aquesta inhibició no existeix només en el cas del Clembuterol, sinó que es fa extensible a tot el control de les carns en

general. A Interfrisa, per exemple —un altre exemple—, hi ha una arribada d'una partida de carn que està mancada de la corresponent documentació sanitària i que, per tant, infringeix clarament la Llei del 8 de gener de 1990, que tracta sobre disciplina de mercat i defensa dels consumidors i els usuaris. Per què el Consell Executiu no actua quan se li demanen actuacions en aquest tema? És a dir, que al marge de totes les possibles actuacions judicials que es poden desprendre d'aquests afers, per què no demanen vostès una inspecció, obren diligències i actuen? Jo crec que aquesta seria la manera de fer sentir al consumidor que està protegit.

Concretament, voldríem que el senyor Conseller ens clarifiqués i ens matisés si aquesta carn en la qual es van trobar analítiques positives es continua destinant al consum humà. S'ha retirat del mercat? S'han decomissat les partides? Hi ha altres preguntes que podríem fer al senyor Conseller, com per exemple, per què, quan es demana ajuda des de les corporacions locals, tal com va fer l'Ajuntament de Viladecans, per tal que es facilités el personal tècnic per col·laborar en les actuacions de desmantellament d'un laboratori clandestí de substàncies químiques perilloses, s'obté com a resposta el silenci?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller pot contestar la rèplica durant cinc minuts, també.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, jo crec que vostè planteja el cas del Clembuterol com si fos un cas que s'hagués donat a Catalunya, no? A Catalunya, de casos d'intoxicats per Clembuterol durant l'any 1990: nombre de malalts, 2; famílies afectades, 1. A la resta d'Espanya: 43 famílies, nombre d'afectats, 135. Jo li preguntaria a veure què es fa, a la resta de l'Estat, respecte a aquí, no?

És a dir, jo crec que el cas del Clembuterol, com tots els casos d'engreixament inadequat i de tractament inadequat de la carn, exigeixen uns controls, uns controls que en el moment actual s'estan portant a terme a Catalunya. És a dir, es pot discutir si en el cas actual s'han de portar a terme 7.000 analítiques, o si se n'han de portar 11.000, que són les que farem aquest any. O si se n'haurien de fer 15.000. Nosaltres, seguint el Pla que es fa a la resta de l'Estat, l'any 90 n'hem fet 7.000, aquest any 91 en farem 11.000, i les xifres que li he donat i els resultats són els que li he dit, i a les empreses que se'ls ha trobat en falta, doncs, evidentment, se'ls ha obert el seu corresponent expedient.

No és veritat que això es faci en termes d'estudi; no és cert. Això es fa per a control, i és un control que, a més, exigeix la Comunitat Econòmica Europea. La Comunitat Econòmica Europea no ens exigeix que fem aquest nombre de mostres per fer un estudi, sinó per a un control, no? El que és impossible és fer l'analítica de totes les mostres, vaja, de tot el nombre de caps d'animals que li he explicat que es controlaven a nivell de Catalunya, és impossible de fer l'analítica a tots. Es fa una mostra, però evidentment no es fa amb la finalitat de tenir un estudi aproximat, sinó de fer un control evident i un control molt estricte.

Vostè ha citat uns casos que són uns casos d'un conjunt d'entitats que estan relacionades amb un presumpte frau de carn procedent de Santander, amb un conjunt d'empreses. Un conjunt d'empreses que la Generalitat s'ha presentat com a part en

el sumari del Jutjat número 5 de Santander, que es va iniciar una investigació administrativa que ha conduït a la incoació d'expedients sancionadors a les empreses José Fríguls, SA, Interfrisa i Frigoríficos de Premià, SA, en data del 3 de juliol del 1990. I és veritat, a més, que a nosaltres ens va trametre, l'Ajuntament de Barcelona, dos expedients sancionadors sobre dues d'aquestes empreses esmentades abans, amb uns arguments semblants al motiu dels expedients sancionadors que havíem obert nosaltres. I és veritat que, a més, aquests expedients han estat deixats en suspens, d'acord amb una resolució del Director General de Salut Pública, de conformitat amb la reiterada jurisprudència del Tribunal Constitucional que estableix que, en cas de col·lisió entre una actuació jurisdiccional i una d'administrativa, es resoldrà sempre a favor de la primera, i aquest és un aspecte que nosaltres sempre hem tingut en compte. Això no vol dir que això estigui arxivat. És a dir, primer s'esperarà a veure quina és la sentència de tipus judicial que s'aplica.

Hi ha un problema greu, en tot aquest plantejament de la carn, i és que hi ha un aspecte especialment greu, que és la normativa. En tot el plantejament que es faci, hi ha un problema greu, que són les normatives estatals, que nosaltres creiem que s'haurien de variar. Les reglamentacions tècnico-sanitàries que estableixen la necessitat del certificat de la inspecció veterinària dels aliments, són reials decrets d'obligat compliment per les comunitats autònomes, i creiem —i amb això està absolutament d'acord, a més, el Ministeri de Sanitat— que són decrets que estan absolutament antiquats i que han de tenir una variació absoluta; tan absoluta que el Consell Interterritorial, el darrer del mes de desembre, l'anterior del mes d'octubre, l'anterior del mes de juny, l'anterior del mes de març de l'any 1990, i no és aquest Conseller el qui porta cada cop aquest tema, sinó que és el conseller de la Comunitat de Castilla y León, proposa cada cop que siguin modificats aquests decrets i que es canviï el reglament dels escorxadors, i no tenim manera que el Ministeri d'Agricultura faci atenció a les demandes sanitàries, perquè creiem que la majoria d'aquests reglaments, sanitàriament, són un absolut disbarat quant a la salut pública. Són un disbarat i vostès només han de veure el que passa a nivell de les vaques tuberculosos i el tractament tèrmic que s'utilitza.

Sí que em sap greu que es digui que nosaltres no donem ajut i col·laboració a les corporacions locals; jo li asseguro que això no és veritat de cap manera; des que jo sóc Conseller de Sanitat, la meua voluntat sempre ha estat donar el màxim suport possible a les corporacions locals; hi ha cops que les corporacions locals volen que nosaltres fem coses que no pertanyen a la nostra jurisdicció, i llavors no ho podem fer, però jo li asseguro que la col·laboració amb les corporacions locals, mentre jo sigui Conseller, la tindran absoluta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. CONSELLER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, Interpel·lació sobre el tractament de la violència en l'esport, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Manuel Bauzá, del Grup Popular.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el tractament de la violència a l'esport

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Senyories, Honorable Conseller, quan aquest Diputat va presentar aquesta inter-

pellació, el passat 22 d'octubre de 1990, ho va fer perquè el fenomen de la violència a l'esport —tema d'actualitat i preocupació a la premsa nacional i estrangera, a les institucions esportives i polítiques d'arreu del món— el preocupava profundament. En especial, per la seva ràpida difusió i perquè la nostra societat assumeix aquest fenomen com un fet consubstancial a l'esport i normal dins d'aquest. Fins fa un mes, a casa nostra, aquesta violència tolerada i intolerable no havia arribat a produir cap mort; avui, malauradament, hem de lamentar la pèrdua d'una vida humana, la mort d'un jove, com a conseqüència d'uns fets violents relacionats amb l'esport, més concretament amb l'esport del futbol.

El proppassat 13 de gener, una vegada finalitzat el partit Espanyol-Sporting, Frederic Roquier restava greument ferit i moriria pocs minuts després, a causa de l'apunyalament d'un grup d'«ultres»; Josep Maria Boleas restava també greument ferit; aquest jove encara ho pot contar, però ja ha dit que mai més tornarà a un estadi. Els presumptes agressors, cinc joves d'edats compreses entre els vint i els setze anys, han reconegut de pertànyer a un grup «ultra», els Boixos Nois. Els cinc restants eren portadors, ells mateixos eren portadors, dic, d'armes blanques en el moment de la seva detenció. Últimes notícies que he vist avui a la televisió deien que el jutge havia decretat la seva presó incondicional. Penso, doncs, que l'oportunitat d'aquesta interpellació resta evidenciada, i estic convençut que també apareix com evident a aquesta Cambra, màxim òrgan de representació dels ciutadans de Catalunya.

I penso que aquesta Cambra té el dret i el deure de conèixer en profunditat un problema que afecta una part important de la seva població, i penso que ha de posar tots els mitjans al seu abast per prevenir i lluitar amb la màxima eficàcia contra la violència que dia a dia, setmana a setmana, es genera al món de l'esport.

Senyories, senyor Conseller, el Govern de Catalunya no pot restar insensible i al marge del problema esmentat. Altres òrgans polítics, com el Senat espanyol, el Consell d'Europa i diferents països signants del conveni cultural europeu, han demostrat la seva sensibilitat i preocupació pel tema de la violència a l'esport i el continuen demostrant.

El Parlament de Catalunya, país que sens dubte ha demostrat ser capdavanter i destacat a l'esport, no pot restar creuat de braços davant aquest greu problema de la nostra societat. Es preguntaran per què vaig presentar aquesta interpellació. Senzillament, perquè els antecedents de violència a l'esport eren suficientment preocupants per preveure que Catalunya no es mantindria al marge de l'esmentat problema.

Em permetran, amb l'objecte d'il·lustrar ses senyories i l'Honorable Conseller, que els refereixi unes dades esgarrifants sobre la progressió, els últims anys, de la violència a l'esport, o com a conseqüència d'esdeveniments esportius. Em referiré només a alguns casos dels darrers trenta anys, els més luctuosos, per no cansar excessivament aquesta Cambra: 1964, 300 morts i 500 ferits en els incidents produïts en l'Estadi Nacional de Lima en anul·lar l'àrbitre un gol a la selecció de Perú en partit enfront d'Argentina. 1967, un fet idèntic al que acabo d'exposar provoca, en un partit de la lliga turca, una brega tumultuària entre els espectadors; resultat: 41 morts i 600 ferits. 1969, es produeix fins i tot una guerra, la que s'ha conegut com a «guerra del futbol»; El Salvador guanya Hondures per 4 a 3, un grup

d'hondurencs viola les fronteres del Salvador i el Govern salvadorenc respon amb un atac militar a posicions hondurenques, conflicte bèl·lic que dura una setmana i que es resol gràcies a la intervenció de l'Organització d'Estats Americans. 1971, 66 espectadors perden la vida i 150 resten ferits en el partit de la màxima rivalitat de la lliga anglesa, entre el Rangers i el Celtics. 1982, a Cali, Colòmbia, un grup de violents provoca en un partit una allau, en la qual moren 22 persones i en resten ferides un centenar. El mateix any, a Haarlem, Holanda, moren 50 persones en un partit de la Copa de la UEFA. 1985, any especialment luctuós; com a conseqüència d'un incendi provocat per un grup de *hooligans*, moren 52 persones i altres 200 resten ferides a l'estadi anglès de Bradford City. Aquest mateix any, concretament el 29 de maig, el món assisteix horroritzat, a través de la televisió —aquest diputat també, i els garanteixo que és difícil oblidar-ho—, a la mort per esclafament i asfíxia de 42 persones durant la tristament cèlebre final de la Copa d'Europa entre el Liverpool anglès i la Juventus italiana a l'estadi Heysel de Brussel·les. 1989, un centenar de persones perden la vida a l'estadi Cecil Rhodes, a Sheffield, a l'encontre entre el Liverpool i el Nottingham Forest.

Centrant-nos ara en el nostre país, els faré un ràpid resum dels fets més significatius: el 1972, tothom deu recordar les destrosses i els aldarulls provocats pels *hooligans* del Glasgow Rangers al llarg i ample de la costa catalana i de Barcelona ciutat, després de la final de la Recopa d'Europa celebrada al Nou Camp. El 1985, una batussa entre Boixos Nois i Brigades Blanquiblaves acaba amb l'apunyament d'un seguidor blau-grana, fets violents, tots ells, que tenen el seu punt culminant en l'assassinat i apunyament, el proppassat 13 de gener a Barcelona, al qual ja m'he referit.

Totes aquestes dades referides al futbol, no vol dir que únicament existeixi violència en aquest esport; en altres esports de masses, concretament en el bàsquet, existeix cada vegada més violència dins i fora de la pista. També se'n dona a l'handbol, a l'hoquei patins, a l'hoquei herba i sobre gel, al beisbol, al futbol sala, etcètera. Existeix violència, doncs, a nivell d'esportistes i entre esportistes, a nivell de seguidors, entre diferents grups «ultres» de seguidors —llegeixi's Boixos Nois, Ultras Sur, Brigades Blanquiblaves, etcètera—, i existeix també un tipus de violència que no hem d'oblidar i que experts i autoritats esportives prenen molt en consideració els últims anys. M'estic referint al *dopping*. L'esportista que es dopa està duent a terme un acte violent contra ell mateix, contra la seva salut i contra els companys d'esport, als quals guanya i supera amb mètodes —mitjançant l'ús de substàncies prohibides— que li donen temporalment un rendiment superior.

Existeix també violència, producte, com totes, al meu entendre, de manca de formació, en els pares, els entrenadors, directius, etcètera. Senyories, jo els puc garantir que tots els caps de setmana se sent amb freqüència als nostres camps, les pistes, els recintes esportius frases i crits com: «Trenca-li les cames!», «Mata'!», etcètera, paraules que surten de les persones que acabo d'esmentar, si de tal se les pot qualificar; que confonen un fet lúdic, d'esplai, saludable, de satisfacció personal i diversió com és l'esport, amb una batalla campal. És trist, lamentable i preocupant, senyores i senyors diputats, que arribin recursos als òrgans disciplinaris esportius, signats pels màxims dirigents responsables dels clubs, en els quals s'allegui, en des-

càrrec de la sanció que se'ls ha imposat en primera instància, que és normal escopir, pegar amb un paraigua al cap de l'àrbitre... Això, jo, senyories, els ho puc garantir, perquè ha passat per les meves mans. Entenc que la violència, tant verbal com física, entre persones relacionades amb la pràctica i direcció de l'esport té, fins a un cert punt, una més fàcil solució si hi ha un consens entre els directius i els òrgans disciplinaris esportius per una aplicació més rigorosa i estricta als infractors dels preceptes estatutaris relacionats amb la disciplina.

Penso també que la lluita contra el *dopping* ha trobat el camí per a la seva eradicació i penso que la tremenda i creixent violència que es ve produint els últims anys al voltant dels esports de masses és analitzada en profunditat i amb preocupació per diferents autoritats polítiques i esportives. Una mostra d'aquestes afirmacions són el Conveni Europeu del 19 d'agost de 1985, sobre la violència i la irrupció d'espectadors amb motiu de manifestacions esportives i especialment de partits de futbol, signat inicialment per Dinamarca, Itàlia, Gran Bretanya i Suècia, arran dels esdeveniments de Heysel, i al qual es va afegir Espanya el 16 de juliol de 1987, conveni en el qual es van arbitrar nombroses mesures per combatre el problema. També ho és la Resolució de la UEFA, d'agost de 1985, sobre ordre i seguretat dels estadis, a les finals i als partits d'alt risc; també ho és la Instrucció 7/87, de la Fiscalia General de l'Estat, sobre posició jurídica del Ministeri Fiscal en determinats actes pertorbadors de l'ordre en vies públiques i espectacles esportius; ho va ser la reunió del 20 i el 21 d'octubre de 1987, celebrada a la seu del COI, a Lausanne, organitzada per l'Associació Internacional per un Esport sense Violència, amb el suport del President del COI, Joan Antoni Samaranch; ho és la resolució del Comitè Executiu de la FIFA, del 26 de juliol de 1989, i, com no?, el Dictamen del 14 de març de 1990, de la Comissió Especial d'Investigació de la Violència en els Espectacles Esportius, amb especial referència al futbol, realitzada pel nostre Senat; sense oblidar la Resolució 80/III d'aquest Parlament, adoptada el 22 de juny de 1989, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a fer les gestions necessàries perquè, coordinant les institucions catalanes i la Unió de Federacions Esportives Catalanes, elabori un estudi de les actuacions oportunes a fer, per tal d'aconseguir un esport exempt de violència. Aquest estudi ha de tenir en compte la incorporació activa del conjunt de la societat en la consecució d'aquest objectiu, i ha d'aplicar allò que preveu el Conveni Europeu sobre la violència i la irrupció d'espectadors en ocasió de manifestacions esportives i especialment en partits de futbol, i les lletres k) i m) de l'article 3 de la Llei 8/88, del 7 d'abril, de l'Esport».

Constatada la gravetat del problema, a l'empara de tot l'exposat al llarg d'aquesta interpellació, de la preocupació demostrada per diversos organismes esportius i polítics, aquest Diputat desitja conèixer, senyor Conseller, quines mesures ha dut a terme i quines està en projecte de dur a terme el Consell Executiu de la Generalitat per combatre i eradicar la violència en l'esport a casa nostra.

Gràcies, senyories; gràcies, senyor Conseller, per la seva atenció; moltes gràcies, senyor President, per la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu considera l'esport d'acord, a més a més, amb la normativa vigent a Catalunya, com un instrument d'equilibri per a la integració i la millor relació de l'home amb el seu entorn, amb el món que l'envolta. Considera que és una funció social de desenvolupament complet, harmònic, del ser humà, que beneficia la qualitat de vida i el benestar social, i per tant, en resum, i per dir-ho en dos mots, considerem que l'esport és un element educatiu. Dit això, és clar que entre els principis rector de la política del Govern de la Generalitat s'inclou el principi de prevenció i eradicació de la violència en l'esport com a absolutament oposat i antagònic a aquesta valoració educativa i cultural que fem de l'esport. I això en termes molt concrets, que són els que preveu, precisament, la Llei aprovada per aquest Parlament l'abril del 88, o sigui, garantint la integritat física i la salut dels practicants de l'esport, dels espectadors i de tots els implicats en aquesta activitat, i vetllant d'una manera concreta en la pràctica de l'esport per l'excepció, perquè en sigui absent la violència.

També, també d'acord, naturalment, amb la Carta Internacional de la Formació Física i de l'Esport de la UNESCO i amb aquests altres tractats i resolucions que ha enumerat molt exhaustivament i, per tant, ja no repeteixo, l'Il·lustre advocat interpellant.

En definitiva, doncs, nosaltres seguim i ens proposem de continuar una política de *fair-play*, d'eliminació de tots els fenòmens que distorsionen l'esport com a activitat cultural, educativa, lúdica, d'equilibri, de serenor, i, per tant, aquí és, doncs, on és el nostre objectiu i en el qual hem de posar els mitjans.

Però quan parlem de violència en l'esport ens cal distingir entre la que es genera en el mateix lloc on es practica l'esport, és a dir, simultàniament a aquest exercici, i, d'una manera més marcada, en els esports de competició, entre els mateixos jugadors —jugadors, àrbitres, jutges, tècnics, directius...—, i aquella altra violència que es produeix fora del lloc dedicat a l'esport, fora de l'ambient estricte esportiu, entre grups radicalitzats d'un o altre equip, fora, fins i tot, cronològicament, de la duració de l'espectacle. I, aquesta distinció, la faig i la marco perquè, pel que fa a aquest segon tipus de violència, que és fins avui la més greu i a la qual màximament s'ha referit el Diputat interpellant, el Govern de la Generalitat de Catalunya no hi té competències: és un problema, òbviament, d'ordre públic, és un problema de jutjat de guàrdia, és un problema, en definitiva, de tribunals. Però les nostres competències no arriben a poder solucionar aquests problemes, més que d'una manera, en tot cas, molt indirecta, que, no obstant això, no hem d'ometre.

Bé, en aquest punt, per tant, no m'hi vull estendre, perquè, a més, les interpellacions han de versar sobre temes en què el Govern de la Generalitat, o algun dels seus departaments, hi tingui competències concretes.

Pel que fa a l'altre aspecte de la violència en l'esport, és a dir, la que es produeix en la pràctica concreta, estricta, de l'esport, *in situ*, podríem dir, encara també les nostres competències tenen, pateixen unes certes limitacions. D'entrada, en l'esport de competició —insisteixo que és aquell on la violència es dona més— no tenim competències més que a nivell de les categories regionals, però en els esports de competició, els esports espectacle, com el futbol —on, per desgràcia, i com, també amb molta precisió, ha dit el Diputat senyor Bauzá—, no podem

arribar-hi, perquè estan fora de l'àmbit de Catalunya i, per tant, no hi ha competències de la nostra Secretaria General de l'Esport, i el nostre Govern, en general, no les té.

Bé, dintre, doncs, d'aquestes limitacions, sí que el Govern de la Generalitat sent la preocupació, la mateixa i amb la mateixa profunditat amb què s'expressava el Diputat interpellant, respecte a aquest problema que converteix l'esport, un exercici lúdic, beneficiós, una funció social benèfica i de benestar, en una brutalitat. I per això se segueix i s'ha intensificat últimament una política educativa: com saben, l'esport és obligatori, és d'ensenyament obligatori en tots els centres docents de la Generalitat de Catalunya, tant als de la bàsica com als de formació professional i de BUP. S'ha intensificat la formació, en fi, el sentit del *fair-play*, del joc noble, sensibilitzant els estudiants, els escolars, els que s'inicien en la pràctica de l'esport, sensibilitzant-los en contra d'aquest fenomen de la violència. I això, des de l'escola elemental, des de la General Bàsica, fins al que en podríem dir l'escola superior de l'esport de la Generalitat, l'Institut Nacional d'Educació Física, l'INEF.

També aquesta política de prevenció contra la violència en l'esport ha portat a l'estudi, a l'inici, fins i tot, de la institucionalització, de la creació d'una comissió, en el si de la Unió de Federacions Esportives Catalanes, perquè no està..., això és incipient, però perquè s'ocupi precisament i estudiï aquest programa, rebí els assessoraments adequats i proposi unes bases d'actuació que tendeixin a l'eliminació del fenomen que ens ocupa.

He de dir també que és ben cert el que ha dit el senyor Bauzá respecte a l'especial preocupació que el Senat ha demostrat sobre aquest tema, però també vull fer constar que no és una acció del Govern de la Generalitat, però sí del Grup parlamentari a Madrid que dona suport al nostre Govern, que ha intervingut també amb tota la constància i assiduïtat en aquests treballs del Senat.

I, per últim, si fins ara he parlat més aviat d'accions de tipus preventiu, també en l'ordre repressiu la política de la Generalitat s'ha intensificat, amb la recerca de solucions que eliminin, per via d'exemple, la violència. El Comitè Català de Disciplina Esportiva, el Comitè de Disciplina Esportiva de la Generalitat de Catalunya, actua només en tercera instància respecte a les sancions que s'han d'imposar als que actuen violentament en l'activitat de l'esport: primer hi ha els comitès de competició i els d'apel·lació, que depenen de les federacions, i en tercera instància intervé el Comitè de la Generalitat de Catalunya, el qual ha rebut les instruccions —com també els altres comitès— de procedir amb el màxim rigor quan es tracta de sancionar fets violents. Jo puc dir que només l'any passat, l'any 1990, es van tramitar..., es van resoldre, millor dit, per aquest Comitè de Disciplina de la Generalitat de Catalunya uns cent trenta expedients, aproximadament; naturalment que no tots eren com a conseqüència de fets violents —perquè hi ha altres irregularitats que es cometien també en l'exercici de l'esport i que arriben a aquesta última instància—, però que pressuposa, doncs, un nivell de preocupació i de rigor important, i que, a més a més, reflecteix només aquells casos que arriben a aquesta última instància, però que pressuposa, doncs, l'existència, com a mínim, potser de més de dos mil expedients tramitats amb caràcter sancionador.

Jo penso que aquesta és la política que s'ha seguit fins ara, que s'ha intensificat darrerament davant dels fets tan preocu-

pants que es vénen produint, i que es pensa prosseguir en un sentit d'intensificació i de sensibilització, com he dit, des de la primera edat escolar dels que s'inicien a l'esport fins als que ja podríem dir-ne professionals que reben o imparteixen l'ensenyament a l'INEF.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Bauzá pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. BAUZÀ: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, bé, jo penso, en fi, que la seva contesta —la hi agraeixo— ha pretès donar de manera, penso jo, indirecta una resposta a la interpellació d'aquest Diputat. Però bé, jo voldria fer algunes matisacions a aquest tema.

Jo vull deixar, des d'aquí, des d'aquesta tribuna, ben assentat que el fet de la violència és un fet que ha anat *in crescendo*, que a mi em fa la impressió —i li ho dic amb tota la cordialitat— que els organismes competents de la Generalitat no s'han pres aquest problema amb la suficient..., no se li ha donat la suficient entitat. Aquest Parlament va resoldre, va emetre una resolució l'any 89, el juny del 89, que jo penso que va ser una mica aigüada, però que va arribar pel consens de totes les forces polítiques d'aquesta Cambra, i que podia haver estat l'inici d'una via per començar a treballar en aquest camp de prevenció de la violència, i això jo penso que no s'ha fet, que no s'ha donat compliment a aquesta resolució.

Resulta evident que hi ha dos tipus de violència a l'esport: aquella que es genera —com ja li he dit jo— entre esportistes, dins de la pràctica de l'esport, i aquella que es genera a l'entorn dels actes de les manifestacions esportives. I —com penso que també he dit en la interpellació— la primera té una més fàcil solució i, realment, la Generalitat té competències en aquest camp.

Des de l'esport hi ha un clam que demana que s'eduqui la gent des d'un principi —que, en fi, la Generalitat també té competències en ensenyament—, des del principi, des de l'escola primària, es doni una educació, amb la qual cosa s'estarà donant també compliment a una norma supranacional, com és el Conveni Europeu del 85, del Consell d'Europa. Si a les escoles es comença donant una educació, molt probablement, tota aquesta gent, tot aquest jovent que practica esport tindrà una formació i veurà l'esport, no com una batalla campal, com jo deia, sinó com un fet lúdic, com un fet de realització personal i de diversió i de..., diguin-ne com vulguin, i penso que això no s'ha fet. S'ha de fer i, en fi, jo penso que ho demanaré a través de la moció pertinent al Govern de la Generalitat.

Estic d'acord, estic d'acord relativament amb vostè que l'altre tipus de violència, aquell que es genera en manifestacions esportives... Dic que estic d'acord relativament perquè, en fi, que la Generalitat no hi tingui competències..., pot ser que no hi tingui competències directes, però sí que té competències indirectes per, a través, com tot allò que es relaciona amb el que succeeix a la societat catalana, arbitrar mesures, d'acord amb les forces de seguretat, en aplicació del Reglament de Policia, perquè, generalment, aquesta violència que es produeix després dels actes esportius pugui ser controlada. I en això sí que penso que es tenen competències i alguna cosa s'ha de fer.

En resum, jo, senyor Conseller, comprenc la seva posició, conec en profunditat el tema dels òrgans disciplinaris esportius: quan el tema arriba al Comitè Català de Disciplina Esportiva,

indubtablement és en última instància, i el Comitè Català de Disciplina Esportiva no és ningú ni té competències per variar les sancions, però sí que si a través de la Secretaria General de l'Esport es fa una campanya de divulgació del joc net, es fan una sèrie de campanyes perquè es conegui, a les federacions catalanes, als clubs catalans, a les institucions esportives catalanes, es conegui tota la normativa que existeix en relació amb la violència, que essent, fins i tot, normes supranacionals, ens afecten com a tals, penso que el Comitè Català de Disciplina Esportiva potser no hauria de conèixer tants assumptes..., probablement, com vostè ha dit i, en fi, això, penso conèixer-ho bastant directament, molt pocs d'ells són temes de violència, però, realment, amb campanyes de prevenció, acompanyades amb campanyes d'educació, penso que podem combatre en profunditat un problema que pot resultar greu i que, si aquí, fins al moment, per desgràcia —o per sort, millor dit—, només ens ha donat un mort —hem tingut sort, nosaltres: no s'han produït els casos de morts nombroses, com ha succeït, amb les dades que aquest Diputat donava fa un moment en la seva interpellació—, fem el que sigui necessari perquè això no es produeixi mai a Catalunya. Aquestes dades esgarrioses no s'han de produir mai; s'han de posar els mitjans de prevenció i d'ensenyament necessàries perquè això no arribi a succeir mai a casa nostra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. El senyor Conseller pot intervenir, si ho desitja. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt breument, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, jo podria dir que, en línies generals, estic pràcticament o gairebé d'acord amb tot el que el Diputat interpellant ha dit al llarg de la interpellació i, especialment, amb aquest torn de rèplica; però no que el Govern de la Generalitat no consideri aquest tema de suficient entitat com per assumir-lo com una de les seves preocupacions importants. I així s'està fent; el que passa és que l'acció del Govern en aquest camp, i per les raons que he explicat anteriorment, de competències, és molt limitada en la seva eficàcia. No ho és en el camp de l'educació: jo puc assegurar que, en aquest aspecte, el tema realment és contemplat i que realment s'està insistint en la prèdica del joc net i de la sensibilització contra la violència. Però això no aconsegueix més que efectes a llarg termini —que espero que es donaran en aquest cas—, però que, òbviament, no són immediats.

Pel que fa a aquells aspectes d'aquells temes en què no tenim competències, jo he indicat que no hi teníem competències, però he dit que, indirectament, m'he anticipat a dir que sí que indirectament alguna cosa podem fer. El que he dit exactament és que les interpellacions han de versar sobre temes en què el Consell o algun departament n'hi tingui. Però, en fi, això no importa que toquem aquest tema, que és de suficient gravetat, per posar-hi obstacles de caràcter formal. I aquí vull dir —i amb això, doncs, acabo—, senyor Bauzá, que vostè és un molt bon coneixedor de l'esport i, per tant, de tota la seva problemàtica. Jo participo i entenc perfectament la seva preocupació —el Govern que represento, també.

Vostè ha fet aquí algun suggeriment, ha parlat d'alguna campanya de sensibilització, i jo penso que vostè ha fet una aportació molt vàlida en aquest sentit; que, en fi, vostè, des de l'oposició, fa una proposta molt constructiva, que s'intensifiqui

i potser sí que es generalitzi una campanya —que, òbviamment, podem fer-la, tinguem o no tinguem competències.

Per tant, jo li asseguro que recullo aquesta iniciativa i aquestes idees, que en donaré trasllat al Govern que, com a Secretari, represento en aquests moments, i que no dubto que seran aquests suggeriments i la conveniència d'intensificar la nostra acció degudament considerats i espero que atesos per aconseguir aquest objectiu que compartim, sens dubte, tots els membres de la Cambra —l'oposició i el Govern—, d'eradicar aquest gravíssim problema de la violència en l'esport.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Arribats a aquest punt, haig de demanar l'assentiment de la Cambra per posposar la interpellació que era el número 12 de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Passem, doncs, al tretzè punt, que és la interpellació sobre la política general de natalitat i orientació familiar, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font, el qual té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de natalitat i orientació familiar

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Hem presentat aquesta interpel·lació, que versarà sobre orientació familiar, o planificació familiar; concretament, el títol que hem escrit al capdavant de la interpellació és: «Quins són els objectius de capteniment del Consell Executiu respecte a la política de natalitat i orientació familiar?»

Els motius, hem de dir que han estat bàsicament l'observació d'uns dèficits en els serveis públics que es presten per aquest criteri, la planificació familiar; també l'existència d'unes certes dificultats per part de la població per gaudir d'aquest tipus d'atenció; els reportatges de la premsa diària; potser la casuística judicial recent també són el tema, però, fonamentalment, per una raó, que és allò que ens han explicat aquelles persones i professionals que hi treballen quotidianament i que hi treballen des de fa anys, bé individualment, bé de manera associada.

Per formular la interpellació, hem pensat que seria bo deixar de banda les dades demogràfiques —per tant, no parlarem de xifres i estadístiques referides a demografia—; tampoc parlarem de l'envelliment de la població ni de la caiguda i recuperació de la natalitat prevista per després de l'any 2000, perquè ens sembla que són aspectes, aquests, profusament documentats i a bastament coneguts i aconseguibles en qualsevol publicació documentada.

Sí que parlarem, en canvi —i ens sembla que aquest és el criteri—, del dret a la planificació familiar, per dir que la planificació familiar ens sembla, a nosaltres —i així ho diuen nombrosos textos legals—, un dret bàsic dels ciutadans respecte a la decisió quant al nombre de fills que es vol tenir, l'espaiament entre ells, viure una sexualitat sense riscos, decidir sobre els propis plans familiars, etcètera. Hem de dir que el reconeixement de la planificació familiar com un dret dels ciutadans que l'Administració sanitària té l'obligació d'atendre a través dels serveis

públics, s'explicita en la Llei General de Sanitat, promulgada l'any 1986, i també reiteradament l'Organització Mundial de la Salut parla o diu en diferents textos que la planificació de la família ha de formar part activa de l'atenció sanitària i ha de constituir un servei bàsic per a l'assoliment de majors graus de salut dels nuclis familiars. I és justament aquest aspecte, el dels serveis que els poders públics han de posar a disposició del ciutadà, que a nosaltres ens interessava plantejar a la interpellació.

Es tracta, en definitiva, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, es tracta de veure què es fa, des dels poders públics, en aquest terreny, què es fa, en concret, des del Govern de la Generalitat en aquest terreny.

Sobre la situació dels serveis de planificació familiar actualment a Catalunya, hem de dir que els antecedents primers se situen l'any 79, quan els ajuntaments, després de les primeres eleccions democràtiques, varen crear els primers serveis de planificació familiar. Hem de dir que aquest fet va suposar i és considerat com un element molt positiu, perquè són els únics que han existit, però ha tingut un inconvenient, i és que han acabat oferint una assistència heterogènia i diferent segons els indrets, i s'ha constatat la situació que, pel fet de comptar amb recursos desiguals, s'han orientat en un sentit o un altre, i que, malgrat l'esforç de coordinació de les diferents institucions, la realitat és que s'han consolidat diverses xarxes de planificació familiar, totes públiques, que avui perduren i que són les que heretem. I que, com a resultat d'aquest esforç inicial, però sense una ulterior ordenació d'aquests serveis, cal dir que avui gaudim a Catalunya d'una situació que els professionals del ram ens diuen que ha derivat, és a dir, una situació de desencís respecte a la funció d'aquests serveis, no homogènia, segurament en conflicte, amb problemes de descapitalització i, consegüentment, amb un futur incert quant a horitzó de què fer.

Disposem de centres dependents d'ajuntaments, amb personal i dependències municipals no integrats al sistema sanitari de l'ICS —pensem, per exemple, en Terrassa, Badalona, l'Hospitalet...—; comptem amb centres de dependència municipal, amb personal municipal i dependència i material de l'ICS, integrats funcionament a l'atenció primària a través de convenis —pensin, per exemple, en Cerdanyola, Ripollet, Sabadell, Premià, etcètera—; comptem amb centres dependents directament de l'ICS, alguns dels quals únicament es dediquen a la contracepció i atenció assistencial a la dona —com la Mina, Ciutat Badia i molts altres—; comptem també amb centres de dependència mixta —ajuntament *ics*—, que disposen de plantilles mitjanes i utilitzen locals de l'ICS —com Cornellà, Gavà, Mollet, Santa Perpètua, Granollers, Molins de Rei..., etcètera. És a dir, que gaudim d'una xarxa realment plural quant a dependències, jerarquitzacions i funcionalitats, que planteja la preocupació de saber si tenim un horitzó prou definit sobre cap on han d'anar.

Hem de dir, addicionalment, que, dels setanta centres existents a Catalunya, alguns atenen gratuïtament, altres cobren taxes, a altres s'hi pot anar via el procediment de la Seguretat Social, d'altres no..., etcètera.

La situació, per tant, és irregular o, diguem, poc homogènia, provoca incertesa quant a la continuïtat, també el col·lapse assistencial, i la preocupació que els processos d'integració iniciats a l'ICS degenerin en la seva substitució per meres pràctiques ginecològiques —això diuen els professionals.

Aquesta és la situació actual. I què es fa a fora? És a dir, què fan els nostres veïns? Què es fa en altres llocs que no siguin Catalunya? Anem, per exemple, al País Valencià, que els tenim a prop i que, a més, hi tenim grans afinitats: diem que contrasta la situació de Catalunya quant a prioritització d'aquest tema respecte al que s'ha fet a altres indrets.

Si anem a València, per exemple, amb competències sanitàries des de l'any 86 —és a dir, sis anys després que nosaltres, que Catalunya—, disposen ja d'un pla d'ordenació formulat, pactat i en procés de tràmit, i disposen, gaudeixen de vuit ordres, decrets i resolucions que fan referència específica a la planificació familiar: Decret del 86, que regula la prestació de serveis; Ordre del 87, que regula els centres; Decret del 88, que regula l'estructura de places; Resolució per la qual posa a exposició pública el Pla d'ordenació de serveis de planificació familiar..., etcètera, fins a vuit: País Valencià, Generalitat Valenciana.

Contràriament, la situació a Catalunya és diferent: a Catalunya, en aquests moments, hem de dir que no gaudim encara de cap desplegament normatiu; gaudim d'algun principi legal general, però no gaudim de desplegament normatiu.

Hem de dir que cal dir que la situació de partida al País Valencià era similar a la d'aquí, però que ara ells poden dir, després d'aquests passos donats, que tenen un horitzó clar i que han començat a donar uns passos en el sentit de projectar una planificació familiar al conjunt de la població: parlen ells, ara, d'un 70% de cobertura d'aquests serveis o d'aquests passos que ells han començat a donar, malgrat que reconeixen que no està acabat el camí que han de seguir.

Contràriament, la situació concreta a Catalunya sembla ben diferent: el sector, és a dir, la gent que hi treballa diu, com una opinió generalitzada, que creuen que el Govern de la Generalitat no té encara un model prou clar i definit, malgrat que parla del tema; però que no sap encara exactament què pensa fer amb el tema; que es continuen produint, també, integracions de centres, dins de l'Institut Català de la Salut, amb mètodes i processos i models diferenciats i, a voltes, contradictoris —és a dir, el que es fa en una àrea de salut no és el que es fa en una altra àrea de salut o sector sanitari—, i que no existeix cap desplegament normatiu en matèria de planificació familiar.

Certament, hi ha un text de finals de l'any 90, que parla dels programes d'atenció a la dona, però planteja dos problemes, fonamentalment: és que no aborda, no és un desplegament normatiu, bàsicament, de la planificació familiar, i sí, en canvi, de les funcions de les llevadores; també planteja un segon problema, que és que suposa alhora una filosofia bastant difosa arreu, que és que la planificació familiar és únicament aplicable a les dones i no al conjunt dels components del nucli familiar. L'únic antecedent que hi ha, doncs, és un antecedent que reproduceix, doncs, les funcions de les llevadores, quasi en la totalitat dels seus articles i disposicions transitòries i finals, però no estructura ni desenvolupa normativament allò que voldríem, que és el servei públic perquè el ciutadà pugui exercir el seu dret a planificar la seva família.

Una única referència legal sòlida —que existeix, certament, i que pot ser el punt de partida per a aquest desplegament normatiu— no és altra que el contingut de la Llei d'ordenació sanitària que vàrem aprovar al Parlament a mitjan any passat. Certament, el text és molt simple, és molt curt, però dibuixa uns horitzons

que podrien ser un bon punt de partida per a un desplegament normatiu. Diu, concretament, que es tracta de generalitzar els serveis per a tota la població, que es tracta de fer-ho sobre la base dels centres existents, que es tracta de fer-ho d'acord amb els ajuntaments de Catalunya, que es tracta que la funció de planificació familiar sigui contemplada en un sentit integral i ampli, que incorpori també la projecció comunitària, i que es tracta de fer-ho en tres anys —és a dir, en aquests moments, menys de dos i mig, diguem—, que es tracta de fer el desplegament normatiu en tres anys des del moment d'aplicació de la Llei. Aquesta és la referència legal bàsica; falta encara el desplegament normatiu, que és el que ens agradaria que existís.

Quines perspectives es dibuixen en relació amb aquest tema i a la llum de les converses mantingudes amb els responsables del Departament de Sanitat a propòsit d'això, mantingudes pels grups polítics, mantingudes pels interlocutors del sector, particularment, de l'Associació Catalana de Planificació Familiar, que s'ha entrevistat en diferents vegades amb els responsables del Departament de Sanitat? Existeix una conclusió comuna a tots aquests contactes, i és, en principi, un missatge positiu: diuen que hi poden haver coincidències considerables sobre com desplegar o desenvolupar; que hi pot haver coincidència també sobre les funcions a assignar; que existeix una bona perspectiva de cara a la participació d'aquests ens associatius, en el camí del desplegament, via comissions d'experts o de participació; que existeix la consciència de la situació existent, per part dels responsables del Departament... Però també existeix una opinió generalitzada de les parts consultades, que és que, malgrat això, malgrat això, hi ha una percepció clara que s'està encara en una fase de política de bones paraules, però no s'ha iniciat encara una política concreta de fets. I això provoca un cert malestar, una certa preocupació, que convindria, ens sembla a nosaltres, donada la situació del ram, dels serveis de planificació familiar, encetar una dinàmica més activa en aquest terreny, passar de les paraules als fets.

Què s'hauria de fer en el terreny de la planificació familiar quant al desplegament normatiu? Diríem que, probablement, la prioritat primera hauria de ser establir un procés d'homogeneïtat sobre la base d'uns mínims del conjunt de serveis existents, delimitar les funcions d'aquests serveis existents, bàsicament reivindicant-ne tres, específicament, a més dels generals, tots els coneguts i tots els que ja estem d'acord. Se'ns insisteix: es tracta de reivindicar també per a aquests serveis el tractament específic i integral dels grups de població de risc, especialment, per exemple, els adolescents, que no tenen on anar i tampoc van a la xarxa sanitària general, que sembla que és un lloc adequat per fer aquest tipus de tractament i té una forta incidència, en conseqüència, en matèria de prevenció, també se'ns diu: la funció d'orientació i assessorament de conductes sexuals, i, tercer punt, el reciclatge del personal.

Caldria, en fi, assignar àrees geogràfiques, normativitzar, s'hauria de definir com ha de ser l'equip de planificació familiar; jo diria, bàsicament, senyor Conseller, que s'hauria de posar algun equip de gent eficient a treballar, bàsicament en aquest terreny, a elaborar un pla d'ordenació —com s'ha fet en alguns altres llocs—, que no costa gaire, i mirar després d'executar-lo sobre la base dels recursos ja existents. Primera pregunta, doncs: què pensen fer en matèria de planificació familiar quant als serveis que els poders públics donen perquè la població pu-

gui exercir el dret en règim de privacitat, diguem en règim privat, de planificar el propi nucli familiar?

Voldria fer un esment, per acabar, sobre un fet que afecta directament la planificació familiar, que té força importància i que genera no pocs sofriments, que és la interrupció voluntària de l'embaràs, tema que es diu molt directament en els centres de planificació familiar.

És un tema polèmic i difícil, per les connotacions diferents d'ordre ideològic i convicció que suposa segons les persones, però el volem plantejar perquè, paradoxalment, a Catalunya, independentment del que es pensi del marc legal, hem de dir que els mateixos supòsits que l'actual marc legal suposa, sigui bo o sigui dolent, no es compleixen a Catalunya. I hem de dir que, al marge dels judicis de valors, procedir a una interrupció voluntària de l'embaràs a Catalunya és, avui per avui, extremament difícil: abunden les frases abandonistes respecte a l'atenció del sector públic i abunden els anecdotaris que ara els estalviaré, però que es podrien explicar abundantment. Ens diuen que es treballa amb extrema lentitud i que, de fet, tan sols, tan sols un 10% de les interrupcions d'embaràs registrades legalment es fan en hospitals públics, i que el 90% restant es fa en centres d'ordre extrahospitalari, per tant, d'extracció privada. S'han acreditat, efectivament, sis centres privats per a aquesta funció, però també hem de dir que els centres privats no gaudeixen de cobertura pública; el ciutadà que, per llei, gaudeix d'aquest servei a la sanitat pública, ha de recórrer als centres privats, pagant una taxa que oscil·la, en aquests moments, entre 30.000 i 50.000 pessetes, segons els casos. El 90% d'interrupcions enregistrades es fan per aquesta via. I aquesta és la situació real: un cert dèficit de cobertura pública o, jo diria, un dèficit aclaparador de cobertura pública respecte als casos enregistrats, perquè la situació sembla que és bastant més greu si parlem dels casos no registrats. Però, en tot cas, en parlarem després.

La pregunta seria: pensa fer alguna cosa més del que ha fet el Govern de la Generalitat respecte a la cobertura pública dels casos d'interrupció voluntària de l'embaràs dins dels supòsits de la Llei, i pensen fer també alguna cosa per fer aflorar els casos no enregistrats?

Aquestes són les preguntes que li volíem plantejar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, senyor Daniel Font, l'últim tros, que és el dels casos no registrats, no li contestaré, perquè vostè me'ls hauria d'anunciar, perquè vol dir que són absolutament il·legals i van contra la Llei, és a dir, tots els casos d'avortament que es produeixen dins de la Llei són d'obligada declaració, i, per tant, no n'hi hauria d'haver, de no enregistrats: serien els il·legals i els que estarien contra la Llei, i, per tant, haurien de ser denunciats. Per tant, això..., escolti'm, jo crec que són els que són, els que s'han declarat, i...

Però la pregunta que vostè fa és sobre quines són les coses que farem nosaltres, sobre la política general de natalitat i orientació familiar, i jo crec que això no és només la planificació, és a dir, que amb facilitat acabem pensant que això poden

ser els centres de planificació familiar, i no és això, no és això. És veritat que en els darrers deu anys s'ha produït un canvi substancial en la piràmide de la població: hi ha una disminució de la natalitat, durant el transcurs d'aquest període de temps; als països industrialitzats ha estat això constant. Aquest canvi es produeix en el sentit que les parelles decideixen tenir menys fills, alhora que els tenen més tard: actualment es donen al voltant de deu naixements per mil habitants i els factors que influeixen en això jo crec que són molt diversos —vostè ha dit que no hi entraria—: de caire cultural, econòmic, l'entrada de la dona en el mercat de treball, que és un fet molt positiu..., i hi ha un canvi important de modificació d'actituds. I també hi ha un canvi important d'una necessitat sentida i expressada que els fills neixin tan sans com sigui possible, evitant que arribin al món amb «minus-vàlues» que puguin comprometre el seu futur —aquesta també és una realitat que es dona avui dia.

Per donar resposta a tot aquest conjunt d'aspectes, és veritat que —jo crec que vostè no ho explica, almenys— s'han fet un conjunt d'actuacions i es prenen un conjunt d'actuacions que no són exclusivament la planificació familiar, repeteixo, que fa el Departament de Sanitat i Seguretat Social. En el marc de la protecció materno-infantil i de la prevenció de les disminucions psíquiques, cal fer esment, per exemple, durant l'etapa pre-gestacional, de l'educació sanitària general que es dona, que es dona amb l'efecte d'informar i sensibilitzar la població sobre els problemes de salut i la seva aprehensió. Es fa una cosa important, que és la vacunació antirubèola, amb l'objectiu de disminuir la seva incidència i d'eliminar la rubèola congènita a mitjà termini. El consell genètic, amb la finalitat de proporcionar a l'individu o a la parella informació sobre el risc d'una malaltia genètica, i tenim actualment centres realment, avui dia, a Catalunya, molt qualificats, a fi i efecte de poder donar aquest consell. Durant l'etapa gestacional, s'ha fet el carnet de l'embarassada: durant la primera visita toco-ginecològica es lliura a l'embarassada un carnet on es recullen totes les incidències del transcurs de la gestació. Un dels objectius del programa, doncs, de tabac i salut, a mitjà termini, es centra en la disminució de la prevalença de l'hàbit tabàquic en les dones embarassades, i s'intenta incidir en aquest aspecte. Es fa un programa d'educació maternal seguit per més de quatre mil gestants barcelonines, que, des de l'any 1987, té com a objectius principals la preparació de la dona i de la seva parella perquè visquin la maternitat com a etapa positiva i d'enriquiment personal: ja en el moment actual, a Catalunya, funcionen cent setanta-nou escoles de mares, i a Barcelona hi ha deu centres repartits en vuit districtes municipals, i, coincidint amb aquestes xerrades que es donen en aquests centres i en els centres d'assistència primària de segon nivell, es distribuirà gratuïtament, a partir del proper mes, un llibre que és *Consells per a un embaràs sa*, que es donarà a totes les persones que facin la primera visita toco-ginecològica. Es fa el diagnòstic prenatal, i es fa en un conjunt de centres, a quatre centres, que són la Unitat d'Estudis de Consell Reproductiu de la Càtedra d'Obstetrícia i Ginecologia de l'Hospital Clínic i Provincial, la Maternitat, l'Hospital de la Vall d'Hebron i l'Hospital de Sant Pau. En l'etapa perinatal es porta a terme el Pla de detecció precoç de malalties endocrino-metabòliques, que es fa d'acord i en col·laboració amb el Centre de Bioquímica Clínica de la Diputació de Barcelona, i després els nadons amb «cribatge» positiu s'adrecen o a l'Hospital

d'Esplugues o a l'Hospital Infantil de la Vall d'Hebron. Es fa el carnet de salut infantil, es fan els consells de puericultura, i és cert que, a més, en el moment actual, s'ha posat en funcionament un pla, un programa sanitari d'atenció a la dona, que s'anirà implantant progressivament en els diversos sectors sanitaris de Catalunya, que té per objectiu promoure, impulsar, coordinar i dur a terme les activitats d'atenció integral a la dona, en els aspectes relatius a l'orientació, la planificació familiar, l'educació maternal, l'embaràs, el part i la resta d'estats fisiològics, psíquics i malalties directament relacionats amb la dona.

El programa adscrit, fins al moment actual, a l'Institut Català de la Salut té diferents vessants: una vessant educativa, preventiva i assistencial, en els àmbits, com li deia, de l'orientació i planificació familiars, control i seguiment de l'embaràs, educació maternal, atenció al part, atenció al puerperi, atenció a la menopausa, prevenció del càncer ginecològic i mamari, prevenció i assistència a les malalties de transmissió sexual, prevenció i assistència a les patologies ginecològiques en general.

Totes aquestes actuacions es duren a terme en el marc territorial del sector sanitari, a través dels metges tocòlegs i ginecòlegs, les llevadores d'institucions sanitàries obertes i equips tocòlogics de la Seguretat Social, i les llevadores titulars de sanitat local del sector corresponent. Moltes d'aquestes places fins al moment actual eren interines, i en el proper mes o en els propers dos mesos sortiran aquestes places a concurs; per tant, quedarà cobert aquest aspecte.

Sí que hi ha un problema a què vostè es referia, i és dir: «Home, a més de tot aquest maremàgnum, tenim un problema, que són els centres de planificació familiar, que, com vostè deia molt bé, a més, van ser, aquí a Catalunya, van ser pioners els ajuntaments a posar-los en funcionament; que han donat un fruit important; que és veritat que són heterogenis; que és veritat que van néixer sense cap relació ni integració amb l'assistència primària; que van fer un efecte, doncs, de dir: «Escolti'm, ja que no hi ha res, fem això», i això ha creat una distorsió molt important a nivell de la Seguretat Social. Això dóna lloc a situacions, doncs, estranyes, a situacions de pluralitat i a situacions, en molts casos, que hi ha el perill que, per cada especialitat o cada cosa, es creï una xarxa especial. Jo crec que aquest és un greu error. Jo no sé com ho fan a València, si vostè troba que ho fan bé, els felicito; hi ha el perill de fer coses com jo dic: home, nosaltres, el xarmpió que s'ha passat amb la planificació familiar, ja l'hem passat; jo crec que tothom ha d'estar d'acord que ara la xarxa de planificació familiar s'ha d'introduir dintre d'aquests equips del sector sanitari; això s'ha de relligar amb l'atenció que es dóna a nivell de l'Institut Català de la Salut, a fi i efecte, doncs, que no tinguem unes situacions tan plurals i tan variades.

S'ha d'anar a buscar unes solucions, doncs, a nivell de cada sector sanitari, i aquest es l'esforç que s'està portant a terme i aquest és el tipus de converses que, amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis, precisament durant aquests dies s'està portant a terme, a fi i efecte de complir amb les previsions que hi ha en la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, que ens posa com un imperatiu d'integració d'aquests serveis, precisament, una durada màxima de tres anys. Nosaltres hem de buscar un conjunt de coses amb la Federació i l'Associació de Municipis, que permetin la manera que aquests centres de pla-

nificació familiar s'integrin a nivell del sector sanitari i s'integrin dintre una forma lògica i que no distorsioni el sistema sanitari. No pot ser que la planificació familiar sigui una cosa completament a part de l'assistència primària.

Seria un altre error intentar que aquests centres de planificació familiar es dediquessin als adolescents, i ara féssim un bolet nou, que serien uns centres de planificació especials per als adolescents. La sanitat no es pot fer així, la sanitat és un procés integrat i integrador, i, per tant, l'única manera és buscar la manera de lligar tot això dintre de l'assistència primària. Per fer això, és cert que s'haurà de fer un reciclatge de personal; pensin que molts centres d'aquests, de planificació familiar, al seu dia es van fer amb una gran voluntat, però amb una gran manca de professionalitat, que això avui dia està en pla de correcció, i el que hem d'aconseguir és que aquest personal es recicli i es pugui incloure dintre, com li dic, del sector sanitari, que és el lloc on s'hauran de fer aquestes tasques, però que, a mí —li ho repeteixo—, més que limitar-les exclusivament a la planificació familiar —i crec que és millor la pregunta que vostè feia—, serien d'orientació familiar, i jo crec que d'atenció a la dona i a la família global.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot fer rèplica el senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, senyors i senyores diputats, hi ha una pregunta que és la que em preocupa i la que, de fet, exigeix o suposa una resposta ben breu i ben concisa, i que és si pensen començar aviat la normativització o el desplegament normatiu respecte al que fa als serveis públics de planificació familiar?

Jo em donaria per satisfet si el Conseller avui ens donés un termini o ens donés un horitzó temporal, en el qual ens digués «a partir de tal moment i a partir de tal equip nosaltres pensem desenvolupar un marc normatiu de planificació que encarrili i que estableixi un horitzó clar per als serveis de planificació familiar». Un termini, doncs; també una normativa.

Voldria també insistir en un aspecte que em sembla important de cara als destinataris d'aquesta interpellació, que és si aquesta normativització o aquest desplegament de serveis en els termes que s'hi refereixen els mateixos responsables del Departament de Sanitat comptaran amb les associacions professionals del ram. Jo voldria dir-li, senyor Conseller, que per desplegar la Llei en matèria de planificació familiar fa falta una voluntat; fa falta una voluntat de treball, esmerçar-hi temps i tenir les persones disposades. Jo li donaré un element gràfic perquè vegi per què parlem de València.

Fixi-s'hi, tinc aquí el Pla d'Ordenació dels Serveis de Planificació Familiar i Sexualitat de Segon Nivell de la Comunitat Valenciana en el marc de l'atenció primària: 224 pàgines en curs d'aprovació, amb tots els centres sectoritzats, planificats, els fluxos assistencials, els marcs normatius.

Generalitat de Catalunya: una pàgina i mitja; una pàgina i mitja. Quan jo parlava de València, senyor Conseller, em referia a aquesta voluntat. Hi ha, òbviament, a Catalunya un problema de voluntat política respecte a aquest tema, que nosaltres voldríem que quedés més difús i que, d'alguna manera, vostè ens aclarís que realment estem equivocats, que la voluntat política de fer-ho hi és i que realment s'estan preparant per treballar en aquest punt.

Deixi'm que li esmerci alguna cosa més en matèria d'interrupció de l'embaràs arran de la seva resposta. Vostè ens ha dit una cosa que jo considero aquí no acceptable. Ens ha dit que els casos no declarats, no enregistrats, d'interrupció de l'embaràs són casos il·legals a ignorar. Doncs, miri, senyor Conseller, jo penso que està equivocat, perquè els casos no enregistrats, no declarats, no perquè s'ignorin es deixen de produir i realment s'estan produint a Catalunya; existeix un volum d'interrupcions de l'embaràs no enregistrades «imponent», realment rellevant, que revela una xifra realment greu en l'anàlisi comparativa en relació amb el que es fa en altres llocs; jo els en diré les xifres. Des del Departament sembla que es vulgui ignorar aquesta situació i s'experimenta una situació d'incomoditat, d'incredulitat, però és ben real.

Li referiré les dades que dona l'Organització Mundial de la Salut respecte a Espanya, per exemple. L'Organització Mundial de la Salut diu: «Miri, a Espanya, l'any 1989 hi va haver 135.000 interrupcions de l'embaràs» i l'Institut Nacional d'Estadística en reconeix 105.000 i la Federació de Planificació Familiar diu que això s'eleva fins a 180.000. Apliqui el 15,8, que és la taxa de població a qualsevol d'aquestes xifres, i digui més amunt o més avall, però la xifra d'interrupcions de l'embaràs real en aquests moments a Catalunya està entre els 20.000 i els 25.000 reals, dels quals el Departament de Sanitat registra 4.232 l'any 1989, és a dir, un 16% de la realitat. I em dirà: «Però, escolti, és que aquestes interrupcions de l'embaràs són il·legals; jo no hi haig d'entrar». Li diré el que em diuen els experts sobre si competeix o no al Conseller de Sanitat entrar o no en les interrupcions no registrades.

Els experts diuen que la gent no s'adreça al servei públic per la deficient atenció en aquest punt, per les peregrinacions que a vegades comporta d'una manera quasi vexatòria, d'un centre a un altre; pel tracte recelós respecte a aquest tema, per la falta de suport psicològic, perquè acaba abans pagant en un centre privat o simplement anant a l'estranger; cada cop menys a l'estranger, certament, però això es fa i es fa a l'interior. I els experts del tema ens diuen també alguna cosa més, que és que la immensa majoria de tots aquests casos podrien ser registrats legalment si es disposés dels recursos i la voluntat adequada amb la consegüent garantia personal i sanitària.

Miri, li daré una dada que il·lustra això: el 91% dels casos registrats, d'acord amb el registre del Departament de Sanitat, són casos de supòsit psiquiàtric. Jo no faré cap anàlisi més; però em diuen els experts que projecti vostè aquesta situació respecte als casos no registrats, en què la immensa majoria de casos no registrats fins a 25.000 poden ser casos de supòsit psiquiàtric, però no van a l'Administració pública perquè els hospitals públics, a part que tenen només el 10% dels registrats, són hospitals o són serveis que no es presten a això i sembla que a més els orienten o s'estableixen els mecanismes perquè no s'hi prestin.

Jo he de dir que la situació ha millorat malgrat tot perquè, amb les xifres del Departament, el 1987 declaraven 173 interrupcions de l'embaràs; el 1989 en declaraven 4.232; és a dir, no és que hi hagi més interrupcions dels embarassos, sinó que el Departament està connectant amb la realitat a mesura que ha fet què? Que ha habilitat centres privats; centres privats que, per cert, no gaudeixen de cobertura pública; és a dir, a mesura que s'ha dit a la gent que es veu en la situació conflictiva d'ha-

ver d'anar a un servei d'aquest estil, se li diu: «Escolti, miri, no li farem nosaltres, vagi a un centre privat, que acabarà més ràpid. Jo l'he acreditat perquè ho faci. Pagui uns diners i vostè tindrà el problema resolt». I això tendeix a generalitzar-se, però planteja una situació de gran injustícia, perquè una persona que gaudeix de seguretat social ha d'anar i pagar una quota i perquè la immensa majoria de persones que es veuen en aquesta situació, tenen una concepció i un tracte a través dels serveis públics que pensen que és millor no dir-ho i van als serveis privats i van també a serveis privats d'altres comunitats autònomes espanyoles, i alguns continuen anant a l'estranger —bastants, encara que menys— per poder resoldre aquest problema que tenen.

És, doncs, senyor Conseller, un problema de vostè, és un problema de l'Administració pública connectar l'Administració amb la realitat i mirar de donar aquest servei d'acord amb el marc legal existent, ens agradi o no ens agradi el marc —segur que els marcs són millorables—, però com a mínim amb el marc legal existent s'ha de poder garantir.

De totes maneres, jo, senyor Conseller, la interpel·lació l'havia presentat bàsicament pels problemes de planificació familiar. Aquest és un problema realment molt conflictiu que preocupa molt i molta gent cada any i s'hauria de donar una resposta sobre aquest tema, però el problema de fons és l'altre: pensen vostès —quan?— normativitzar, fer el desplegament de la Llei en matèria de planificació familiar i ho pensen fer comptant amb els interlocutors professionals del ram? Ens agradaria que ens donés una resposta positiva.

Gràcies, senyor Conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, ja m'ho temia que, això, que acabaríem parlant del «Seguro» també, no?, perquè sempre acabem en això i sempre acabem amb una gran competició a veure qui fa més abortaments, si nosaltres, València, Madrid, qui és el que en fa més.

Bé, jo li puc dir que l'any 90, eh?, malauradament o per sort, segons com es miri, no?, doncs, ja hem fet 5.667 butlletes d'abortament de baix risc —s'han notificat a Catalunya—, la qual cosa jo crec que és un drama perquè darrere de tot abortament, doncs, hi ha un drama personal important, i bé, potser sí que cada cop van apareixent, doncs, més casos que abans es feien dins d'una situació d'il·legalitat; és bo que aparegui la legalitat, això segur.

També li puc dir que no passa només amb els abortaments, que es poden fer, doncs, d'amagat, el que el 91% la causa sigui psiquiàtrica, sinó que en els que es fan legalment el 91% també s'addueixen causes psiquiàtriques. És a dir, que el que és clar és que la via de la causa psiquiàtrica, doncs, ha estat la via de trobar un filó de sortida molt important. I també crec que és evident que els centres hospitalaris de la Vall d'Hebron o d'etcètera no s'han de convertir en centres que facin aquest tipus d'abortaments. Jo crec que és una cosa claríssima, sinó que aquests centres el que han de fer si per cas són els abortaments d'alt risc o els abortaments per aquelles causes, doncs, metabòliques, o d'altres tipus que realment requereixen un tipus d'atenció molt especial.

És clar, vostè diu: «Escolti, és que l'abortament, és la majoria s'haurien de fer en centres públics...» Bé, aquest vostè sap que és un problema que no el tenim a Catalunya, el tenim arreu de l'Estat i aquí hi ha un problema de definició. Jo li proposo que vostè faci una iniciativa parlamentària a nivell de Madrid, doncs, aprovant que l'abortament és una cosa que és una prestació de la Seguretat Social, que ningú s'ha atrevit a dir-ho, això, ningú s'ha atrevit a dir això; ningú s'atreveix a dir que és una prestació de la Seguretat Social. Bé, és una prestació que la donem a través de la Seguretat Social, però ningú s'ha atrevit a dir que això és una de les prestacions que marca la Seguretat Social.

Bé, es pot fer això, es pot fer això, i llavors ens veurem obligats a pagar-los tots, a pagar-los absolutament tots; és un plantejament. Mentre això no sigui així, doncs, hi ha una situació no clara.

El que sí és que —ho repeteixo, i no sé si m'han entès prou bé; jo tenia un especial interès a deixar-ho molt clar—, és que la normativització i l'atenció a nivell de planificació familiar és una cosa que nosaltres no ho veiem encaixonat en centres exclusivament de planificació familiar. Ho he explicat diferents cops i ho he explicat públicament, i nosaltres no hem tret aquesta normativa específica; hem tret quantitat d'estudis dient on ha d'estar la planificació familiar, què s'ha de fer de planificació familiar, què han de fer les llevadores. Però no ho hem plantejat dient: «Escolta, és que hi ha d'haver uns centres específics de planificació familiar». La planificació familiar ha d'estar íntimament lligada amb l'assistència primària i els centres de planificació familiar s'han de trobar integrats dintre del sector sanitari normal, no com un bolet que surt d'una manera estranya, sinó com una cosa que és un procés sanitari normal; si no, acabarem fent centres de tots tipus, segons els tipus de professionals que hi hagi o els interessos professionals que hi hagi.

Nosaltres farem normativa a partir del sector sanitari; és a dir que és veritat que ara es desenvoluparà el sector sanitari, i a nivell del sector sanitari i de l'aplicació de les especialitats, llavors s'explicarà la planificació familiar o l'orientació familiar com queda lligada aquí, i hi ha el tema de la dona, que nosaltres creiem que és molt important.

És evident que, quan traiem normatives, nosaltres ho consultem als professionals i procurem consultar-ho amb tots, no? Amb tots; fem especialment cas als col·legis, als sindicats: Home!, vostè em diu les associacions també. Bé, les associacions també, però jo dic que s'ha d'anar amb cura que no siguin només els interessos de la gent que es mou en aquest àmbit; és a dir, que el sistema sanitari és un sistema més complex i més ampli. Jo em nego a dir que la planificació familiar sigui una cosa exclusiva d'un grupet de gent: és a dir, el metge d'assistència primària ha de ser capaç de fer planificació familiar; el tocòleg, l'obstètric o la llevadora han de ser capaços de fer planificació familiar.

Malgrat això, és veritat que hi ha una situació personal puntual d'un conjunt de professionals que, a causa d'un desenvolupament d'una xarxa paral·lela, doncs, es poden trobar en una situació en part despenjada i que nosaltres, des de la Conselleria, hem dit sempre que no quedaran despenjats, que nosaltres els integrarem i els integrarem a nivell del sector. I l'únic que es necessita és que aquestes persones es formin per tenir la possibilitat d'ocupar determinats llocs. I aquest sí que és un punt bàsic que nosaltres exigim perquè sempre diem home, davant

d'aquest tipus de centres o davant del malalt o l'atenció al malalt, es requereix una titulació que nosaltres hem d'aconseguir que tinguin i que encara es donen alguns casos que no la tenen. Per això nosaltres estem disposats, amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis, a buscar les maneres de trobar aquests punts d'integració a nivell del sistema i del Servei Català de la Salut.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política de Serveis Comunitaris, presentada per l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista.

Per presentar-la, té la paraula per un temps màxim de deu minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Serveis Comunitaris

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar una moció que té un sol punt molt simple, però també molt contundent, que diu: «El Parlament rebutja enèrgicament la política i les accions del Conseller de Benestar Social».

En Pierre Mendès-France, un gran polític de la Quarta República Francesa, acostumat a governar en minoria o amb majories inestables, en els seus discursos parlamentaris solia dir molt sovint que la política pot ser allò que hi ha de pitjor, però també allò que hi ha de millor, segons que la reduïm a baixes querelles de partits i de rancors personals o que animi un esforç desinteressat i de tots els instants en tots els àmbits i sempre per l'interès general.

Si hi ha una política, senyores i senyors diputats, que necessita aquest esforç desinteressat i continuat, sens dubte és la de Benestar Social. També necessita la cooperació de totes les institucions i l'aprofitament de tots els recursos. Malauradament, el Conseller de Benestar Social, que tenia la llibertat d'escollir, ha triat la pitjor política que podia fer, ha posat tots els mitjans de què disposa a la consecució de finalitats partidistes i electoralistes, i ha sacrificat el prestigi de les institucions quan li ha convingut i ha obert una perillosa bretxa en la confiança dels ciutadans en els mecanismes democràtics.

La crisi del Besòs, senyores i senyors diputats, va ser l'apoteosi —l'«apoteosi now», diria jo— d'una política catastròfica. Però abans hi havia hagut ja un seguit d'actuacions, que havien estat criticades per l'oposició i també per l'opinió pública. La política de serveis socials supeditada a la loteria; una societat, senyores i senyors diputats, no és pròspera si no prosperen també els ciutadans més pobres. I com es pot supeditar aquestes ajudes i aquesta prosperitat dels pobres a una moneda que es tira a l'aire i que caigui cara o que caigui creu.

Duplicitat, senyores i senyors diputats, de les xarxes de Benestar Social: oficines de benestar social. Recordem que s'ha portat a aquest Parlament en moltíssimes ocasions.

Política de subvencions incontrolada; aquí va haver-hi fa pocs mesos, o un més i mig i escaig, una moció de reprovació. Avui mateix els mitjans d'informació recullen unes declaracions de la senyora Eulàlia Vintró, regidora de serveis socials

de l'Ajuntament de Barcelona, que ignora, diu, que ignora quina és la política de benestar social del senyor Comas.

ADIGSA, cinquè aniversari; cabals públics, per fer què? Propaganda. Creant també noves associacions de veïns allà on les associacions de veïns dels barris d'ADIGSA no són prou, diguem-ne, doncs, complaents amb el senyor Conseller de Benestar Social.

Desídia en el control de les residències geriàtriques; recordem tots el tema de la residència Alba.

Habitatge social; Serveis Comunitaris, que depèn de Benestar Social, és competent en la programació de serveis socials, però segons les dades de l'any 1989 Catalunya és la darrera comunitat autònoma en inversió en habitatge social.

I en l'actuació en el barri del Besòs, com he dit abans, el senyor Comas, el Conseller de Benestar Social, va ultrapassar el llindar del tolerable. La lleialtat institucional i el prestigi de les institucions democràtiques han quedat malparats després de la seva actuació. I ara caldria preguntar-nos: és que el senyor Conseller de Benestar té propòstis d'esmena? Doncs, no; el senyor Comas en contestar la interpellació d'aquest Diputat va afirmar rotundament que continuaria fent la mateixa política, que seguiria en la mateixa línia. I els fets posteriors ho confirmen. Sembla que el senyor Comas té gran interès a deixar quedar bé aquells diputats o aquells grups parlamentaris que critiquen la seva política.

L'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs, no fa gaire, va denunciar l'incompliment del conveni de remodelació del barri de la Mina. El MOPU ha abonat ja 450 milions; l'Ajuntament ha abocat també els seus 60 milions compromesos, però el Conseller de Benestar Social encara no ha invertit ni un sol dels 100 milions que tenia compromesos.

I la famosa circular, que avui ha estat a bastament debatuda; un atemptat als drets fonamentals de la persona. Si algú albergava algun dubte sobre la naturalesa de la política que practica el senyor Comas espero que aquest dubte se li hagi dissipat. I cal afegir que aquesta política té uns efectes perversos i que cal interrogar-se sobre ells. La política democràtica, senyores i senyors diputats, ha d'ésser sobretot pedagogia i afirmació dels seus valors bàsics. I aquest Diputat pregunta: existeix més solidaritat? Existeix millor convivència entre els barris, per exemple, de la Mina i del Besòs després de les actuacions del Conseller? Ha millorat la confiança en les institucions, la confiança general dels ciutadans en les institucions democràtiques de la nostra autonomia? O el prestigi d'institucions i persones s'ha incrementat després d'aquestes actuacions? Deixo la resposta a la consciència de les senyores i senyors diputats, perquè crec que la resposta és clara per a tothom.

I en termes d'eficàcia, és a dir, per als amics de la realitat, del realisme, per a aquells que diuen que el fi pot justificar els mitjans, per als seguidors de Maquiavel o del cardenal Retz, quins resultats obté aquesta política? Els habitatges del Besòs sense fer-se, la credibilitat del mateix Conseller per terra. Qui signarà ara convenis amb Benestar Social? Amb quina esperança que es compleixin? Els veïns del Besòs anuncien abstenció en les eleccions o la formació de candidatures alienes als partits. És aquest el propòsit que potser tenia el Conseller de Benestar Social?

Els resultats pràctics de les accions del senyor Comas podrien quedar reflectides en el comunicat emès per l'Associació

de Veïns del barri del Besòs. En aquest comunicat demanen la dimissió de l'Alcalde, la dimissió del Director General d'Arquitectura i Habitatge, la dimissió del Síndic de Greuges, la dimissió del Conseller Gomis i condemnen els mitjans de comunicació. L'únic que se salva és el mateix Conseller de Benestar Social. És això, potser, també el que volia?

Són suficients motius i raons, senyores i senyors diputats, per demanar que el Parlament rebutgi enèrgicament aquesta política i aquestes accions. El Parlament no pot ser còmplice d'una política que fomenta l'abstenció, que predica amb exemple la deslleialtat institucional, que no apaga els focs, sinó que en ocasions hi tira benzina; d'una política que intenta sempre que pot sostreure's al control parlamentari; d'una política, en definitiva, profundament negativa i absolutament ineficaç que no serveix als interessos generals del nostre poble.

Senyores i senyors diputats, naveguem en la mateixa barca i no podem permetre que algú hi faci un forat allegant després que sols el feia sota el seu seient, perquè si s'inunda la barca tots, tots hem de treure l'aigua. El senyor Comas va d'error en error i camina de fracàs en fracàs amb un sentiment d'impunitat que li proporciona la majoria absoluta del seu Grup i el desconeixement del significat d'aquell proverbi persa que diu: «Si caus en un pou, pensa que la providència no està obligada a treure-te'n». I és que la providència, encara que en aquest cas dugui el nom i cognoms del President de la Generalitat, doncs, se'n cansarà de tirar tan contínuament una escala al senyor Comas. I els altres consellers tampoc deuen estar molt contents quan l'han d'auxiliar.

Fa uns mesos aquest Diputat va presentar aquí una interpellació sobre la informació deguda al Parlament per part del Consell Executiu i anava adreçada al Conseller de Benestar Social, que no la dona, aquesta informació, i el senyor Conseller de Benestar Social, igual que avui, que hauria d'estar aquí, es va amagar i em va contestar el Conseller senyor Macià Alavedra. I avui, el tema aquest de la circular ha posat en bastants dificultats l'Honorable Conseller senyor Guitart.

Una darrera reflexió, senyores i senyors diputats —i acabo, senyor President—; després del conflicte del Besòs les coses ja no seran igual per al senyor Comas. Tots els participants institucionals en aquells esdeveniments van tenir una actitud exemplar de responsabilitat política i de sentit institucional. Tots menys el Conseller de Benestar Social, que va sacrificar els esforços comuns a la demagògia d'un populisme fàcil.

Ara tots ja sabem què podem esperar de les seves promeses i dels seus compromisos; cal que expressem amb fermesa que no estem disposats a tolerar aquests comportaments, i la manera que tenim avui de fer-ho, senyores i senyors diputats, és rebutjant enèrgicament la política i les accions del Conseller de Benestar Social. És el vot que aquest Diputat i el seu Grup els demana, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar aquesta esmena, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President, senyores, senyors diputats. Senyor Oliart, el Grup d'Iniciativa per Catalunya està absolutament d'acord amb la Moció que vostè ha presentat i posa avui en consideració en aquesta Cambra, però he volgut fer-li una esmena; una esmena que només és d'una paraula; és

canviar la paraula «les accions» per «les actuacions», i no tant per un motiu de puresa gramatical o lingüística, sinó perquè volíem treure d'aquest debat qualsevol connotació que pogués semblar personal o abstracta de l'actuació política, que és el que sembla que durant tota la legislatura el seu Grup, el Grup Socialista, i el nostre Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, venim fent d'una manera sistemàtica contra la política de benestar social que aquest Conseller està fent a Catalunya.

Durant tota la legislatura ho hem fet —aquest matí ho ha dit a bastament el senyor Soto; ara vostè també ho ha dit— hem estat denunciant reiteradament la política de la tercera edat, els escàndols de les residències de vells, el tema de l'atenció primària, el tema de les oficines de Benestar Social, el tema dels disminuïts físics i psíquics, els menyspreu que aquest Conseller fa de les institucions, la conculcació dels drets fonamentals en el tema de les subvencions, en el tema de l'emissió de determinats escrits com el tristament comentat avui en el Ple i en el debat d'avui, en el tema del barri del Besòs, motiu de la seva interpellació, senyor Oliart, en fi, en un regitzell de preguntes, d'interpellacions, de protestes, mocions de reprovació, etcètera, que han fet i han posat al damunt de la taula que les dues forces que representen l'esquerra en aquest Parlament, crec que creiem i crec que hem demostrat a bastament que creiem que la política de serveis socials està basada en actuacions planificades, coordinades amb altres institucions, coordinades amb la societat civil, coordinades amb totes les institucions i persones implicades en aquest tema, i no en la desfeta que representa una política clientelar i una política que utilitza aquesta Conselleria per fer propaganda política i per utilitzar-la amb interessos partidistes gens dignes.

Senyor Oliart, si vostè té a bé admetre'm aquesta esmena nosaltres li proposaríem que aquesta Moció, a què —insisteixo— donarem suport igualment, quedés redactada amb aquesta paraula. I tornar a dir, com en l'últim Ple, en què es va presentar la Moció de reprovació, que si bé pels números no guanyarem aquesta Moció, crec que hem guanyat dues coses: posar sobre la taula que tenim la raó política i posar sobre la taula les diferències existents entre una política reaccionària i de dretes i una política progressista i d'esquerres.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor; silenci!

Gràcies, senyora Fabian. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Sembla que l'Agrupació del CDS hi renuncia; l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya sembla que igualment; el Grup parlamentari Mixt... El senyor Celestino Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'esquerra és molt més ampla del que molta gent pensa. Mireu, jo amb aquest tema intentaré fer una cosa; suposo que pot servir, i pot servir per a tots, i és intentar transmetre una mica la impressió que jo tinc, que pot ser una impressió subjectiva, però la meua, i dic, fins i tot la meua, no la del meu partit, en el sentit col·lectiu, sinó la meua personalment, del que jo rebo de les actuacions governamentals del Govern de Convergència i Unió, a partir de la Conselleria de Benestar Social. Perquè jo tinc la impressió que hi ha moments concrets que tot govern i tot parlament s'ha de fer una pregunta; i és si una política concreta, que està donant uns resultats concrets, s'ha de mantenir o no s'ha de mantenir.

Jo crec que aquest és el problema que el conjunt de la gent està començant a rebre. Quina és la situació —ja dic, no tant partidàriament, sinó allò que parles amb gent que està al bar o aquí, allà, i la gent sent— i és que hem de ser capaços de resoldre el enfrontament entre barris, perquè si no treballem en aquesta direcció ho tindrem fotut. I de veritat, eh? Això podem o no podem acceptar-ho, però la realitat és aquesta, o no? És que no hi ha hagut un enfrontament irracional entre la Mina i el Besòs? Però irracional, eh? Irracional. Hi pot haver interpretacions, les que es vulgui; les interpretacions, les que es vulgui; uns poden dir que ho ha fotut una gent i els altres poden dir que ho ha fet un altra gent, però hi ha una cosa innegable: això no apareix per obra i gràcia de l'Esperit Sant; apareix a partir d'una intervenció del Govern.

Nosaltres el que diem, al marge d'interpretacions personals i demés: és que aquesta política és la que interessa a Catalunya? Perquè si hi ha enfrontament entre barris, això ho hem de resoldre. Ho hem de resoldre tots: el Govern, però el Parlament també. Però hi ha hagut les expressions de violència més fortes que hem viscut —ja ho vaig dir en l'altra discussió d'aquest tipus. Això ho hem de resoldre o no, perquè si no treballem en la direcció de resoldre aquest tema, ho tindrem molt malament.

I el tema de la desaparició i la creació de nova estructura de caràcter social, perquè aquesta és l'experiència que estem vivint, i això no és únicament l'expressió del Besòs. A Tarragona ha passat, eh?, a Tarragona ha passat, i a més a partir d'una pràctica que jo crec que no és correcta, perquè jo en una Comissió del Parlament vaig haver d'escoltar que hi havia un company del Partit dels Comunistes de Catalunya treballant per la Conselleria de Benestar Social, quan no era cert, perquè en el moment que va començar a treballar per la Conselleria de Benestar Social, amb un càrrec polític, no des d'un punt de vista professional, el Partit dels Comunistes de Catalunya va haver de decidir que aquest company no podia militar en el partit. Perquè, és clar, un càrrec polític vol dir l'aplicació de la política; era un càrrec polític.

Llavors, això és el que expressa aquesta política de tenir càrrecs polítics d'aquestes característiques. Jo no estic en contra de la figura del càrrec polític —ho dic seriosament— en cap administració, però si això es generalitza i s'aplica com s'està aplicant, això és incorrecte, perquè alguna de les crispacions que hi ha a Tarragona —i aquí hi ha companys de Tarragona— saben que vénen per això, no vénen per una altra cosa; no vénen perquè hi hagi persones amb càrrecs polítics, sinó perquè aquestes persones amb càrrecs polítics es fan d'una manera determinada per crear un enfrontament que abans no existia.

Hi ha altres problemes: el tema de la xenofòbia, ja ha aparegut, el tema dels gitanos, d'això, d'allò altre... I, en definitiva, una cosa; mireu, de tota aquesta política que tenim: que una vegada que hi poden haver habitatges socials, doncs, no n'hi ha, no n'hi ha, i una vegada que es podrien fer els equipaments que no tenia el barri, perquè no els tenia el barri, doncs, no hi ha equipaments socials.

Llavors, a partir d'aquí, quina és la sensació que jo crec que està començant a haver-hi, perquè jo crec que encara no està massa generalitzada. Vull dir, aquestes impressions que jo estic intentant d'expressar com a elements de preocupació; per sort no és la preocupació de tots els ciutadans de Catalunya, però comença a ser la preocupació de l'eix vertebrador de qualsevol

societat. Quin és l'eix vertebrador de tota societat? Els polítics, entre cometes, perquè això de ser polític no és una cosa especial, però és també la gent que està treballant en associacions de veïns, en els sindicats; el que en podríem dir la societat organitzada, aquesta societat civil de què moltes vegades tothom parla, però que està organitzada d'una manera o d'una altra. Aquesta gent sí que comença a tenir aquesta preocupació, però és que després d'aquesta gent passarà a la resta.

Jo em pregunto: és que buscar —i ho dic seriosament—, buscar de guanyar electoralment..., és que ens podem permetre tots el luxe —tots— de fer-ho a costa d'aquest procés. I ho dic seriosament: no ho podem fer. I aquí, en aquest tema jo de veritat intento no parlar des d'un punt de vista de comunista o des d'un punt de vista del Partit dels Comunistes de Catalunya, sinó d'intentar respondre un tema: el nostre projecte col·lectiu com a nació es pot donar amb la base en aquests fenòmens o s'han de donar amb la base en altres fenòmens? Jo crec que és a base d'altres fenòmens. I és a partir d'aquí que jo estic d'acord amb la proposta que fa el Grup Socialista; és a partir d'aquests arguments, perquè jo crec que la responsabilitat és del Consell Executiu de la Generalitat, és del Consell Executiu. I del Consell Executiu que fa que un conseller faci un tipus de política —ja dic, respecte a aquests temes— que està generant un procés que, des del nostre punt de vista creiem que és negatiu.

Per això votarem favorablement aquesta proposta de resolució que fa el Grup Socialista, i a mi el que m'agradaria —ho dic seriosament— és que mai més haguéssim de parlar d'aquest tema, i que mai més haguéssim de parlar d'aquest tema perquè es faci una altra política, perquè es faci una altra política; no per res més, sinó perquè es faci una altra política.

Perquè voldria acabar amb una idea, i és que si hi ha tanta preocupació per part meua respecte a aquests temes és perquè, per sort o per desgràcia —en la meua opinió és que «per desgràcia»—, hi ha un conseller molt eficaç en aplicar una política que des del nostre punt de vista és negativa; ho dic seriosament. I que, per tant, del que es tracta és que es faci una altra política, que es faci una altra política que faci desaparèixer aquests problemes.

Res més, votarem a favor i a veure si la pròxima vegada el que podem dir és que la política que es fa va en la direcció que aquests problemes que hem detectat no s'expressen i es fa d'una altra manera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor President. Tan sols i molt breument per anunciar el vot del Grup Popular, que en aquest serà el de l'abstenció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, parlo en nom del Grup de Convergència i Unió per fixar la nostra posició davant d'aquesta Moció que ha presentat el senyor Oliart.

Anuncio, per començar, que el nostre vot, evidentment, serà negatiu davant de la Moció. El nostre Grup dona suport a la po-

lítica, a les actuacions del Departament de Benestar Social i del seu Conseller. Nosaltres entenem que el Conseller està desenvolupant una política de benestar social d'acord amb el que es va presentar en el seu moment en el programa electoral, i que, per tant, nosaltres hem de donar-li tot el nostre suport.

Evidentment, el tema que es planteja avui és, sobretot arran dels fets que van succeir en el Besòs, un tema complex, és un tema difícil, on intervenen molts factors i em sembla que totes les persones que han parlat aquí a la tribuna, avui o l'altre dia, van coincidir que en aquests temes el que calia és buscar un esforç continuat, un esforç desinteressat per poder-hi trobar solucions. A parer del nostre Grup, el Conseller va intentar fer-ho, això. En el tema del Besòs —es va explicar aquí— es tractava de construir uns habitatges; l'Ajuntament havia cedit els terrenys —com li pertoca—; el Departament de Política Territorial i Obres Públiques els havia de construir, però la cosa no avançava, feia molt temps que no hi havia forma de construir aquests habitatges i el Conseller de Benestar Social va intervenir; va intervenir-hi intentant buscant una solució, i això ha estat blasmat i és motiu d'aquesta Moció d'avui.

Permetin-me un convenciment meu: si el Conseller de Benestar Social en aquell moment no hagués intervingut avui o abans veuríem també en aquesta Cambra una moció criticant el Conseller de Benestar Social de per què no havia intervingut en aquest tema. Perquè això sí que és cert i ho ha reconegut tothom. Què passa avui? Els habitatges continuen sense fer-se; aquesta és la veritat: ni habitatges, ni equipaments continuen, avui, sense fer-se. Si no és per un treball, per un esforç de tots plegats, buscant-hi una solució serà molt difícil de poder-ne sortir.

Al nostre Grup no li dol de reconèixer que en aquest cas concret o en d'altres la tasca dels consellers pot ser perfectible, ho és la tasca de tots els diputats i de tots nosaltres, però globalment considerat, el nostre Grup creu que el Departament de Benestar Social està fent una política important al servei de tot el poble de Catalunya. Hi ha uns temes molt concrets que avui està gestionant Benestar Social: 72.000 habitatges d'ADIGSA..., amb algunes dificultats, evidentment; com no les han de tenir 72.000 habitatges d'ADIGSA. Vostès saben com es va rebre aquesta qüestió, sobretot de l'Obra Sindical de la Llar i de tots el temps de l'IPPV, etcètera?

Això ha estat molt positiu i les més de cent associacions de veïns d'aquests grups d'ADIGSA en constant col·laboració i treball conjunt en el Departament de Benestar Social donen fe d'un bon treball que està fent aquest Departament. El mateix Departament i el seu Conseller han gestionat amb tots els ajuntaments que els ho han demanat la signatura de convenis per a actuacions del Departament de Benestar Social; concretament en aquest moment se'n porten vint-i-vuit, de signats. Tots els ajuntaments que ho han demanat han arribat a un acord amb el Conseller per tirar endavant la temàtica de benestar social en la seva conselleria. Hi ha múltiples convenis amb entitats d'iniciativa social, federacions d'associacions de veïns, confederacions, associacions de disminuïts, tallers, etcètera, que han signat també convenis amb el Departament.

Els programes interdepartamentals de renda mínima d'inserció, que està en el seu començament, però que s'ha posat en marxa en el nostre país; el programa interdepartamental per a la incorporació laboral de persones amb disminució; el Pla inter-

departamental de vellesa; aquests programes primers en col·laboració amb el Departament de Treball, l'últim amb el Departament de Sanitat. Tota aquesta política del Departament de Benestar Social creuen, senyores i senyors diputats, que el Grup de Convergència i Unió podem rebutjar-la? Nosaltres creiem que el conjunt global és molt i molt favorable al Departament de Benestar Social i de totes les persones que treballen en aquest Departament.

Evidentment, hi ha qüestions que grups d'aquesta Cambra poden no veure-les clares; concretament, per què el Grup de Convergència i Unió té una sensibilitat social en totes aquestes qüestions? Si tenim aquesta sensibilitat i anem als barris fem populisme. Per un moment penso si el Departament de Benestar Social no fes moltes d'aquestes actuacions, com seríem nosaltres també criticats.

Certament també —i em sembla que també coincideixo amb els altres diputats i diputades que han parlat abans— el tema d'evitar enfrontaments en els barris és cabdal; cal buscar-hi solucions. Els problemes, els brots petits de dificultats entre diferents comunitats, entre diferents barris, tots aquests problemes han de merèixer un treball conjunt de totes les senyores i senyors diputats. Nosaltres entenem que de cap manera és un element que ajudi a aquest treball, que tots plegats i totes les administracions haurien de fer, en presentar una moció de rebuig categòric a tot el que està fent el Departament de Benestar Social.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, suposo que ja han arribat a la conclusió que el nostre Grup, com els he dit al principi, no pot votar la moció que el Grup Socialista ha presentat.

Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President; acceptem l'esmena presentada per la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian. O sigui que substituïm la paraula «accions» per la paraula «actuacions».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart, sobretot, per haver-se ajustat estrictament a la qüestió; magnífic.

Seguidament passem a la votació.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

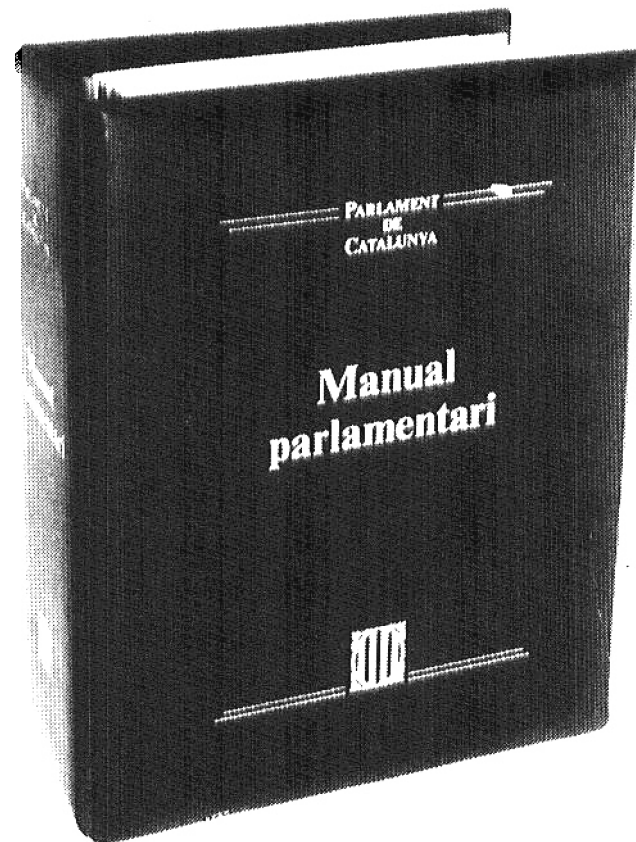
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

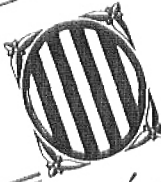
- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Òrdua de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,

Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

